

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 157 *Ocak-Şubat 2011 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

YDG 5. KONFERANSI

BASKILARA GELECEKSİZLİĞE ÖRGÜTSÜZLÜĞE
KARŞI

HALK GENÇLİĞİNİN İSYAN ZILGİTİDİR!

**DEĞİŞİM RÜZGARINI
SALDIRI EKİYORSA,
HALK GENÇLİĞİNİN
MÜCADELESİNİ BİÇECEKTİR!**

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

YÖK'ün değişen misyonu üzerinden tartışmalar yürütüledursun, üniversitelerde ard arda yaşanan saldırılar gittikçe artıyor. "İleri demokrasi" söylemleri, YÖK'ün kaldırılması tartışmaları da bu çerçevede komedi türünde bir tiyatro oyunu olmaktan öteye gidemiyor.

Egemenlerin politikalarının somut göstergesi olarak geçtiğimiz günlerde çok bariz örneklerle karşı karşıya kaldık. İstanbul Üniversitesi'nde uygulamaya geçirilmek istenen polise sınırsız arama yapma yetkisi verilmesi, OD-TÜ'de AKP önüne yürümek isteyen öğrencilerin bir adım bile yürütülmemesi ve öğrencilere 2000'den fazla polisle saldırılması, Marmara Üniversitesi ve Çanakkale'de yaşanan yoğun saldırılar örneklerden sadece birkaçı oldu.

Öğrenciler cephesinde sergilenen bu oyunun ve yükseltelen saldırıların bir benzeri Kürt ulusal sorunu çerçevesinde uzun süredir devam etmekteydi. Ancak iki dilli yaşam gibi fiili durumların geliştirilmesi, demokratik özerkliğin daha somut haliyle tartışılması egemenlerin saldırganlığını artırmış oldu. DYG Temsilcisinin vurulması, söylemlerde gelişen saldırgan tutum tabloyu çok net göstermekteydi.

Tam da tüm bu baskı politikalarının devreye sokul-

duğu süreçte YDG 5. Konferansı gerçekleştirildi. Konferansımızda bu karanlık gibi görünen tabloyu tersine çevirmenin yolu olarak daha fazla örgütlenmeyi ve örgütlemeyi tartıştık. Yeni alanlarımızın da katılımıyla kitle-sel ve coşkulu geçen konferansımızda Çiğdem ve Ferdi yoldaşları da yeniden anmış olduk.

Bu sayımızda öğrencilere yönelik artan saldırılar ve öğrencilerin protestoları ile ilgili yazı ve haberlere bolca yer verdik. Kürt ulusuna yönelik saldırılar bağlamında ele aldığımız toplu mezarlar konusu ve DYG temsilcisinin vurulması ile ilgili yazıları da ilgiyle okuyacağımızı düşünüyoruz. Konferansımızda tartışılan sunumlarımızın da bir kısmını yayınlıyoruz. Konferans sunumlarının geri kalanını bir dahaki sayımızda sizlere sunacağız. Alanlarda sunumların okunup, verimli tartışmaların yürütüleceğini umuyoruz. Geçtiğimiz aylarda gerçekleştirilen TMLGB 3. Kongresinin elimize e- posta yoluyla ulaşan belgelerini yayınlamaya devam ediyoruz. Bu sayımızda devrimci ve demokrat kamuoyunun ilgiyle okuyacağını düşündüğümüz "Kürt Halk Gençliği İçerisindeki Çalışmalarımız" başlıklı belgeyi de sizlere sunuyoruz. Bu sayıda bazı alanlarımızdan gelen yeni yıl mesajlarını da sayfalarımızda bulabilirsiniz.

Biz de yeni yıla dair mesajımızı sizlere sunup yazımızı bitirelim; yeni yıl artan saldırılara karşı mücadeleyi büyüteceğimiz, "**karşı koy, örgütlen, örgütle**" şiarını rehber edinerek gençliğin isyan zılgıtını büyüteceğimiz bir yıl olacak. Yeni yılınız kutlu olsun...

İÇİNDEKİLER	İsyan..... 2-3	Kolektifin Sesi 41-43
	Forum 12-13	Birlik 44-46
	Özgür Okul.....16-17	Gençliğe Notlar 47-48
	Denge Ciwane 20-21	TMLGB 3. Kongre Belgesi..... 49-54
	YDG 5. Konferans Belgeleri 24-40	Bellek 63-64

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoogroups.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık1 Sk. No: 17/19 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 432 23 01
İzmir: 856. Sk. No: 48/203 Kemeraltı/Konak Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 118
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

ŞİMDİ TAM ZAMANI!

Ard arda gelen saldırı dalgası, sindirme politikaları, iki yüzlü açıklamalar durdurak bilmeden devam ediyor. Genç-Sen'in Dolmabahçe'de gerçekleştirdiği eyleme azgınca saldırı, ardından SBF'de Burhan Kuzu ve Süheyl Batum'a yönelik gerçekleşen protesto üzerinden yürütülen karalama kampanyası, burjuva-feodal medyanın bile çarpık ve sakat yönleri olsa da uzun süre gündeminden düşmedi.

Tüm bunlar yetmemiş olacak ki ODTÜ önünden AKP binasına yürümek isteyen öğrencilere polis, yoğun gaz bombası ve zehirli gaz içerikli tazyikli suyla saldırdı. Öğrencileri bir milim bile kıpırdatmamaya kararlı olan kolluk kuvvetleri neredeyse bütün gücünü ODTÜ'nün önüne yığmıştı. Lisesinde kantin fiyatlarını boykot ettiği için polis tarafından dövülen ve gözaltına alınan öğrencilerin olması da meselenin lise ayağının üniversitelere paralel bir şekilde geliştirildiğinin göstergesi oldu. Milli Eğitim Bakanı'nın utanmadan meşru kılmaya çalıştığı okul müdürlerinin emniyetle işbirliği içinde olması konusunun ardından böyle bir gelişmenin yaşanması gelişmelerin münferit birkaç olayla sınırlı olmadığını açık eder nitelikteydi.

ODTÜ'deki protestonun hemen öngününde ise tamamen çağ dışı bir uygulama İstanbul Üniversitesi öğrencilerine dayatıldı. Hukuksuzluğun bu kadarı dedirten bir uygulamayla polise okul içinde ve okul çevresinde öğrencileri; öğrencilerin üstlerini, çantalarını, poşetlerini, özel eşyalarını ve kağıtlarını dahi sınırsız arama yetkisi getirildi. 1 yıl gibi uzun bir süreci kapsayan bu yetki burjuva hukuk normlarının bile ayaklar altına alınmasından başka bir şey değildi. Öğrencilerin protestolarına karşın halen geri çekilmeyen bu uygulamanın nedeni olarak öne sürülen argüman ise gerçekliği bizzat egemenlerin sözcülerinin söylemleri üzerinden gözler önüne seriyor. Yurtdışında gelişen öğrenci protestolarının ülkemizde de baş göstermesi olasılığına karşı önlem alınması gerekliliğinden kaynaklı bu uygulamanın başlatıldığı egemenlerin sözcüleri tarafından itiraf edildi. Egemenlerin, sözcülerinin kafalarının nasıl işlediği bir kez daha açığa çıkmış oldu.

Yılanın başını küçükken ezme saikiyle hareket ederek kolluk kuvvetlerini yer yer de sivil faşist unsurları öğren-

cilerin üzerine süren devlet erkânı ikiyüzlülükte de sınır tanımamaktadır. "İleri demokrasiler" demokrasi oyununu sahnelemeyi ısrarla sürdürmektedir. ODTÜ'de 2000'i aşan sayıda adeta öğrencileri bir adım bile yürütmemeye ant içmiş polis gücü öğrencilere saldırırken Çankaya Köşkü'nde Abdullah Gül öğrenci "temsilcileri" ile görüşmüştür. Öğrenci Konseylerinin nasıl oluşturulduğu, misyonu, şu anki durumda devlet erkânına yakınlığı hepimizce bilinmektedir. Abdullah Gül'ün misyonu ve bu görüşmeyle ulaşmak istediği hedef de çok açıktır.

Bu görüşmede öğrencilerin ekonomik-akademik-demokratik talepleri gündeme hiç gelmemiştir dersek "büyük haksızlık etmiş" oluruz. Bu talepleri nasıl boğarız, yükseltilmesini nasıl engelleriz üzerinden elbette taleplerimiz gündeme alınmış, hatta en temel gündem olmuştur. Üniversitelerde uygulanacak politikalar konusunda devlete yardıma hazır ve nazır öğrenci "temsilcilerinden" fikir alınmış bir taraftan da halkımıza "**bakın biz öğrencilerin söz hakkını tanıyoruz, fikirlerini alıyoruz, yeter ki uslu dursunlar**" mesajı verilmeye çalışılmıştır.

Neyden korkuyorlar? Niye "önlem" alıyorlar?

Ülkemizde uzun süredir dalga dalga her yerde yaygınlaşan piyasalaştırma, özelleştirme saldırılarının eğitim ayağının örülmeye çalışıldığı bir dönemden geçiyoruz. Bologna Projesi'nin süresinin uzatılmasıyla birlikte sürecin devam edeceği, üstelik hızlanarak devam edeceği açığa çıkmıştır. Yeni Anayasa'nın gündeme gelmesiyle

birlikte tekrar daha yoğun tartışılacak olan YÖK'ün kaldırılması meselesinin kimlere, YÖK kaldırılrsa da, misyonu değişse de yeni durumun neye hizmet edeceği de tam burada netleşmektedir. Yeni durumda oluşturulacak kurum Bologna Projesi çerçevesinde süren eğitimin git-tikçe daha fazla piyasaya açılması, bir taraftan özel üniversiteler yaygınlaştırılırken bir taraftan da devlet üniversitelerinin özel üniversiteden farksız hale getirilmesi gibi uzun bir listeye ancak sığabilecek uygulamaları en iyi şekilde yerine getirmek için oluşturulmaktadır. Bu süreci uzun süredir hayata geçirmeye çalışan egemenler elbette “önlem” almak isteyeceklerdir.

YÖK üzerinden yürütülen tartışmaların bir ayağı da buraya dayanmaktadır. Yeni durum sadece piyasalaşma uygulamalarının değil faşist saldırganlığın da yükseltileceği bir dönemi işaret etmektedir. Bu piyasalaşma dalgasına, eğitimin bir hak olmaktan çıkartılmasına karşı öğrenci gençlik belli eksiklikleri ve yetmezlikleri olsa da karşı koymuştur. Gerek bu pratikler gerek de yurtdışındaki muhalif öğrencilerin geliştirdiği eylemlilikler egemenleri korkutmakta, onların hızlarını kesmektedir. Okulların açıldığı ilk günlerden beri Türkiye'nin her yerinde, YÖK'ün başlattığı sivil polis uygulamasının da desteğiyle süren devlet terörü YÖK'ün kaldırılması tartışmalarının bizi neye götüreceği ve neye götüreceğinin açık kanıtıdır.

Zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur. Susmak, yani onaylamak değil, örgütlenmek yaralarımızı saracaktır. Konferansımızda da yoğunlukla tartıştığımız gibi bize gereken sürekli bir karşı koyuştur. Karşı koymanın, örgütlemenin ve örgütlenmenin şimdi tam zamanıdır.

Ard arda gelen saldırı dalgası, sindirme politikaları, iki yüzlü açıklamalar... Tablo buradan bakınca karanlık gibi görünmektedir. Gerçeklik hiç de öyle değildir ve egemenler de tam bu noktada önlem almak istemekte, üstümüze bu derece saldırmaktadır. Devletin bu tahammülsüzlüğünün de gösterdiği gibi dipten gelen dalganın yüzeyde büyümesi kaçınılmazdır. Hemen hemen hiç sönmülmeyen, aralıksız süren işçi direnişleri, git-tikçe sesin daha fazla yükseldiği HES'lere karşı yürütülen mücadele, Kürt ulusunun fiili durum yaratma iradesiyle

ortaya koyduğu iki dilli yaşam gibi kampanyalar ve son dönemde daha fazla açığa çıkan öğrencilerin protestoları bu sürecin ürünüdür. Gerek ülkemizde gerek dünyada bir kısılcım olma özelliği arz eden öğrenci gençliğin kaçınılmaz olan en büyük destekçisi olacağı defalarca kez ispatlanmış bir gerçekliktir. '68 Hareketi niteliğinde ve genişliğinde bir süreç yaşanmasa da egemenleri bir '68 korkusu sarmasının elbette bir anlamı vardır. Anti-emperyalist anti-faşist saflar, örgütlenmek henüz halk gençliğine ciddi bir alternatif olamasa da bu potansiyeli taşımaktadır. Zayıf ya da güçlü, devrimci ve demokrat öğrenciler bu süreci boş geçirmemişlerdir. Burjuva medya eylemlerin daha çok tarzını gündemleştirmiş, gençliğin taleplerini, eşit-parasız-bilimsel-anadilde eğitim talebini görmezden gelmiştir. Ancak öğrenciler taleplerini gündemleştirmekten vazgeçmemişlerdir. Polisin sert müdahalesi, düzen partilerinin “faşistsiniz, beyinsizler” gibi gerçek dışı ve hakaret içerikli söylemleri eylemleri geri letememiş, öfkemizi artırmıştır. Soruşturmalara, “güvenlik” terörüne, sivil polis uygulamasına rağmen okullarda etkinlikler, teşhir çalışmaları aralıksız devam etmektedir.

Vazgeçmeme tavrı ve 5. Konferansımız

Tam bu süreçte gerçekleştirdiğimiz 5. Konferansımız da devrimci ve demokrat cepheden gelişen vazgeçmeme tavrının ciddi bir parçası olmuştur. Örgütüllüğümüz yine özeleştirici süzgeçinden kendini geçirmiş ve yeni sürece dair iddia ve kararlılığını ortaya koymuştur. 2010 yılının son günlerinde gerçekleşen konferansımız, kitleselliği ve coşkusuyla 2010 yılında ortaya koyduğumuz emeklerimizi de açığa çıkartmıştır. Halk gençliğinin YÖK tartışmaları gölgesinde ard arda saldırıya uğradığı şu günlerde konferansımız dostun, düşmanın kulağında çınlayan, gelecekteki zaferin habercisi niteliğinde bir isyan zılgıtı olmuştur. Bu isyan zılgıtını yükseltmenin yolu en somut haliyle yazımızın da ana konusu olan saldırılara karşı demokratik, özerk üniversite talebimizi yükseltmektir. Konferansımızda da tartışıp karar altına aldığımız YÖK'ün değişen misyonuna karşı yürüteceğimiz kampanyamız, içerisinde bulunduğumuz süreç göz önüne alındığında çok önemli bir çalışma niteliğinde olacaktır.

Sonuç yerine

Zulmün olduğu yerde isyan etmek meşrudur. Susmak yani onaylamak değil, örgütlenmek yaralarımızı saracaktır. Konferansımızda da yoğunlukla tartıştığımız gibi bize gereken sürekli bir karşı koyuştur. Karşı koymanın, örgütlemenin ve örgütlenmenin şimdi tam zamanıdır.

"SIKI YÖNETİMDE SÜREKLİLİK HALİ: TÜRKİYE VE ÖĞRENCİLERE FAŞİST DEME AYMAZLIĞI"

Hakim sınıfın bize alternatif olarak sunduğu belirli dönemlerde "halkçı" olan partilerin desteklenmesi ya da tamamen sistem içilemiş bir "mücadele" oluyor. Burada bizim yapmamız gereken ise kurtuluşumuzdaki alternatif gücün kitlelerde saklı olduğunu gösterip bu gücü açığa çıkarmaktır.

Geçtiğimiz yıla da faşizm rengini vermişti. TC kuruluşundan bu yana adını katliamlarla duyurmuş daha ilk yıllarında, yani (resmen kurulmadan önce) 1921 senesinde Mustafa Suphi ile birlikte 14 yoldaşını Karadeniz’de hunharca katletmişti. O günden bu yana da Diyarbakır zindanlarında, Dersim’de, Maraş’ta, Çorum’da, Sivas’ta... yüzlerce devrimci, demokrat, ilerici, aydın, alevi ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı üzerinde burjuva-feodal sistem hegemonyasını sürdürürebilmek için gerekli gördüğünde yaşlı, kadın, çocuk ayırımı yapmadan katletmiş, yine ilk yıllarından beri çıkardığı tehcir kanunlarıyla Ermenileri ve Kürtleri göçe zorlamıştır. Azınlık milliyet ve dinlere yönelik baskı, asimilasyon politikalarını tavizsiz yerine getirmeye çalışmıştır.

Günümüzde de durum bundan pek farklı değil. Azalan toplumsal muhalefetle eş orantılı olarak da uygulanan; işkence, katliam, infazların görünürlüğü biraz daha azalmışsa da özellikle de Türkiye Kürdistanı’nda olmak üzere ülkemizde kendisini göstermektedir. Başbakan Erdoğan’ın da “çocuk da, kadın da, yaşlı da olsa gereği yapılacaktır” sözüyle de gerek TMK gerekse de sokak ortası infazlar daha meşru kılınmıştı. Uğur Kaymaz, Ceylan Önkol ve geçtiğimiz kasım ayında Şırnak’ın Aslantepi köyünde katledilen 4 yaşındaki Rojivan son dönemde katledilen çocukların sadece birkaçıdır.

Ülkemizde genç nüfus oranının fazla olması nedeniyle de devlet ülkemiz gençliğine özel bir ilgi göstermiştir, biz öğrenciler üzerinde baskısını son dönemde çok yönlü olarak daha da artırmıştır. Hakim sınıflar yoz kültürünü yayarak futbolda fanatikleştirmeye, holiganlaştırmaya, uyuşturucuyu, fuhuşu yaygınlaştırmaya çalışıyor. Özgür ve güvenli üniversiteler diyerek okullarımızı karakollaştırmayı amaçlıyor, en ufak bir hak talebimizde, örgütlenmemizde uyarılar, para cezaları alıyor, soruşturmalar açılıyor, gözaltına alınıp tutuklanıyoruz. Zaman zaman Amed’de Aydın Erdem, Muğla’da Şerzan Kurt, İstanbul’da doğmamış bir bebek olup katlediliyor. Telefonlarımız dinleniyor, görüşmelerimizin arasına telsiz sesleri giriyor. Liselerde onlarca kamerayla, üniversitelerde mobeselerle, turnike

geçişleriyle ve son olarak da İstanbul Üniversitesi’nde uygulanmaya başlayan öğrenci aramalarıyla çantamızı-torbamızı, üstümüzü-başımızı aramak istiyorlar. Kendi okullarımızda suçlu muamelesi görüyoruz, fişleniyoruz... Orantısız gücü protesto ederken orantısız güçle karşılaşyoruz. Anadil hakkını savunduğumuzda, Kürtçe konuştuğumuzda “illegal örgüt propagandası” yapmış oluyoruz, anadilde eğitim istediğimizde de KCK’den yargılanabiliyoruz... Elbette örnekler çoğaltılabilir. TC devletinin yaptıklarını anlatmayı sayfalara sığdıramayız ancak bu saydıklarımızın bile ülkemizin faşist kimliğini gözler önüne sermekte yeterli olacağını düşünüyoruz.

Devlet elbette bu yaptıklarını her seferinde bir kılıfa uyduruyor. Gerçekleşen bu olayları kırparak, çarpıtarak medyaya veriyor ki kendine yakışanı da yapıyor.

Geçtiğimiz günlerde faşist TC’nin iki temsilcisi Burhan Kuzu ve Süheyl Batum’un okullarına gelmesini protesto eden öğrencilere Süheyl Batum’un faşist yaftası yapıştırması da tam burada aymazlığın dik alası oluyor. Söz hakkını kullanan öğrencilere faşist diye çıkışan milletvekilinin üyesi olduğu partinin tarihine, sadece tarihine değil programında da netleşen faşist zihniyetine bir daha bakmasını öneririz. Bu önerimizi yerine getirirse temsil ettiği partinin ve meclisin nasıl faşist bir zihniyetin ürünü olduğunu bir ihtimal

görebilir ve komik duruma düşmez. Baskıya, zulme karşı protesto etme hakkını kullanmak asla ve asla faşizm olarak nitelenemez. Yukarıda belli bir kısmını saydığımız ancak sayfalara sığmayacak kadar fazla sayıda faşist uygulamaya ve bunun temeli olan egemen sisteme faşizm demeyen, hatta misyonuna uygun olarak o uygulamaların parçalarından olan bir milletvekilinin buna karşı mücadele edenlerin eylemine faşist yaftası yapıştırma girişimi kılıf uydurma çabasının ürünüdür ve komiktir. CHP ve Süheyl Batum'un ne olduğu Burhan Kuzu gibi bilinmektedir. İcraatları gözler önündedir, başka ispata, delile gerek yoktur. Bu zihniyet polis gücünü arkasına almış, yarı açık cezaevlerine çevrilen üniversiteye aymazca girmiştir. Protesto edilmeyi elbette hak etmiştir.

Ancak "hak vermek de gerekiyor"; bildiğimiz gibi bu

kadar adaletsizliğin, hukuksuzluğun, zammın, zulmün, olduğu bir ülkeyi "idare" etmek de o kadar kolay olmuyor. Süleyman Demirel'in "bir hükümet Türkiye'de iki dönemden fazla iktidara gelemmez" sözü sistemin çelişkilerinin ne derece büyük olduğunu gözler önüne sermektedir. Ancak hakim sınıfın bize alternatif olarak sunduğu belirli dönemlerde "halkçı" olan partilerin desteklenmesi ya da tamamen sistem içilemiş bir "mücadele" oluyor. Burada bizim yapmamız gereken ise kurtuluşumuzdaki alternatif gücün kitlelerde saklı olduğunu gösterip bu gücü açığa çıkarmaktır.

Bir kez daha belirtelim protesto etme hakkımızı kullanmamız faşistlik olamaz. Hakkımızı sonuna kadar kullanmaya, gerçek faşistlerin kimler olduğu bilinciyle anti-faşist duruşumuzu korumaya kararlıyız. **Mersin'den Bir YDG'li**

68'den 2011'e Kırın Kalemlerinizi; Başkaldırıyoruz!

68 gençlik hareketi ve devamı bizim için bir değerdir. Değerlerimizi çiğnetmek bir yana ayağa dikmek bizim görevimizdir. 68 gençlik hareketinin tekrar açığa çıkmasından korkanların korkularını boşa çıkartmak niyetinde değiliz. İdam sehparlarında, baskınlarda, Diyarbakır Zindanlarında, işkencelerle katlettiğiniz devrimci önderlerimizin bize bıraktığı mirasla 68'den 2011'e biz geliyoruz, kırın kalemlerinizi!

Son süreçte öğrenci gençlik nezdinde artan muhalefet ülkemiz hakim sınıfları sözcülerini "köşe kapmaca" oynamak zorunda bıraktı! Bir taraftan hükümet adına Burhan Kuzu öğrenci eylemlerini değerlendirirken "68 kuşağı bu memleketin baş belasıdır." Derken CHP de boş durmamıştır. Olağanüstü Kurultayı'nda çarşaf-blok tartışmaları gölgesinde öğrencilerin hakla-

rının da savunucusu olup "devrimci" bir çıkış yapmış hatta halkı isyana davet ederek halk iktidarı yolunda hayali bir uçuş yapmıştı.

Sistem savunucularını bu kadar ürküten; korku-telaş karışık bir ruh haliyle hareket ettiren biz öğrencilerin ülkemizde kilit bir noktada durduğunu söylersek çok da yanlış olmayacaktır. Bu belirlememizin yanlış olmadığını, okullar cephesinde yaşananlar da göstermiştir. Burhan Kuzu'nun da artan öğrenci muhalefetini '68 kuşağına benzeterek "bunlar memleketin baş belasıdır" demesine kısmen de olsa katılıyoruz. Biz bu memleketin değil ama sizin baş belalarınız, baş ağrılarınızı artırmakta kararlıyız...! Bologna sürecinin 2010'da tamamlanması planlanırken 2020'ye uzatılması da, Ulusal Hareketin, bir taraftan işçi hareketlerinin de başka bir taraftan sıkıştırmasına eklenerek egemenlerin planlarında zorunlu değişikliklere götürmüş, saldırı biçimleri değişmiştir. Ancak buna rağmen başkaldırı yükselerek sürmektedir, bu yüzden bize bu derece kızmaları "anlaşıldır". Okullara girişte birçok üniversi-

12 Eylül AFC'si öncesi ve sonrasıyla, '68 ve ardından gelen dönemin kazanımları korunamasa da, devrimci mücadele gerilese de '68 hareketi bizlere büyük bir devrimci miras bıraktı.

tede önce KGS uygulamasını sokup daha sonra da yetmemiş olacak ki okul girişlerinde öğrencileri aramaya başlıyor, mobeseler yerleştiriyor, karakollar inşa etmeye çalışıyor. Bu yaşananların her biri sistemin “çıkamazını derinleştirdiğimizi”, egemenlerin de “korkularını büyüttüğümüzün” bir göstergesi olmuştur. Aldıkları bu önlemlerle de kurtulamayacaklar ve sonları gelecek, onlar sonlarının geleceği süreyi uzatma çabasındalar... '68 diye korkuyla titremeleri, Burhan Kuzu'nun da bunu sözlere dökmesi boşuna değil.

CHP'de ise “zehire bulanmış şeker” mahiyetinde Halkçı Kemal tiplmesiyle bizlere servis edilip, **varsa bir he-sabın sistem içinde de görebilirsin** kandırmacısının yeni bir halkasını oluşturmuştur. Gidip Tekel direnişinde boy boy görüntü verip, İzmir'de kendisinde olan belediyelere bağlı Kent A.Ş işçilerini ortada bırakmış; Mersin'de liman işçilerinin direnişlerine destek verip, yine aynı CHP, Akdeniz Çivi işçilerini sendikalı oldukları için işten atan ve fabrika sahibi CHP İl Meclis üyesi olan Serhat Servet Dövenci üzerinde bir yaptırımında da bulunmamıştır. Bunlar yaşanırken de kurultayında işçi dostu, patron karşıtı, öğrenci yandaşı sanal bir çizgi oturtmuştur. Gerçek '68 gençliği korkusunun dolaylı bir ifadesini CHP'de açık etmiştir. '68 ruhu üzerinden kurultayda şov yapılmıştır. Alt kodlarda okunması gereken ise '68 ruhu illa tekrar yükselecekse bunu sistem içileştirme amacının olduğudur.

Bu danışıklı dövüş oyunundan bizlere trajikomik seyirlik oyunlar çıkıyor, bazen de girilen tekrarlardan sıkılıyoruz. Ancak şu da bir gerçek ki sistem partileri gelişen gençlik hareketlerinde tek vücut olmayı başarıyorlar... Farklı üsluplarla olsa da kendi misyonlarına uygun olarak '68 gençlik hareketini de kullanıyorlar. Bir taraf '68 hareketinin anarşist bir hareket olarak lanse edip, doğrudan kötülerken, diğer taraf devletin çarkına uygun bir '68 hareketi yaratmaya çalışıyor ve kendini '68 ruhuna aday gösteriyor.

'68 gençlik hareketi ülkemiz öğrenci gençliğinin akademik-demokratik-ekonomik taleplerini yükselttiği, üni-

versite işgalleri, kitlesel eylemler vs. ile çeşitli haklar elde ettiği bir dönem olarak hafızalarımıza kazandı. Ülkemizde mücadele hiç bitmemişti ancak '68 ile dünyadaki gelişmelerin de etkisiyle ölü toprağı üzerimizden atıldı. Devrimci düşünceler ülkemize akın akın girmeye, halk gençliği tarafından sahiplenilmeye başlandı. FKF gibi birçok örgütlenme oluşturuldu ve demokrasi mücadelesi için önemli mevziler elde edildi.

Sadece bu kadarla kalınmadı. Marksist klasiklerin ülkemize girmesi, yaygın şekilde gençlik cephesinde incelenmesi, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yaşanması gibi olayların etkisiyle ülkemizdeki devrimci, komünist örgütlülüklerinde ilk nüveleri '68 kuşağı içerisinde doğdu. Kemalizm, Kürt ulusal sorunu, devrimci bir örgüte olan ihtiyaç gibi konularda belli eksiklikler olsa da devrimci önderlerin mücadeleye ilk adımları '68 gençlik hareketi içerisinde oldu. Ardından gelen '71 devrimci çıkışı ile de nitel sıçrama gerçekleşti ve '68'den yetişen devrimci önderler silahlı mücadeleye adım attılar.

12 Eylül AFC'si öncesi ve sonrasıyla, '68 ve ardından gelen dönemin kazanımları korunamasa da, devrimci mücadele gerilese de '68 hareketi bizlere büyük bir devrimci miras bıraktı. O dönemde egemenler '68'den çok korkmuşlardı. Şimdi '68 ruhuyla, '71 devrimci çıkışının adımlarını büyütme kararlılığı ile mücadele eden devrimci demokrat öğrencilerden yine korkuyorlar. Halk gençliğinin potansiyelini çok iyi biliyorlar. En ufak bir hak talebimizden bile rahatsız oluyorlar. Doğrudan hakaretlerle ya da daha sinsî “açılımlarla” bizi ve '68'in mirasını karalamaya, ayaklar altına almaya çalışıyorlar. Her yerde meşru eylemlerin yükseltildiği, 6. Filoların denize döküldüğü, üniversitelerin işgal edildiği, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya gibi silahlı mücadeleye sarılmış devrimci önderlerin mücadeleyi geliştirdiği bir döneme ne AKP eliyle hakaret ettiririz ne de CHP eliyle bu dönemin çarpıtılmasına izin veririz.

'68 gençlik hareketi ve devamı bizim için bir değerdir. Değerlerimizi çiğnetmek bir yana ayağa dikmek bizim görevimizdir. '68 gençlik hareketinin tekrar açığa çıkmasından korkanların korkularını boşa çıkartmak niyetinde değiliz. İdam sehpalarında, baskınlarda, Diyarbakır Zindanlarında, işkencelerle katlettiğiniz devrimci önderlerimizin bize bıraktığı mirasla '68'den 2011'e biz geliyoruz, kırım kalemlerinizi!

Mersin YDG

Elbette militan çizgimiz çerçevesinde koşullarımız olduğu süreci en ileri eylem tarzını, en ileri protesto aracını kullanmak boynumuzun borcudur. Yumurta atmanın bizim için geri bir protesto tarzı olduğu ortadadır. Bu noktada asla bunu kullanmayız demek doğru olmamakla beraber halk gençliğinin daha ileri protesto tarzlarını hayata geçirmeye çalışmak anlayışımıza uygun bir duruştur.

“Yumurta eylemi”ne ilişkin değerlendirme

Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü’nde yaşanan Süheyl Batum ve Burhan Kuzu protestoları ardından yaşanan faşist saldırılar ve akabinde kullanılan araçlar, ifade özgürlüğü, şiddet kavramı, “68 ruhu” ve gençliği bekleyen gelecek hakkında uzun uzadıya hem devrimci basınla hem burjuva medya aracılığıyla, gündemin de etkisiyle çok şey söylendi, çok şey yazıldı çizildi. Yapılan onca basın açıklaması, eylemler yahut devletin kolluk güçlerinin birçok olayda kullandığı “orantısız güce” rağmen bu protestoyu birçoklarından ayıran egemenler cephesinden, kendi özel çabaları da eklenerek, gündemleştiren neydi?

Cebeci Kampüsü 60’lı yıllardan başlayarak dünya devrimci hareketi ve özelinde ülkemizdeki öğrenci hareketlerinden ilk etkilenen üniversitelerden biri olmuştur. Gerek akademik-ekonomik mücadelede, gerek ’71 devrimci çıkışı ile birlikte devrimci-demokrat kurumlar cephesinde üniversite alanındaki önemli kalelerden biri olarak bahsettiğimiz yıllardan başlayarak günümüze kadar devrimcilerin iyi veya kötü faaliyet içerisinde olduğu alanlardan biri olmuştur. Bu gelenekten aldığı mirasla günümüze kadar egemenlerin temsilcilerinin rahatça gelip sözlerini söyleyecekleri, üniversiteler ve gençlik üzerindeki planlarını rahatça uygulayabilecekleri yerlerden olmayıp “muhalif kimliğini” belli oranda korumuştur.

Yerelin bu özelliğinden doğru her ne kadar “demokratikleşiyoruz” yalanları, anayasa tartışmaları arasında egemen kliklerin bu iki temsilcisinin öğrencilere, işçilere, emekçilere aynı pencereden bakan yani sınıfsal olarak uzlaşan fakat takındıkları “laik” ve “muhafazakar”

sıfatlarıyla sınıfsal özlerini “arka plana iterek” kendi suni gündemleri etrafında öğrencileri kendilerine yedekleme çabası içerisinde olanlara karşı da sözümüzü söylemek önemli bir yerde durmaktaydı.

Üniversiteleri sivil polis ordusu ve onlarca çevik kuvvet aracı ile gelip, üniversiteyi çevreleyen yüksek duvarlar arasından özel güvenlik birimlerinin beççiliğinde, binbir yerdeki kameraların kaydı altında geçip öğrencilere özgür üniversite, demokratik toplumdan bahsederek ajitasyon yapmasına izin vermememiz sadece devrimci, demokrat kurumları değil, üniversitelerin yaşam alanı olduğunun farkında olan örgütsüz kitle içinde meşru bir zemine oturmakta ve beklenti içine sokmaktaydı.

Cebeci’deki siyasetler olarak yapılan toplantılarla birlikte süreci AKP muhalefeti olarak örnek gerektiğini düşünen ve CHP’yi “ana muhalefet partisi” olarak nitelendirmekten çekinmeyen reformist gruplar, halkımızın geniş bir kesiminden farklı olmayan kendi muhalif ve solculuğunu CHP üzerinden tanımlayan kitleye de yedeklenerek Süheyl Batum’u protesto etmeyeceklerini söyleyerek toplantıdan çekildiler. Ardından alınan kararlarla birlikte, “AKP faşizminden ve öğrencilere karşı yapılan uygulamalardan” dem vuran Batum’a karşı Dersim’de, Zilan’da, Koçgiri’de katledilen, Bayrampaşa’da, Sivas’ta yakılan insanlara dair ne yaptıklarını; Buca’da, Mersin’de, İzmir belediyesinde işten çıkartılanlardan haberi olup olmadığını sorarak ve ardından “bilmiyorum, duymadım” şeklinde aldığımız cevaplarla birlikte kitle önünde yoğun bir teşhir imkânı bulduk. Yaşadığı çıkmazın farkında olan Batum, 7 gün 24 saat burjuva medyadan eksik olmayan konuşmaları

veya en azından imkânlarını göz ardı ederek, bu eylemde dahi konuşma isteklerine, genel taleplerine bir kez olsun kulak verilmeyenlerin kendisinin ifade özgürlüğünü gasp ettiğini söyleyerek eylemcileri “faşistlikle” suçlama cüretini gösterdi. Her ne kadar kabul edilemez bir yerde dursa da kendi burjuva-feodal siyaset anlayışı ve üslubundan doğru düşündüğümüzde sıkıştığı yerde tartışmayı başka bir noktaya çekme konusunda kendi algılarında zekice bir hamleydi. Asıl önemli ayrıntı, karşılıklı konuşmaların sertleştiği, polis ile ÖGB müdahalesinin beklendiği bu anda, yani her ne olursa olsun faşist bir saldırının beklendiği bir anda genel olarak hayırcı cephe olarak birleştirilebileceğimiz grupların salonu terk etmesiydi. Küçük hesaplar uğruna yapılanlar devrimci mücadele ve dayanışma adına ne denli vahim bir noktaya geldiğini gözler önüne sermekteydi.

Yaşanan bu olaya rağmen yoğun teşhir ve sloganlarımızla birlikte planladığı ortamdan uzak bir haldeki salonun baskılarına dayanamayan Batum “mağdur” konumuna çekilerek, halbuki hıncının ve isyanının asıl sebebi öğrencileri suçlayarak salonu terk etti.

Tüm bu olaylar ve Kuzu protestosunun daha yoğun bir şekilde olacağı ayan beyan ortadayken ve etkinliği düzenleyen topluluk tarafından da gelmemesi yönünde uyarılmasına rağmen tüm yaşanılacakların bilinci ve farkındalığı ile (şemsiyelerle salona girişi bunun bir açık bir kanıtı) bir anlamda yiğitliğe çamur sürdürmemek adına CHP’li vekilin gittiği yere bende giderim sözde kahramanlığı yaparak üstüne basa basa geleceğini belirtmiştir.

Salona girmesiyle birlikte zaten kitle gözünde teşhir olmuşluğu sebebiyle bir anda başlayan yumurta, konfeti vb. saldırılarıyla önce kendisini çevreleyen koruma kalcanıyla bir süre bekleyip daha sonra salonu terk etmiştir. Bu anda reformist gurupların pankartlarını açarak ve kendi sloganlarını adeta bir diğerini bastırmak adına atarken çiğnedikleri sadece kurumların iradesi değil, bahsettiğimiz geleneğin ve ortak iş yapma kültürünün de ta kendisi olmuştur. Bu olayda değerlendirilme biçimimiz olan faşist saldırı karşısına tek bir güç olarak çıkmanın hiç kimse tarafından aksi söylenemeyeceği halde kullanılan araçlara biçtikleri özel anlamlarla birlikte yaptıklarının niteliğinden çok isim kaygısıyla hareket ederek eylemin bekasını zedelemişlerdir. Flaşların bir bir patladığı anda en önde bulunanlar, hem sivil polislerin hem çevik kuvvetin barikatları zorlanarak dışarı atılması

anında aynı istekte ve ön saflarda olmayışı da istemediğimiz fakat beklediğimiz bir tablo olarak gözler önünde yaşandı.

Kolluk kuvvetlerinin okul önünde beklemesi ile birlikte bu eylem sonrası herhangi bir aksi duruma karşılık, alınan topluluk-

ların çıkışı kararı için Ankara’daki tüm üniversitelerden destek için gelenlerle birlikte çıkış anı beklenirken yine aynı anlayışın ürünü olarak en basit örneği bu ülkede AKP değil, devlet faşizmi vardır diyerek yapılan protestolar göz ardı edilerek/edilmek istenerek bir anda, oldu bittiye getirilme çabasıyla yürüyüş başladığı anda kurumlara gösterilen basın metni AKP faşizminden, yalnızca Kuzu’dan, AKP’nin; YÖK’ünden, polisinden dem vurarak devrimcileri ve Batum protestolarını göz ardı etmekteydi. Bu durumda üstüne fazlaca düşünülecek ve söylenecek söz olmasına rağmen anlayışın pratikteki yalnızca tek bir örneği olarak karşımızda durmaktaydı.

Yürüyüş boyunca ortaklaştırmak ve kitlenin tamamının atabileceği sloganlar adına defalarca uyarımıza rağmen “bir sizden bir bizden” şeklinde bir ifadeyle ortaklaşmaya çalışan bizleri farklı bir grup olarak nitelendirip, kendi sloganlarını kitlenin geneli için kabul gören sloganların yanında dayatmayı deneyerek amiyane tabirle “köylü kurnazlığını” denemişlerdir.

Genel olarak eylemi değerlediğimizde ise reformist gurupların isim, araçları putlaştırmak ve dayatmacı davranışlara rağmen örgütlülüğün ve öğrenci muhalefetinin düşük olduğu fakat artı yönde bir ivme kazandığı bu dönemde egemenlerin saldırılarının pervasızlığına karşı genel olarak “üniversiteler bizimidir” şiarını yükseltmek bir ihtiyaçtı. Bunun gerekliliği olarak temelinde faşist bir saldırı olan, egemen temsilcilerinin kendi ufak hesap ve çıkarları için yaşam alanlarımız dediğimiz üniversitelerin bir araç olarak kullanamayacaklarını net bir şekilde söylemesi açısından önemli bir yerde durmaktaydı.

Son dönemde Avrupa’da; Bologna sürecine bağlı olarak üniversitelerdeki piyasalaştırma çabalarına karşı yükselen öğrenci muhalefeti ve birkaç gün öncesinde Genç-Sen’li bir kadının çocuğunu düşürmesi ile medyanın gündemine gelen öğrencilere yönelik müdahalenin şekli konusundaki tartışmaların gündemde olduğu bir döneme gelmesinden kaynaklı bu protestoda “hak ettiğinden” fazla bir yer elde etmiştir. Yalnız, medya ve reformist grupların olaya bakışı eylemin çok farklı noktalardan tartışılmasına neden olmuştur. Günlerce burjuva medyanın defalarca döndürülen görüntülerdeki sorunu eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim talebi değil; şiddet, yu-

murta, ifade özgürlüğü ve bundan sonra yine “kardeş kardeşe düşman olur mu” olmuştur.

Bunlarla ilgili olarak çok şey söylenmiş olsa da devrimci bir bakış açısıyla bu kavramların tekrar yorumlanması hem bizim bakış açımızı hem de bundan sonraki adımlarımızın bir göstergesi olması açısından önemlidir. Bizler için maddi koşulların ancak maddi bir güç ile değişeceği kuşku götürmez bir gerçekliktir. Bu nedenle, hayalini kurduğumuz yarınları inşa etmek için öncelikle yıkmak zorunda olduğumuzu ve bunun için kullandığımız şiddetin de, yani devrimci şiddetin de meşru olduğuna inanmaktayız. Ancak bu aşamada somut koşulların somut tahlilini yapmadan da hareket edemeyiz; çünkü tam ve doğru olarak önümüze koyamadığımız gerçeklere hükmetmek ve onu değiştirmek mümkün değildir. Bu nedenle biz de yumurtanın gül atmadığı, fakat taş atmayla da bir tutulamayacağının farkındayız. Ancak bizim için yumurta ne egemenlerin korkulu rüyası ne AKP’li vekillerin karizmasını çizme aracı ne de anti-faşist mücadelenin simgesidir. Yalnızca özgün koşulların şekillendirdiği bu eylemde kullanılan bir araçtır. 2001 krizinde Ecevit’e ne taş ne molotof atıldı. Üstelik onu hedeflemeyen bir şekilde yazar kasanın önüne fırlatılması o dönemde yaşananların ve ekonomik krizin emekçiler cephesinden yaşattıklarının en açık kanıtı olarak görevini yerine getirmiş oldu. Bu eylemde de yaşanan aynen bu şekildedir. Mevcut şartların belirlenmesinden

doğru bir hareket çizgisinin belirlenmesidir. Eylem sonrası kullanılan araca yönelik demokratik bir hak mı, değil mi sorusuna özgürlükçülüklerini göğsü kabarak anlatanlar tartışmayı yanlış bir yerden ele almaktadır. Asıl hak olan ezilenlerin ve sömürülenlerin isyan etme hakkı ve bu konuda uygun gördüğü aracı bu belki amfide yumurta, meydana taş, molotof vs.dir. Elbette militan çizgimiz çerçevesinde koşullarımız olduğu süreci en ileri eylem tarzını, en ileri protesto aracını kullanmak boynumuzun borcudur. Yumurta atmanın bizim için geri bir protesto tarzı olduğu ortadadır. Bu noktada asla bunu kullanmayız demek doğru olmamakla beraber halk gençliğinin daha ileri protesto tarzlarını hayata geçirmeye çalışmak anlayışımıza uygun bir duruştur.

Bundan sonraki aşamada ise ifade özgürlüğünden dert yananlar kendilerini anlatamadıklarını söyleyenler bir kez olsun bu olayda da öğrencilerin taleplerini dinlemeyen ve her an konuşma imkânına sahip olanlardır. Öyle ki, eylem sonrası öğrenciler bunları neden yaptığının daha çok hangi siyasetçi ne demiş üzerinden tartışmaların sürmesi de durumun açık kanıtıdır. Şu an için yapılan eylemlerin ne için olduğundan daha çok nasıl olduğu tartışılmalı da son dönemin öğrenciler üzerindeki etkisi ve sistemin bir nebze olsun teşhir olmuşluğunu kendi lehimize çevirip yükselen mücadeleyi kitleleseltirmek ve militan bir mücadele hattına eğriltmek elbette ki görevimizdir.

Cebeci YDG

Üniversite Konferansı Gerçekleştirildi!

Son süreçte medyanın da “desteğiyle” gündeme oturan ve yükselişe geçen öğrenci gençlik hareketinden Genç-Sen, Emek Gençliği, Öğrenci Kolektifleri ve Gençlik Muhalefeti’nin örgütlediği “**Üniversite Konferansı**” 7 Ocak’ta gerçekleşti.

Konferans’ın bizimle ilgili olan kısmı, yani Genç-Sen ayağında konferansın örgütlenme süreci sıkıntılıydı. Genç-Sen’in genel sıkıntılarından kaynaklı konferans öncesi sürecin iyi örgütlenememesi ve Konferans’ın içeriğinin toplamda tam anlamıyla tartışılmaması olumsuz bir yerdedi.

Konferans Programı: Açılış konuşmaları, “Üniversite Nedir?”, “Üniversiteleri Kim Yönetiyor?” başlıklı tebliğ sunumları ve bu iki başlığa yapılacak katkılar, “YÖK’e

Neden Karşıyız?” başlıklı tebliğ sunumları, “Eğitimin Paralılaştırılması Ne Gibi Sorunlar Doğuruyor?” başlıklı tebliğ sunumları, “Mezunları Neler Bekliyor?” başlıklı tebliğ sunumları ve son katkılar şeklindeydi.

Genç-Sen dışındaki bu dört bileşenin genel perspektifini bildiğimiz için Konferans’ın gidişatı ile ilgili kaygılarımız vardı. Bu kaygılarımızın geçerli kaygılar olduğunu Konferans’ta görmüş olduk. Genel hatlarıyla tebliğlerin salt AKP karşıtlığından ibaret kaldığı ancak özellikle ilerleyen bölümlerde Genç-Sen’liler olarak yaptığımız katkılarla bu durumu tersine çevirmeye çalıştık. Özellikle bir Kürt arkadaşın konuşmasının bir bölümünü Kürtçe yapması, devamında Türkçe olarak anadile ve Kürt halk gençliğine pek değinilmemesini, ardından da sunumların AKP karşıtlığından yürüdüğünü eleştirmesi olumluydu.

Konferans’ın ardından örgütleyici olan kurumlar olarak ortak bir deklarasyon yayınlayarak eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim mücadelesini sürdürmeye devam edeceğimizi aktardık.

İstanbul YDG

Faşist Saldırıları Artıyor!

Marmara Üniversitesi

Öğrencilerin sorunları ve talepleri Dolmabahçe’de yapılan saldırıyla ve arkasından gelen yumurta eylemleriyle gündeme gelmişti. Medya daha çok için “magazinel” kısmıyla ilgilendiyse de kısmi oranda “öğrenciler ne istiyor?” sorusuna da cevap aramıştı. Bu gelişmelerle birlikte öğrenci hareketi cephesinden Genç-Sen, TKP’li Öğrenciler, Emek Gençliği, Öğrenci Kolektifleri ve Gençlik Muhalefeti öğrencilerin sorunlarını ve taleplerini tartışacağı bir Öğrenci Konferansı düzenleme kararı almıştı.

Biz de Marmara Genç-Sen olarak bu beş bileşenle Marmara Üniversitesi Göztepe Kampüsü’nde Forum düzenleme kararı aldık. Öğrencilerin Forumun afişlerini asmaları üzerine faşistler öğrencilere satırlarla saldırdılar. Saldırının ardından bir araya gelen devrimci demokrat öğrenciler sloganlarla okulda eylem yaptılar.

ÖGB ve rektörlük bu saldırıyı bahane ederek Forum’u “güvenliğimizi sağlayamayacakları” gerekçesiyle erteledi. Biz de tepkimizi ortaya koymak için

Öğrenciler sloganlarla ve taşıdıkları Türkçe ve Kürtçe dövizlerle ana kapının önünde yediler

Marmara Üniversitesi

Zordur Marmara Üniversitesi’nde öğrenci olmak. Bir gün ansızın satır inebilir kafanıza. Farklı olmanız, “öteki” olmanız satır yemeniz için yeterli bir sebeptir. Kürt olduğunuz için, devrimci olduğunuz için, parasız eğitim istediğiniz için, Rock’çı olduğunuz için vb. birçok sebeple satırlandırabilirsiniz.

Yine bu olayların benzeri yaşandı Marmara Üniversitesi’nde. 4 Ocak’ta yapılması planlanan Forum’dan kaynaklı okul “gergindi.” Bir öğrenci, faşistler tarafından saldırıya uğradı. Marmara Acil’e kaldırılan arkadaşımızın kafasına dikiş atıldı. Biz ise arkadaşımıza destek olmak için hastaneye gittik. Sonrasında Rektör’le görüşme kararı aldık. Sabah saatlerinde elini kolunu sallayarak satırlarla faşistlerin okula girdiği kapıdan biz ise sıkı bir aramadan geçirilerek girdik. Bir yandan ÖGB bizi taciz etmeye çalışırken bir yandan sivil polisler, bir yandan da çevik kuvvet paniğe kapılıp koşuşturmaya başladılar. Bizden ne kadar korktuklarını bu şekilde bir kez daha görmüş olduk. Öğrencilere ajitasyon çekerek kolluk kuvvetlerinin bu tutumunu teşhir ettik.

Rektörlük, 5 Ocak’ta Forum’u Haydarpaşa’da yapmamıza izin vermek zorunda kaldı. Yapılan o kadar saldırıya, tacize rağmen irade göstererek, baskılara boyun eğmeyerek Forum’umuzu 5 Ocak günü Haydarpaşa Kampüsü’nde gerçekleştirdik. Forum’un ardından yapılan faşist saldırıları teşhir

4 Ocak günü okulda toplandık. Toplandığımız andan itibaren içerideki çevik kuvvet, sivil polis, ÖGB ve sivil faşistler tüm okulda neredeyse olağanüstü hal ilan ettiler. Bu sırada temsilciler rektörle görüşmek istediler. Ancak bir görüşme gerçekleştiremedik. Bunun üzerine Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, Gençlik Muhalefeti ve Ekim Gençliği olarak sloganlarla okuldan çıkıp basın açıklaması yapma kararı aldık. TKP’li Öğrenciler ise birliktelikten ayrılıp topluca çıkma kararı aldılar.

Kararımız doğrultusunda “satır dışarı, bilim içeri” ve “Marmara faşizme mezar olacak” sloganlarını atarak okuldan çıktık. Öğrenciler alkışlarla destek verdiler. Açıklamada faşist saldırıların Marmara’da her geçen gün arttığından, ÖGB’nin her zaman sivil faşistlerden yana olduğundan ve 7 Ocak’ta yapılacak Konferans’tan bahsedildi. TKP’li Öğrenciler ise bizim hemen arkamızdan okuldan çıktılar. İnişiyatıflerin dağılıp otobüse binme çağrısı yapmalarına rağmen TKP kitleleri dağılmadan sloganlara eşlik etti.

Marmara YDG

etmek için bir yürüyüş gerçekleştirdik. Kampüs çıkışına kadar yaptığımız yürüyüşte “Marmara goristan ji bo faşistan”, “Satır dışarı, bilim içeri”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Faşizme karşı omuz omuza” sloganları atıldı.

Marmara YDG

İstanbul Üniversitesi

7 Ocak günü İstanbul Üniversitesi’nde yaşanan faşist saldırılar, polisin sınırsız arama yetkisi ve çanta aramadığı için okullarına alınmayan 45 öğrenci ile ilgili bir eylem yapıldı. Aralarında BDP İstanbul Milletvekili **Sebahat Tuncel**’in de bulunduğu eylemde öğrenciler sloganlarla ve taşıdıkları Türkçe ve Kürtçe dövizlerle okul içinden çıkarak ana kapının önüne geldiler. Dışarıdaki öğrencilerle birlikte kitle, "YÖK, Polis, Medya! Bu Abluka Dağıtılacak!", "Beyazıt Goristan ji bo Faşistan", "Eğitim Hakkımız Engellenemez" ve "Rektör Şaşırma Bizi Dağa Taşırma" sloganları attı. Bir grup öğrenci de üniversite ana kapısına "Bu üniversitede OHAL var!" yazılı ozaliti astılar. Ardından Türkçe ve Kürtçe basın açıklamaları okundu. Eylemin ardından üniversiteye kimlik göstermeden giren öğrencilerle ÖGB arasında arbede yaşandı. Yaklaşık 100 öğrencinin kapıyı zorlamasının ardından ÖGB engeli aşıldı ve öğrenciler sloganlarla kampüse girdiler.

İstanbul YDG

İstanbul Üniversitesi

İstanbul Üniversitesi son dönemlerde açık cezaevi diye anılır oldu. Bunun nedeni rektörün talebi, valinin onayı ile Fatih ilçesinde polis istediği her yerde öğrenciyi arayabilme yetkisinin verilmesiydi. Bir yıllık verilen bu yetkinin nedeni ise yetkililer tarafından **Avrupa'da artan öğrenci hareketine karşı ülkemizde alınan bir önlem** olarak dile getirildi. Beş yıldır uygulanan bir yöntem olmasına karşın bu yıl hem kamuoyunda daha fazla yer etti hem de saldırıları pekiştirdi.

Bu kararın gündemde yer bulmasından sonra İÜ'nde gerinlik hat safhaya ulaştı. Gerek merkez kampüse, gerek Edebiyat Fakültesi'nde polis baskısını kabul ettirmek

istercesine üniversiteye girmeye çalıştı. Kolluk kuvvetlerinin üniversiteye girme bahaneleri ise bu sefer TGB gürûhunun can güvenliğini korumak oldu. Buna karşın devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler olarak dayanışmayla, sloganlarla polis üniversiteye girmesine izin vermedik. TGB gürûhunun güvenliğini bahane ederek Edebiyat Fakültesi'ne girmek isteyen polis, "**Katil polis üniversiteden defol**", "**Üniversiteler bizindir, bizimle özgürleşecek**" sloganlarıyla çıkarıldı. Dayanışma ruhunun bir kez daha açığa çıktığı bu direnişte üniversitelerde polise geçit vermeyeceğimizi birkez daha gösterdik.

İstanbul Üniversitesi'nden Bir YDG'li

Çanakkale

30 Aralık günü ÇOMÜ Meslek Yüksekokulu'nda Kürtçe konuştukları için 2 Kürt öğrenci saldırıya uğradı. Faşistlerin saldırısına maruz kaldığı saldırıda 2 Kürt öğrenci gözaltına altına alındı. Aynı sırada Eğitim Fakültesi'nde de devrimci-demokrat öğrencilere yapılan faşist saldırı püskürtüldü. Olayın ardından 31 Aralık günü devrimci ve demokrat öğrenciler Meslek Yüksekokuluna yürüyüp basın açıklaması yapmak istedi. Jandarma ablukasıyla karşı karşıya kalan öğrenciler irade göstererek geri adım atmadı. Devrimci ve demokratlar faşistleri okuldan çıkarttırdı. Ve ardından basın açıklaması yapıldı.

3 Ocak günü olaylar yine devam etti. Bir devrimci öğrenciyi fakülteye sokmamaya çalışan faşistler devrimci öğrencilerin müdahalesiyle karşılaştı. Faşist grup devrimci öğrencilere saldırdı. Olayda 1 arkadaşımız yaralandı. Olayın ardından devrimci ve demokrat öğrenciler sloganlarla ajitasyonlarla Dekanlığa ve ordanda MYO'ya yürüdü. Olayın ardından okulda fakültelerarası giriş çıkışlar yasaklandı.

Çanakkale YDG

***

Son günlerde hak arama talebine paralel olarak ortaya çıkan faşist saldırılara ÇOMÜ öğrencileri bir de sokakta yanıt verdi. "Faşizme karşı tek yumruk tek barikat", "Baskılar bizi yıldıramaz", "Biji biratiya gelan" sloganlarını haykıran kitle burdan Kordon boyunca bir yürüyüş gerçekleştirerek Donanma'ya geldi. Öğrencilerin hazırladığı faşizmi teşhir edici tiyatro oldukça ilgi gördü. Ardından basın açıklaması gerçekleştiren kitle yapılan saldırıların devrimci, demokrat ve yurtsever öğrencilere yapıldığını ve yapılan saldırıların asla cevapsız kalmayacağını dile getirdi.

Çanakkale YDG

Denizli Pamukkale Üniveristesi'nde devam eden baskılara, soruşturmalara, saldırılara bir yenisi daha eklendi. "AJANLAŞTIRMA"...

Denizli

Denizli'de devam eden baskılara, soruşturmalara, saldırılara bir yenisi daha eklendi. "AJANLAŞTIRMA"... Pamukkale Üniveristesi'nde okuyan yurtsever bir arkadaşına polis tarafından ajanlık teklif edildi! Emniyet ajanlık teklif ederken; "Eğer bize yardım edersen biz de sana yardımcı oluruz, hocalarınla konuşup derslerinden geçmeni sağlarız, tüm masraflarını biz karşılarız." gibi vaatlerde bulunmuştur.

Bu teklife yurtsever ve devrimci kesimlerden sert tepki gelmiş, ajanlaştırmaları protesto etmek için 6 Ocak Perşembe günü saat 15.00'te eylem kararı alınmıştır. Eyleme birçok devrimci ve yurtsever kurumla beraber Denizli YDG olarak biz de destek verdik.

Eylem günü BDP il binası önünde toplanılıp slogan, zılgıt ve alkışlarla belediye önüne kadar yürüyüş yapılmıştır. Yürüyüş boyunca "Ajanlaştırmaya, saldırılara, kontrgerillaya edi bese", "Katil polis hesap verecek", "Her yer odtü, her yer direniş", "Kürdistan faşizme mezar olacak" sloganları atıldı.

Eyleme kalabalık bir kitle destek vermiştir. Basın açıklamasında: "Polisin baskı ve ajanlaştırma politikalarına alet olunmayacağı, bu tarz yöntemlerin yurtsever ve devrimcileri yıldırmayacağı" vurgulanmıştır. Ayrıca ODTÜ'deki saldırılar kınanmış, mücadeleden asla vazgeçilmeyeceği vurgulanmış ve Denizli'de yurtsever ve devrimcilere gelebilecek her türlü saldırılardan Denizli Emniyeti'nin sorumlu tutulacağı belirtilmiştir.

Denizli YDG

FORUM

DEĞİŞİM RÜZGÂRI, SALDIRI EKİYORSA HALK GENÇLİĞİNİN MÜCADELESİNİ BİÇECEKTİR!

Bologna Süreci'nde de açığa çıktığı gibi egemenler yükseköğretim alanına oldukça önem vermekteler. ABD emperyalizminin eğitim pazarındaki gücüne rakip olarak AB emperyalizminin Avrupa'da yükseköğretim alanında bir ortaklaşma hedefiyle başlamıştı Bologna Süreci. Hem Bologna Süreci'ne hem de AB ve ABD emperyalizminin arasındaki rekabete bakıldığında eğitimin her geçen gün daha fazla pazar haline getirilmesi ve bununla birlikte tüm dünyada eğitim alanında çok ciddi saldırıların yaşandığını görmek zor değil.

Özellikle Avrupa'da öne çıkan öğrenci hareketliliğinin çıkış noktalarının da emperyalist patentli bu saldırıların olduğu açıktır. Diktatörler saldırılara karşı ortaya konan cephede yoğunlaşmıştır.

Avrupa'daki hareketliliğin de etkisiyle ülkemizde de gündem öğrenci gündemleriyle dolu geçmektedir.

Hepimizin bildiği üzere Bologna Süreci kapsamında ülkemiz, üniversitelere yönelik ciddi değişimlerin arifesinde. Ülkemizde de emperyalist patentli bu saldırıya dahil olduğundan bugüne üniversitelere ve mesleklere yönelik çok ciddi saldırılar hayata geçmiştir. Yetkin Mühendislik/Mimarlık/Şehir ve Bölge Plancılığı, değişen sürelerle mezuniyet sonrası stajerlik uygulaması, diplomalardan ünvanların kaldırılması, müfredatların yoğunlaşması, egemenlerin müfredatlara doğrudan müdahalesini sağlayan müteveli heyetleri, harç ücretlerinin her yıl artırılması ve daha sıralayabileceğimiz birçok

saldırılarla öğrenci gençliğin geleceği daha fazla karartıldı.

Bu yıl ise YÖK üzerinden başlayan tartışmalar ve rektörler toplantısıyla daha da dikkat çeken bir süreç girilmiş durumda. Belli ki bugünün ihtiyaçlarına yani değişime hem etkin hem de hızla yanıt olma özelliğini YÖK kurumu taşıyamamaktadır. Özellikle egemenlerin özerklik üzerinden tartışmaları üniversite sermaye ilişkisinin daha etkin kurul-

ması için tarifler yapılmakta, yeni Yüksek Öğretim Kurumu bunun üzerinden tartışılmakta. YÖK'le hesaplaşmaktan dem vuranlar üniversite sermaye ilişkisini daha etkin kurmanın ilk adımları olarak **müteveli heyetlerini** koymakta. Yani yıllardır öğrenci gençliğin üzerine karabasan gibi çöken YÖK yerine

kanımızı daha fazla emecek bir kurum tariflenmekte.

Tüm bunlar egemenler tarafından kararlılıkla hayata geçirilmeye çalışılmakta. Ciddi adımlar atılmaya başlansa da uzun vadede saldırıların artacağını söylersek yanlışla düşmüş olmayız. Bu tespitte özellikle üniversitelerde artan saldırılardan varmak hiç de zor değil. Hepimizin hatırlayacağı üzere üniversiteler açıldığında üniversitelerde sivil polisler oda tahsis edilmesi gündeme gelmişti. Genelge uygulanmaya başlamasına karşın okullarımızda artan sivil polis sayısı genelgenin etkilerini ciddi bir şekilde hissetmiştik. Bunun saldırılara karşı gelişecek öğrenci hareketliliğine karşı bir önlem olduğunu söylemek fazlasıyla doğru olacaktır. Öyle ki

yakın süreçte İstanbul Üniversitesi rektörünün valiliğe başvurmasıyla birlikte mahkeme kararıyla Fatih ilçesi sınırlarında kampüs içinde ve çevresindeki öğrencilerin gerekçesiz olarak polis tarafından aranamama yetkisinin verilmesi ve rektörlüğün onaylaması bu önlemler arasında en dikkat çekici olanıdır. Rektör Yardımcısı Ahmet Gökçen kararla ilgili olarak **“Öğrenci olaylarının Avrupa’da tırmanışa geçmesi üzerine bu kararı aldık”** açıklamasını getirdi. Neredeyse OHAL bölgesindeki uygulamaları andıran bu yetki hem öğrenci hareketliliğinin güçlenmesinden duydukları korkuyu net bir şekilde gösterirken diğer yandan da öğrenci gençliğe yönelik saldırılarla

rın artarak devam edeceğini gösteriyor.

Karardan bu yana özellikle İstanbul Üniversitesi önünde çok sayıda öğrenci eylemleri gerçekleştirildi. Devrimci-demokrat-yurtsever öğrenciler eylemlerde **“Aradığınız çantamda değil kafamda!”** diyerek önlemlerin çaresiz kalacağı ve korkularının yerinde olduğunu vurguladılar. Kararın etkisiyle gerilen üniversite ortamı saldırıların etkisiyle bir kez daha dayanışma alanına dönüşebilmiştir. Karardan sonra üniversitenin Edebiyat Fakültesi’ne girmek isteyen çevik kuvvet, devrimci-demokrat-yurtsever öğrencilerin ortak direnişiyle engellenebilmiştir.

Ancak üniversitelerde saldırı içeriye polislerin girmeyle de sınırlı değil. Özellikle son süreçte soruşturma ve ceza saldırıları oldukça artmış durumda. Devrimci-demokrat-yurtsever öğrencileri cezalarla mücadele alanından uzaklaştırmaya çalışırken diğer yandan en geniş kesime de ceza ve soruşturmalarda gözdağı verilmektedir. Bunun son örneğini dönem başında ÖGB’nin çanta arama girişimine karşı çantalarını aratmayıp, kimliklerini göstermeden slogan-

larla üniversiteye giren 45 İstanbul Üniversitesi öğrencisine açılan soruşturma oldu.

Elbette her üniversitenin özgün koşullarına göre öğrencilere karşı saldırılar gerçekleştirilmekte. İstanbul Üniversitesi’nde soruşturma ve polise yetkiyle saldırılar hayat bulurken aynı süreçte Marmara Üniversitesi’nde ise öğrencilerin sorunları ve taleplerini konu alan Öğrenci Konferansı’nın afişlerini yapan öğrencilere faşistler sınırlarla saldırdı. ODTÜ’de ise üniversitelere yönelik son süreçteki saldırılara karşı **“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”** şiarıyla diğer üniversitelerden de katılımıla AKP Genel Merkezi’ne yürümek isteyen öğrencilere polis panzerlerle, biber ve portakal gazlarıyla saldırdı. Devlet

Saldırlara karşı yanıt olabilmek dipten gelen dalganın büyütülmesiyle mümkün olacaktır. Bunun için üniversitelere yönelik saldırıları doğru kavramak ve öğrenci gençliği anti-emperyalist bir mücadele hattında örgütlemek en temel görevimizdir.

yürüyüşü önlemek için ODTÜ kapısına tam 2.800 polis yığıldı. En demokratik haklarımızdan olan yürüyüş yapma hakkına karşı 2.800 polisle, tazyikli suyla, biber gazlarıyla ve panzerleriyle azgınca saldırdılar. Diğer taraftan üniversitelerdeki uygulamalara ve öğrenci eylemliliklerine medyanın yaklaşımlarına kısaca değinelim. Daha yazının başında saldırıların arttığını ifade etmiştik. Ancak ülkemizde öğrenci gençliğe yönelik saldırılar yeni başlamadı ve buna karşı öğrencilerin eylemleri de yeni değil. Ancak medyada hemen hemen bütün öğrenci eylemlilikleri oldukça yoğun bir şekilde hem magazin boyutlarıyla yer almakta hem de ’68’e atıflar yapılarak yer verilmekte. Bu bilinçli abartının gelecekteki saldırılara zemin hazırladığı açıktır.

Özetleyecek olursak, ülkemizde ve Avrupa çapında dikkat çekici kıpırdanmalar yaşanmakta. Saldırıları karşı yanıt olabilmek dipten gelen dalganın büyütülmesiyle mümkün olacaktır. Bunun için üniversitelere yönelik saldırıları doğru kavramak ve öğrenci gençliği anti-emperyalist, anti-faşist bir mücadele hattında örgütlemek en temel görevimizdir.

BİR MASKENİN ARDINDAN DEVRİMCİ HAYATA ADIM!

Her şey 6 Ekim 2009 günü IMF toplantısının olacağı gün evimde oturup televizyonu izlerken içimden geçenlere kulak vermemle başlamıştı. Köyünden yıllar önce zorla göç ettirilmiş bir Kürt olarak yurtsever harekete sempati duymakla beraber zorunlu göçün getirdiği doğal sonuçlardan biri olarak da ekonomik çelişkiyi daha net olarak fark eden ve pratikte de bunun örneklerini birebir gören ve yaşayan bir gençtim. O gün paranın patronları toplanacaktı. O gün ezenler, ezilenleri daha fazla ezmek ve sömürmek için yeni kararlar alacaklardı. Ezilenler ise buna karşı koymak, sömürüye, zulme hayır demek için orada olacaklardı. **“Peki ben neden evdeyim?”**, **“Neden sadece televizyondan seyrediyorum?”**, **“Benim de hesabımı sormam gereken şeyler yok muydu?”** Beynimde bu sorular uçuşup duruyordu. Ama bunların cevabını bulmak için fazla düşünmeye gerek yoktu. Cevap netti. Benim de ege-menlerden hesabımı soracağım şeyler vardı. **Yakılıp yıkılan köyümün, yasaklanan dilimin ve kültürümün, yok edil-mek istenen geleceğimin hesabımı sormalydim.** Bunun tel-evizyon izleyerek olmayacağını anlamam çok uzun zaman almadı. Evden çıkıp soluğu Taksim’de aldığımda hayatımı kökünden değiştirecek bir sürece girdiğimin farkında değildim.

Yürüttüğü gerilla faaliyetinden ötürü sempati duyduğum bir örgüt vardı. Yıllar önce elime iliştirdiği bir kitapla, Diyarbakır Zindanları’nda işkenceyi yenerek ölümsüzleşen, **“ser verip sır vermeyen”** büyük komünist önder İbrahim Kaypakkaya’yı tanımamı sağlayan bir dostumun sayesinde tanı-mıştım Partizan’ı. Eylemde o dostumu buldum ve yanlarında yer almak istediğimi söyledim. Çatışma çıktığı an bana bir maske uzattı. **O maskenin bir daha yüzümden düşmeyeceğini bilmeden alıp taktım.** Örttüğüm yüzümle içimde yıllardır biriken öfkemi kusmaya başlamıştım.

O gün devrimci tarafımla tanışmıştım ilk kez. Aradan kısa zaman geçmeden o gün sömürenlere karşı beraber aynı safta çatıştığım arkadaşlarla görüşmelerimiz sıklaşmaya başlamıştı.

Maskeyi yüzüme geçirdiğim günün üzerinden bir yılı aşkın süre geçti. Artık hayatımda yeni güzellikler ve yoldaşlık ettiğim büyük bir ailem vardı. Bu süre zarfında yaşadığım birçok güzel an oldu. Bu anlara bir başka sayıda daha detaylı yer vermek için şimdilik bu güzellikleri saklı tutuyorum.

Kısa süre önce **YDG’nin 5. Konferansı** benim için bir ilk oldu. Yaz ayında şehit düşen iki yoldaşın anısına atfedilen konferansta yer aldım. Bu benim için çok özel ve anlamlıydı. Birçok alandan gelen yoldaşlarımla tanışmak ve onlarla soh-

bet etmek konferansın en güzel taraflarından biriydi. Güzel olan bir başka durum ise konferansa katılan birçok arkadaşın da yeni yüzlerden oluşmasıydı. **Bu, örgütün büyüdüğünün, dünden daha güçlü olduğunun ve yolunun doğru olduğunun kanıtıydı.** Son dönemlerde ülkemizde ve dünyada yükselen işçi ve gençlik hareketlerine paralel olarak örgütlenme ve örgütlenmenin önemi temelinde işleyen konferansın başlıkları ve tartışmaları da çok doğru ve yerinde şeylerdi.

İki gün boyunca devam eden konferansta zaman zaman duygusal anlar da yaşandı. Çiğdem ve Ferdi yoldaşların anısına ortaya koyulan tiyatro, söylenen şarkılar ve türküler, okunan şiirler, atılan sloganlar ve Çiğdem yoldaşı tanıyan yoldaşların onunla ilgili anılarını paylaşması kimi zaman göz yaşlarının da akıtılmasına sebep oldu. Konferansta çok özel olan bir başka an ise iki tutsak yoldaşımızın telefonda konferansımızı selamlamasıydı. Farklı alanlardan gelen yoldaşlar yaptıkları sunumlarla alanlarına ilişkin bilgiler verdiler. Konferansta özellikle vurgusu yapılan özelde Genç-Sen olmak üzere DKÖ’lerde faaliyet yürütmenin önemi ve Kürt halk gençliğine yönelik özellikle son süreçte yoğun bir şekilde gerçekleşen saldırılar gerçek anlamda üzerinde durulan ve verimli tartışmaların geçtiği iki önemli başlıktı. Ayrıca Merkezi Kadın Komisyonu’nun sunumuyla kadın çalışmalarının tartışılması ve Türkiye Kürdistanı Bölgesel Kadın Komisyonu’nun kurulması, kadın sorununa dair faaliyetlerde ilerlemek adına atılan iki ciddi adımdı. Liseli arkadaşların konferansta yaptığı konuşmalar da liseler hakkında daha etkin çalışmalar yapmamız gerektiğini de ortaya koyuyordu. Konferansın kursesuz bir şekilde geçmesini sağlayan oradaki emektar yoldaşların verdiği emeklerin önünde ise sadece saygıyla eğilmek gerekiyordu.

Konferans gerçek anlamıyla benim için çok ciddi bir tecrübe olmuştu. Yurtsever kimliğimin yanında devrimci tarafımın baskın olması o gün benim orada olmamı sağlamıştı. Orada olmaktan dolayı duyduğum mutluluk ve onur ise tarif edilemezdi. Bizler kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adanmış insanlardık. Ve o gün bunu gerçekten yapabileceğimizi görmüştüm. O konferansta gerçekten dünyayı değiştirebilecek, sömürüyü, zulmü ortadan kaldıracak bir inancımızın olduğunu ve bu yolda emin adımlarla her geçen gün biraz daha ileri gittiğimizi anlamıştım. **Ve o gün yüzüme taktığım o maskeyi bir daha yüzümden çıkarmayarak ne kadar doğru bir karar verdiğimi görmüştüm.**

İstanbul’dan Bir YDG’li

“AN GELİR”, AHMET KAYA ÖLÜR

Yıllarca onun şarkılarını dinledik. Onun şarkılarıyla an geldi hüüzünlendik, an geldi coşkulandık. Her annenin saçlarına yıldızlar takmıştı. “Kadınlar dağlara” derken özgürlüğün yolunu işaret ediyordu bizlere. “Ne kumaş fabrikasında işçi olarak çalışan babasının dünyayı değiştirmek gibi bir iddiası vardı ne de doğduğu şehir Malatya’nın ve ailenin kırk metrekairelik evinin dünyanın güzelliklerini rahatça görebilecekleri bir penceresi.” İlk kasedinin nasıl çıktığını anlattığı zaman aslında birçok insanın hayatını özetliyordu o günlerde. Malatya’dan göçüp İstanbul’a gelmişti ailesiyle. Gençti, işsizdi. Sırf bu yüzden cezaevine girmek için bir şeyler yapmayı planlıyordu. Öyle ya önleri kıştı. Yiyecek bir lokma ekme bulamama ihtimali vardı. Hapishanede karnı doyabilecekti. Sonra neler yapabileceğini düşünüp durdu. Ama bir türlü bir sonuca varamadı. Ne hırsızlık yapabiliirdi ne de başka bir şey.

Aklına başka bir fikir gelmişti. Dönem çok da tekin değildi. Askeri cunta yönetimi ele almıştı. Binlerce insan gözaltına alınmış, işkencelerden geçiriliyordu. Darağacında sallanan gençlerin olduğu bir zamanda öylesi bir şey yapmak ne derece doğrudu düşünüp duruyordu. Ama düşünecek pek zamanı yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. O dönemin baskıcı koşullarına rağmen içinde radikal şarkılar bulunan bir kaset çıkarmayı düşündü. Daha 6 yaşındayken babasının aldığı bağlamaya âşıkı zaten. En büyük suç ortağı da yine bağlaması olacaktı. Kasedi çıkarıp evinde beklemeye başladı. Kapı çalacak ve onu işlediği “suç” yüzünden almaya gelecekti birkaç polis. Başu beladaydı bu sefer. En azından o öyle düşünüyordu. 1 gün, bir hafta, 1 ay bekledi. Ama ne gelen vardı ne de giden. Sonra kendisi sokağa çıkmayı düşündü. Evinden çıktığı zaman kaset satan seyyar arabalarda, müzik marketlerinde, bakkalda, manavda, kasapta, her yerde onun sesi yankılanıp duruyordu.

Verdiği ilk konserde ise salon tıklım tıklım doluydu. Sonra albümü toplatıldı ve mahkemeye çıktı. Kızı Çiğdem için yazdığı şarkıyı sorar hakim kendisine “Ağlama bebeğim ağlama sen de, umut sende yarın sende... Çok uzakta öyle bir yer var...” derken neyi kastettiğini açıklamasını ister! Mahkeme süreci çok uzun sürmez. Albüm üzerindeki yasak da çok geçmeden kalkar. Bu gazetelerde ilanlarla duyurulur. Albüme olan ilgi daha da artar. Artık binler, on binler onun şarkılarını dinlemektedir. Ahmet, albümüyle yüz binlerce siyasi tutsağın ve onların aileleri-

nin sesi olmuştur. Artık ünlü bir sanatçıdır. Protest müziği var edip her isyanın, isyancının yolunu çizmiştir. Aradan yıllar geçer. Yıllardır özlemini çektiği bir şey vardı Ahmet Kaya’nın. Yıllarca içinde sakladığı o özlemi 10 Şubat 1999 yılında katıldığı bir ödül töreninde bu özlemini paylaşır oradakiler ve ekran başındaki milyonlarla. “Kürtçe bir şarkı yazdım, ona bir de klip çekecek yürekli birisini arıyorum” dediği andan itibaren o artık bir “vatan haini”dir. O güne kadar Kürt kelimesine dahi tahammül yoktu. O gün de olmayacaktı. Sözlerini bitirip masasına geçtiği an Serdar Ortaç ve “saz arkadaşları”nın Türklük damarı kabarıır. Önce çatalar, kaşıklar, bıçaklar yağdırılır Ahmet Kaya’ya. Birkaç cesur insan siper ederler kendilerini ve korumaya çalışırlar onu. Sonra salonda 10. Yıl Marşı okunmaya başlanır.

Öyle ya vatan “onların vatanydı”. Sonra linç politikası girer devreye. Hakkında dava üstüne dava açılmaya başlanır. Artık çok sevdiği ülkesini terk etme zamanı gelmiştir. Her seferinde üşüdüğünü ifade edip durur. Ve bunun sebebinin doğduğu topraklardan uzak olduğunu ifade eder. Üşür, çok üşür Ahmet. Sonra ölüm üşümeye başlar. 11 Aralık 2000’de iyice yorulan kalbine yenik düşer ve sürgündeyken son bulur hayatı. “Göğsüm daralıyor, yüreğim kanıyor, olmasaydı sonumuz böyle” derken acaba bu sonu biliyor muydu? Gün olur devran döner. Aradan 10 yıl geçer. Ahmet Kaya’nın nasıl ve ne için öldü(rül)düğü unutulur. Artık o bir mağdurdur. O günü onu linç etmek isteyenler sahnelerde çatalarla karşılanmaya başlanır. Dünya zindan edilir başlarına. Bu linç politikasına ayak uyduran medyadan eser yoktur artık. Herkes Ahmet Kaya hayranı kesilir birden bire. Sonra siyasilere seçim mezesi haline getirilmeye çalışılır. Kürsüye, televizyona çıkıp konuşan neredeyse her siyasetçi onun ardından “gözyaşı” döker. 11 Aralık günü 2010 günü ise Ahmet Kaya’nın kemiklerini sızlatan bir durum gerçekleşir. Hayat arkadaşı Gülten Kaya 11 Aralık 2010 Cumartesi günü gerçekleşen An Gelir – Ahmet Kaya – Onsuz On Yıl etkinliği için Lütfi Kırdar Kongre Sarayı’na siyasilere de davet eder ve onlara gövde gösterisi yapabileceği, timsah gözyaşlarını dökebileceği bir fırsat verir. Ne acı ki Ahmet Kaya’yı anmaya onun katilleri gelir. İşte o gün onu seven herkesin canı biraz daha yanar. “An gelir” Ahmet Kaya o gün gerçekten ölür.

İstanbul’dan Bir YDG’li

Ö
Z
G
Ü
R

Ö
K
Ü
L

SÜREKLİLİĞİ SAĞLANMIŞ BİR LİSELİ HAREKETİ İÇİN BİR ADIM ÖNE!

Liselî gençlik gerek halk gençliği içerisinde önemli bir nüfusa sahip olmasıyla gerekse barındırdığı potansiyel nedeniyle örgütlülüğümüz için oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Bu nedenle de geçmiş lise faaliyetlerimizi geleceğe ışık tutması için bir kez daha incelemekte fayda vardır.

Bir sirkülasyon şeklinde hemen her alanımızda çeşitli zaman dilimlerinde liseli çalışması yürütüyoruz. İstisnai durumlar olmakla beraber “lise çalışması” olarak değerlendirdiğimiz ama aslında liselilerin özgün sorunlarını gündemine almayan ve bu sorunlara cevap olmayan çalışmalarımızın politik açıdan bir kez daha üzerine düşünülmesi gerekmektedir.

Niteliği her geçen gün azalan eğitim sisteminin yarattığı çeşitli politikalar liseli gençliğe önemli sorunlar doğurmaktadır. Gerek okullarda toplanan katkı, temizlik, spor vb. paralar gerekse artık öğrenciler için vazgeçilmez hale getirilen dershaneler paralı eğitimin somut örnekleridir. Bu denli yakıcı bir sorun olan dershanelerin teşhiri liseli faaliyetimizin olduğunu söylediğimiz alanlarımızda gündem oluşturamamaktadır. Veya okullarda bulunması zorunlu hale gelen sivil polisler her an güvenliğimizi tehdit ederken örgütlü yoldaşlarımız da bu sorunları birebir yaşamaktayken bu konulara ilişkin kafa yormamak anlaşılmaz bir durumdur. Bu anlaşılmazlık da bir kez daha yaşadığımız kimlik sorununu gündeme getirmektedir. Kimlik sorunumuz tüm faaliyet alanlarımız için artık uzunca bir süredir tespit edilmiş olan sorunlarımızdandır. Belli adımlar atmış olmakla beraber liseli çalışmalarımızda da bu sorun hala aşılmış değildir ve bu sorun bizim liseli gençliğe ulaşma konusunda önümüzü tıkayan noktalardan biridir. Liseli halk gençliğinin öz örgütlülüklere duyduğu ihtiyaç kapsamında geçen sayımızda Genç-Sen liseli platformlarının liselilerin özlük sorunlarına cevap olabilmesi açısından önemli bir potansiyele sahip olduğunu anlatmıştık. Elbette Genç-Sen sadece liseli halk gençliğine öz örgütlülükler kapsamında alternatif olmayan aynı zamanda bizlerin de liseli çalışmalarımızdaki DKÖ ihtiyacını karşılayacaktır.

Sürekli değişen sınav sistemiyle beraber günden güne emekçi ailelerin çocuklarına kapanan üniversite kapıları, Bologna Projesi'yle bitirilmek istenen düz liseler, meslek liselerinde yaşanan staj sömürüsü ve daha binlerce sorunla liseli gençlik, sistemin yarattığı duvarla her an yüz yüze gelmektedir. Liselilerin bu sorunların farkında olduğunu söylemekse yanlış olmaz. Üniversite sınavlarına karşı yapılan mitinglere ilgisinde, okul içerisinde örgütsüz kitlenin önderlik ettiği çeşitli kantin boykotlarında vb. hareketlenmelerdeki duruşu liseli gençliğin bu farkındalığının kanıtı niteliğindedir. Ancak bu farkındalığın beraberinde bir örgütlü gücü getirmemesi bizlerle, devrimcilerle ilgili bir durumdur. Kitlelere alternatif olamamızla ilgili olarak da liseli gençliğin yozlaşma kıskacında burjuva kültüre yedeklenmesi anlaşılır bir haldedir. Bu anlamda dediğimiz gibi örgütümüzün politikalarına can vermek güçlü bir alternatif olabilmeyi sağlayacaktır.

Ayrıca liseli gençliğin anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist politikalarımıza ilgisi pratik adımlar attığımız tüm alanlarda açığa çıkmaktadır ve önümüzdeki süreç için de sadece Genç-Sen niteliğindeki DKÖ'lerin faaliyetlerinin öne çıkmasının da yeterli olmayacağı, kitlenin ileri kesiminin de anti-faşist, anti-feodal, anti-emperyalist örgütlülüğümüz çevresine yaklaşacağı oldukça açıktır. Devrimci önderlere, hatta silahlı mücadeleye liseli gençliğin yoğun ilgisi olduğu düşünüldüğünde politikalarımıza bu yönlü de bir şekil vermenin gerekliliği açığa çıkmaktadır.

Örgütlülüğümüzün uzun yıllardır liseli faaliyeti yürütmüş olduğunu birçok kez söyledik. Ancak hemen her alanda kurumsallaşmada büyük sıkıntılar yaşıyoruz. Kimi alanımızda çok küçük adımlar atmamıza rağmen kısa sürede ciddi örgütlenmeler yaratabiliyoruz. Bu, bizden bağımsız olmaksızın, liseli gençliğin örgüte, devrimci örgütlere olan açlığının bir sonucudur. Çokça eleştirdiğimiz çeşitli reformist örgütler veya kendiliğinden oluşan örgütlenmelerin liseli kitlesinin yoğunluğu da bu bağlamda dikkat çekicidir. Elbette bu kitle içi boş bir kitle

değildir ve bu örgütlenmelerin de kitlelerin ihtiyaçlarına cevap olamadığı veya olamayacağı kitlenin çabuk toplanıp çabuk dağılmasından da anlaşılmaktadır. Bu dağılma kuşkusuz ideolojik duruştaki sıkıntılardan kaynaklanmaktadır. Ancak bahsi geçen örgütlenmeler YDG açısından da birçok noktada öğretici, eksikliklerimizi görmemize olanak yaratan bir yerdedir.

Tüm alan faaliyetlerimizde olduğu gibi lise çalışmalarımızda da sorumluluğun büyük ve esas kısmı sorunları doğrudan yaşayanlarda yani biz liselilerdedir. “Üniversiteli yoldaşlarımız lise faaliyetlerine kafa yormuyor” gibi bir yakınmanın herhangi bir işlevi yoktur. Herhangi bir alandaki tüm yoldaşlarımız elbette tüm çalışmalara olabildiğince emek vermeli, kafa yormalıdır. Ancak örneğin üniversiteli bir yoldaşımızın gelip bir lisede faaliyet yürütmesi gibi bir durum olamayacağından sorunları tespit etme, ihtiyaçları görme konusunda da subjektif kalacağı açıktır. Elbette belli tecrübe ve benzeri durumlardan kaynaklı diğer bir yoldaşımız liseli faaliyetlerimiz kapsamında yönlendirici bir rol oynayabilir, oynamalıdır da. Ancak teoriyi pratikle birleştiren esas halka yine liseliler olacaktır.

Bir diğer eleştirilmesi gereken nokta da dergimizin liseli yoldaşlarımız tarafından oldukça az beslenmesidir. Genel politik yazılar, somut bir eylemin değerlendirme yazısı vb. birçok konuda liseli yoldaşlarımız oldukça eksik durumdadır. Bu konuda dergimizin “sadece üniversite öğrencilerinin sorunlarını anlatmış olmaması, sadece bu sorunlara politik perspektif sunmakla yetinmemesi” için liseli yoldaşlarımızın bu kolektif ça-

lışmaya katılması gerekmektedir.

Yukarıda belirttiğimiz çeşitli sıkıntılar elbette bizim liseli yoldaşlarımızın, bir liseli tabanımızın olmadığı veya liselere dair hiçbir politika üretmediğimiz, hiçbir eylem örgütlediğimiz anlamına gelmez. Gerek T. Kürdistan’ında belli bölgelerdeki liseli kitlemiz gerekse batı illerinde çeşitli zaman dilimlerinde gerçekleştirdiğimiz eylemler önemli adımları beraberinde getirmiştir. Ancak bu alanlarımızdaki faaliyetlerimizin de öz örgütlülüklerle birleştirilmesi gerekmektedir. Çeşitli sorunlardan kaynaklı oldukça az biraraya gelen liseli yoldaşlarımızın politikalarımızın daha doğru bir pratik hatta oturabilmesi için merkezi çalışmaların sıklaştırılması konusunda irade koyucu olması gerekmektedir.

YDG 5. Konferansında da açığa çıkan durum örgütlülüğümüzün liseli çalışması konusundaki ısrarıdır. Gerek liseli yoldaşlarımızın gerekse bir bütün olarak örgütümüzün ısrarı önümüzdeki süreç için atılacak adımların işaretleridir.

5. Konferansımızda politik yönelim olarak belirlediğimiz artan faşist saldırıların liselerde bulunduğu biçimlere karşı yürüteceğimiz merkezi çalışmaya ilişkin tüm yoldaşlarımızın kafa yorması, politik ve pratik açıdan sürece katılması gerekmektedir.

Bu kapsamda ihtiyacımız olan eğitim sisteminin gerçek yüzünün artık çok daha kolay görüldüğü bir süreçte DKÖ’lere daha fazla asılmak, liseli gençliğe ve elbette liseli gençlik üzerinde yaratılan baskı ve sömürü düzeninin sahiplerine mücadelemizdeki kararlılığımızı militan pratiklerimizle bir kez daha göstermektir.

Liseliler susmayacak!

Pertek Anadolu Lisesi’ne atanır atanmaz ilk icraatı okulun dört bir yanına ve koridorlara kamera takmak oldu. Bu bahsettiğim okulumuza bu yıl atanan müdür Nail Kalaycı.

Okula kamera taktırırken oldukça cömert davranan bu müdür şimdi de ödeneksizlikten bahsedip okulun temizlik, kâğıt ve onarım parasını öğrenciden çıkarmaya çalışıyor. Biz ise bu para toplamalarının hiçbir dayanağı olmadığı ve bunu vermememiz gerektiğini okuldaki arkadaşlarımıza anlattık. Hiçbir öğrencinin tek kuruş dahi vermemesi müdürü oldukça sınırlendirmiş, sınıf sınıf gezip tehditler savurmuştur.

Müdürün icraatı bu kadarla sınırlı değil. Yaptığı onursuz aramalar yanında hoşuna gitmeyenlerin fotoğraflarını da çekiyor. Bunları ailelere göstereceğini de ekliyor. Buna karşı çıkan öğrenciler müdürün odasında hakaret, kaba sözlere maruz kaldı. Demokratik haklarını savunan devrimci ve demokrat öğrencileri odasına çekip okuldan atmakla tehdit eden

müdür daha da ileri gidip polise adlarını vereceğini söylemekten de geri kalmıyor.

Artık biz öğrencilerin dayanacak gücü kalmadığı" artık eylem yapmalıyız" seslerinin yükselmeye başladığı anda eylemlilik sürecine geçme kararı aldık. Demokratik kurumları okula çağırıp müdürle görüşmelerini istedik. Eğitim-Sen’in öğrencilerin yanında tavır alması ve müdürün haksız para toplamasını durdurmasını istemesi sonucu okul yönetimi geri adım atmak zorunda kaldı. Bizler müdürün baskısına karşı parasız eğitimin hakkımız olduğunu haykıracağız.

Onursuz aramaları, öğrenci fişlemeleri son bulsun! En önemlisi öğrencilerin en temel hakkı parasız eğitim sağlansın.

Bunlar sağlanmazsa öğrenci gençliğine yani bizlere en temel haklarımızı almak düşüyor. Bunu yapacak güce, bilince ve cesarete sahibiz...

Pertek Liseli YDG

1999 yılı... 9 gencecik yürek, Bitlis'in Mutki ilçesinde düşmüşlerdi özgürlük yoluna. Adlarını, dillerini, kültürlerini yasaklayanlara karşı başkaldırmak için, kendilerine zulmü, işkenceyi, ölümü reva görenlere karşı direnmek için, kendi dağlarına çıkıp o çok özledikleri dünyayı yaratabilmek için gerilla saflarına katılmaya kavgaya, savaşmaya, gidiyorlardı. İçleri kıpır kıpırdı. Gencecik yürekleri hızlı hızlı çarpıyordu. Sonra bir silah sesi duyuldu birden. Sonra bir daha, sona bir daha... Susmak bilmedi silahlar. Heyecanla atan o kalplerin sesini bastırmak için tetiğe bastıkça bastı düşman. Kolay mıydı özgürlük saflarına katılmak isteyen o gerilla yürekleri susturmak? Kaç kurşun yeterdi ki? Ortalık birden sessizleşti. Ölüm kusan silah sesleri susmuştu. O gencecik 9 yürekle beraber üç de gerilla düşmüştü toprağa o gün. Ama sadece öldürmek yetmezdi düşmana. Bedenleri de ortadan kaldırmak gerekirdi. Öyle ya toprağa gömülecek sadece bedenler bulabileceklerdi. Fikirlerin üstüne toprak atamazlardı ki! İnanıcı gömemezlerdi. Güçleri ancak bu kadarına yetiyordu.

9 silahsız genç ve 3 gerilla katledildikten sonra kazılan bir ölüm çukuruna gömüldü. Aradan uzun yıllar geçti. 9 gencin aileleri yıllarca gömülen o bedenleri aradı durdu. Devlete yapılan her çağrı ve başvuru karşılıksız kaldı. Ailelere çocuklarının cenazeleri bile çok görülmüştü. Katiller belliydi; gömdükleri yer de öyle. Ama aileler çocuklarının cenazelerine **5 Ocak 2011** yılında yıllardır kazın dedikleri yerin kazılmasıyla ulaşabildiler ancak. İHD Bitlis Temsilciliği'nin başvurusu üzerine Cumhuriyet Savcılığı tarafından Bitlis'in Mutki ilçesinde 5 Ocak günü jandarma karakolunun çöplüğünde yapılan kazıda, PKK

saflarına katılmak için yola çıkan 9 genç ve onları almaya gelen 3 PKK gerillasının gömüldüğü toplu mezar ortaya çıktı. Çocukları yıllardır kayıp olan ailelerin ısrarcı tutumu sonuç vermişti. Onlar kayıplarının cenazesine yıllar sonra ulaşan "şanslı" ailelerdi artık. Bu kazı sonucunda bulunan kemikler jandarma karakolunda "muhafaza" edilmeye başlandı. Cenazeler, katilleri tarafından korunacaktı! Bu toplu mezar elbette ilk değildi. O coğrafyadaki son toplu mezar da olmayacaktı.

İHD Bitlis Şubesi yaptığı açıklamada Bitlis'in çeşitli yerlerinde 400'e yakın toplu mezar olduğunu tahmin ettiklerini ifade etti. Bu açıklama bile "kayıp" sözcüğünün aslında birileri için pek bir anlam ifade etmediğini ortaya koydu. Türkiye Kürdistanı'nın birçok bölgesinde sayısız toplu mezarın var olduğu biliniyor. Ancak aradan yıllar geçmesine rağmen aileler hala cenazelerini arayıp durmaktalar. Daha kısa bir süre önce "Cumartesi Anneleri" kayıplarının akıbetini öğrenmek, hiç değilse cenazelerine ulaşmak için Taksim'de Galatasaray Lisesi'nin önünde 300 defa toplanmıştı.

Mutki'deki kazının ardından çocuklarının cenazelerine ulaşan ailelere devletin reva gördüğü bir iğrençlik daha vardı. Suçu ve suçluyu övmekten haklarında suç duyurusunda bulundu devletin savcısı. Bu aşağılık tutum elbette kimseyi şaşırtmadı. Ölü bedenlerden korkup onları gömen ve yıllarca bunu inkâr zihniyetten başka bir şey beklene mezdi. İğrenç yüzlerini ortaya çıkarmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu cellâtlar. Ancak bir şeyi unutuyorlar. Toprağa düşen her beden, tohum misali binler olup kök salmakta. Ödenen her bedel, gömülen her beden öfkemizi, mücadelemizi daha da artırmakta. Dokuz genç silah tutamadan can vermişti belki o gün ama özgürlük kavgasında tetiklerdeki parmak sayısı her geçen gün artıyor. Çünkü bizler yaşamın ne kadar kutsal bir değer olduğunu biliyoruz. Zaten yaşamak direnmektir dememiz boşuna değildir. Bizler özlemine çektiğimiz sömürsüz, zulümsüz dünyayı var edene kadar yaşayacağız. Yakındır özgürce dilimizi konuşacağımız, sitranelarımızı dinleyip söyleyebileceğimiz günler. Yakındır düşüncelerin önüne set çekilen demir parmaklıkların, barikatların paramparça edileceği zamanlar. Kavga sürüyor, mücadele sürüyor. Korkunun ve ölümün sofrasından beslenenler bilsinler ki toprağın altında kalan sadece bedenlerimiz. Ama düşüncelerimiz yaşayacak. O düşünceleri yaşatan cesur yürekler her zaman olacak. Hani der ya şair "Dünyanın cesur ulusları yoktu, cesur insanları vardı...". Bilsinler ki cesur insanlar hiç bitmeyecek. Bilsinler ki o ihtiyar cadının maskesi parçalanacak. Kazanacağımız bir dünya var. Bize ait olan güzelliklerle dolu bir dünya... Ve kazanacağız, mutlaka kazanacağız. **İstanbul'dan bir YDG'Lİ**

DYG Temsilcisi Vuruldu!

Görmek gerekir ki faşist devletin en vahşi uygulamaları, en yoğun katliamları faşist zihniyetini, varlığını tehdit eden toplumsal muhalefetin ve toplumsal mücadelenin ciddi şekilde ivme kazandığı dönemlerdir. Varlığını devam ettirebilmek için, devrimci zihniyeti yok edebilmek için faşist uygulamaları ile devrimcileri yok etmeyi, esir almayı hedeflese de hesap edemediği direnişler korkusunu katmerleşmiştir.

Emperyalist, kapitalist sistemin temelini oluşturan sömürü zihniyeti, çıkarları doğrultusunda kendisinden zayıfları ezerek, farklılıkları yok ederek ve özgünlüklerini korumak için mücadele edenleri katlederek varlığını koruyor. Bu zihniyetin sistemleştiği faşist TC devletinin tarihine bakarsak vahşet, katliam, infazlarla dolu olduğunu görürüz. Unutturmuyor bu kanlı yüzünü, belleğimizde ki o katil yüzünü sürekli yeniliyor. En son örgütlü mücadele yürüten **Sedat Karadağ**'a karşı gerçekleştirdiği infaz girişimi ile bu gerçekliğini gözler önüne sermişti.

DYG Yüksekova Meclis Temsilcisi Sedat Karadağ, birlikte bulunduğu 8 kişiyle beraber jandarma tarafından arama yapılacağı söylenerek durduruldu. Hemen ardından bir çift silah sesi duyuldu. Sedat Karadağ polis silahı ile vurulması üzerine Yüksekova Devlet Hastanesi'ne kaldırılırken Karadağ ile birlikte bulunan 8 kişi gözaltına alındı. Durumu ağır olması üzerine tedavi için Ankara'ya sevk edildi. Fakat sevkinin oldukça gecikmesi nedeniyle tedavi edilemedi, bir gözünü kaybetti ayrıca belden aşağısı tutmakta. Şu anda tutuklu bulunan Karadağ tüm bu keyfi ve faşist uygulamaları protesto etmek için açlık grevine başladı.

Sedat Karadağ devlet tarafından katledilmek istenirken Hakkâri valisi Muammer Türker açıklama yaparak Sedat Karadağ'ın intihar ettiğine dair söylemlerde bulundu. Faili meçhuller, polis kurşunuyla veya bomba, kimyasal silahlarla katliamları fazlasıyla tanıyan halk, gizlenmek, çarpı-

tılmak istense de gerçek faileri biliyor.

BDP Milletvekili Sebahat Tuncel açıklama yaparak Sedat Karadağ'a yaklaşımın devletin insan hakları ve demokrasi karnesini gösterdiğini belirtti. Faşist TC'nin bu karnesini Kızıldere'den Maraş'a, Ulucanlar katliamından Diyarbakır Zindanına kadar sayısız vahşet ve katliam gösterilerinden biliyoruz. Kendisinden başkasını kabul etmeyen, tekçi zihniyetini demokratikleşme hikâyeleri doğrultusunda açılım söylemleri, yargı tiyatroları ile saklamaya çalışırken Sedat Karadağların infazı ile açığa vuruyor, halkın kendisine ilişkin belleğini tazeliyor.

Ayrıca apar topar tutuklanması ve sağlığı ciddiyetini korurken hastaneye yatırılmayarak hapisaneye götürülmesi de ayrı bir tartışma konusu. İnfaz girişimi boşa çıksa da devletin tutsaklar için hazırladığı hapisane koşulları ve hasta tutsaklara yaklaşımının yine katletmeye yönelik olduğunu biliyoruz. Biliyoruz ki dört duvar arasında olsalar da bu faşist zihniyet devrimcileri tehdit olarak görüyor, korkuyor.

Görmek gerekir ki faşist devletin en vahşi uygulamaları, en yoğun katliamları faşist zihniyetini, varlığını tehdit eden toplumsal muhalefetin ve toplumsal mücadelenin ciddi şekilde ivme kazandığı dönemlerdir. Varlığını devam ettirebilmek için, devrimci zihniyeti yok edebilmek için faşist uygulamaları ile devrimcileri yok etmeyi, esir almayı hedeflese de hesap edemediği direnişler korkusunu katmerleşmiştir. O yüzdendir zindanlardaki bedenlerden korkusu ve onlara yaşattığı vahşet. Bedenleri tutsak olsa da iradesine hükmedememiştir. Onlardan miras aldığımız en önemli değer devrimci irade ve mücadele, ruhudur.

Şüphesiz bu zihniyetin devrimcileri, muhalifleri yok etmeye yönelik faşist uygulamaları, katliam, infaz veya gözaltı, tutuklamalar ile gerçekleşmiyor sadece devrimci iradeyi zayıflatmak, devrimci örgütleri iddiasızlaştırmak veya devrim çizgisinden uzaklaştırmak için tasfiyeci politikalar ışığında ideolojik saldırıları ile de zihniyetini dayatıyor. Bu saldırıya karşı korunağımız devrimci irade ekseninde, kitleden kopmamak olacaktır elbette.

Amed YDG

Denge Civanê

EM LİVİRİN

Demokratik Toplum Kongresi'nin 18-19 Aralık'ta gerçekleştirdiği çalıştay sonucu "**Demokratik Özerk Kürdistan**" adı verilen bir taslak açıklandı. Kongrenin yanı sıra bölgede artık "iki dilli yaşama geçileceği" BDP yetkilileri tarafından duyurulmaktaydı. Bu açıklamalar siyasi gündemi belirler oldu, burjuva-feodal medyada da geniş yer buldu. İşte ne olduysa o anlarda oldu ve vahim bir şizofreniye yakalanmış egemenlerin sancıları başlayıverdi. Daha birkaç gün önce "Açılım" sürecinden memnun olarak "sorunu (biz Ulusal Hareketi diyelim) çözmeye" yürüyenler birden bire TEK'lemeye başlayıverdi. Kısa bir süre önce Öcalan'da yaptığı açıklamalarda olumlu bir tablo çizerek, devletin kendisi ile yaptığı görüşmelerin müzakere aşamasına geldiğinden bahsetmekteydi ve PKK'de bu tabloya bakarak uzun süreli bir ateşkes başlatmıştı. "Açılım" adı verilen politikayla Kürt Ulusal Hareketini oyalayarak pasifize etmeyi, saf dışı bırakarak kendi yarattığı Kürtleri muhatap ederek mücadeleyi boşa çıkarmak isteyenler, Ulusal Hareket'in somut adım talepleri ve hatta adımları karşısında sinirle tuttukları maskeleri bıraktılar. Deyim yerindeyse; "Takke düştü, kel göründü." Korkuları ve tahammülsüzlükleri bir hışımla dışarıya taşıdı, savcılar göreve çağrıldı, BDP'ye "haddi" hatırlatılmaya çalışıldı. R.T. Erdoğan, bu taleplerin Kürt ulusunun taleplerinin olmadığını ve "PKK ve uzantılarının" (bu uzantı BDP oluyor) Kürt ulusunu temsil etmediğini savundu yerel seçimlerden aldıkları hezimetini unutarak. Bazıları "demokratikleşmeye suikast" olarak nitelendirildi. Zaten Meclis Başkanı'nın parti kapatma tehditleri havalarda uçuşuyordu.

Nitekim Kürt siyasetçiler bu duruma alışkındırlar. Ne partilerinin kapatılabileceğini unutmışlardır ne de Cumhuriyet savcılarının "görevde" olduklarını. Zaten bu siyasetçiler enselerinde Cumhuriyet'in ve savcılarının nefeslerini hissederek çalışıyorlar. Unutkan olanlar sanırsanız ki egemenlerdir. Almanya'da "Asimilasyon

bir insanlık suçudur" diyen Başbakan'ın hafızası Kürtlere kadardır, tıpkı İsrail'deki gibi. Ya da TRT'nin kanalı TRT Şeş'in Kürtçesi anlaşılır, ancak Kürt siyasetçilerinin mahkemede kullanmalarıyla "bilinmeyen dil" olur. Hatta Amed'de yaşananlar gibi hâkim konuşulanı "bilinmeyen bir dil" olarak kayda geçirip üstüne "Yanlış anlamayın sizin Kürtçe konuşmanızı engellemiyorum" diyebilir pişkince. Ya da Erdoğan kullanır demokratikleşiriz, ancak BDP'liler kullanırsa partileri kapatılır. Bu tutarsızlıklar silsilesi altındaki "ya da" ve "ancak" ile örnekler sayıca epey çoğaltılabileceği ve "hatta" ile başlayan örneklerle tonlaması da artırılabilir gibi egemenlerin yaptığı, Bektaşî'nin "Ben yaptım oldu" cümlesini bizlere hatırlatıyor.

BDP'nin yaptığı "iki dilli yaşam" çağrısı T. Kürdistanı'nda uygulamaya girmekte. Egemenler ise bunun "bölücülük" olduğu kanısında ısrarlı. "Tek bayrak, tek millet, tek vatan, tek devlet" anlayışını ve önde gelen ortak paydalarımızdan birini teşkil eden Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi dili Türkçe olduğu gerçeğini değiştirmeye yönelik hiçbir girişimin kabul edilemeyeceğinin bilinmesi gerektiğine" dikkat çeken Milli Güvenlik Kurulu idi. CHP, MGK söylemiş zaten söyleyecekleri dedi. "Hiç kimseye bu topraklar üzerinde amelîyat yaptırmayız" diyen de Erdoğan. Egemenler Kürtlerin varlığını kabul etmeyi bir nimet olarak dayattığını, Kürtlerin kendi dili, kültürü, kimliği için isteklerine verdiği cevapla gösteriyor. Bu davranışlar belki de Kürtler hakkında yeni tezlere vesile olacaktır; uzaydan gelmiş olabilecekleri gibi. Çünkü egemenlerin son politikalarına göre Kürtler vardır, ancak onlar dilsizdir. "Tanımlanamayan, bilinmeyen" şeylerdir. Olaylar tek kelimeyle trajikomik bir hal almakta.

Ama mesele burada bir trajikomiklik meselesi ya da kafa karışıklığı meselesi değildir. Sorun, söylenenlerin ya da yapılanların sistemin ne kadar can damarına do-

Kürtçe savunma talepleri reddedilen, ancak yine de Kürtçe savunma yapan ve savunmaları “bilinmeyen bir dil” olarak kayda geçen KCK/TM davası yeniden başlamıştır. Bu dava hem bu boyutuyla hem de Kürt ulusunun kendi oylarıyla belirlediği temsilcilerinin yargılanması boyutuyla önemli bir davadır.

kundüğüdür. Yani kendisine göre faydalı veya zararlı konular esnetilebilirken, sınırları zorlayacak adımlara tahammülsüzlük gösterecektir. Bu yönetimin karakteri meselesidir, Demokratik Özerkliğin veya iki dilli yaşamın sistemin tahammül edeceği talepler olmadığı ise aşıkârdır. Bu nedenle taleplerin faşizm duvarına çarpmasından başka bir şey olacağını düşünmek bizim açımızdan şaşırıcı olacaktır.

Çünkü Demokratik Özerklik devletin sınırları ve yönetimi içerisinde, devletin iradesini tanımayarak yerellerin kendi yönetimlerini oluşturmayı amaçlayan ve devletten bağı koparılacağı Demokratik Konfederalizm’e geçişin ön ayağı olarak tanımlanmaktadır. Değindiğimiz gibi Demokratik Özerklik bir hazırlık aşamasıdır. Ayrı bir devleti amaçlanmadığından Ulusal Meselenin anadilde eğitim, kültürel haklar ve kimlik meselesi gibi demokratik taleplere indirgenmesi yanlıştır ancak tutarlı bir indirgemedir. Demokratik Özerlikte saldırı değil öz savunma anlayışı hâkimdir, sivil itaatsizlik temel bir mücadele yöntemidir. Ulusal Hareketin son dönemde çağrılarda bulunduğu “Serhıldan” tarzı da bunun ürünüdür, devleti beklemeden iki dilli yaşamı uygulamaya geçirilmesi talebi de. Konunun mahiyeti ve yazının amacı dolayısıyla bu konuya giremeyeceğiz. Sadece söylemek istediğimiz sistemin saldırılarına şaşırmanın faşizmden demokrasi beklemek gafletine düşmek anlamına geleceğidir. Genelde devrim ve demokrasi güçlerinin özeldede ise Ulusal Hareketin böylesi bir gaflete düşme lüksü yoktur. En son çatışmazlık döneminde şehit düşen gerillalar ile Sedat Karadağ örneğini de bu mücadele gerçekliğini acı bir şekilde kanıtlamıştır.

Demokratik Özerklik ve iki dilli yaşam çalışmaları ve egemenlerin buna karşı saldırıları sürecin daha keskin adımlar isteyeceğini bizlere göstermektedir. Bu çerçevede devrimci ve komünistlerin bu süreçte duracakları yer elbette ulusal sorun çerçevesine yükseltilecek demokratik taleplerin yükseltilmesinin desteklenmesi olmalıdır.

Devrimci ve komünistlere Kürt ulusunun ve Ulusal Hareketin demokratik taleplerinin desteklenmesi yönünde bu

dönemde daha fazla iş düşmektedir. Sistem Ulusal Hareketin bu taleplerine ideolojisinin şekillendirdiği faşist karakterinden ötürü saldırmaktadır. Egemenler “kendi Kürtçeleri” dışında Kürtçe’ye cezalar yağdırmaya devam etmektedir/edecektir. Muş’un Bulanık ilçesinde Belediye Meclis üyesinin 21 Mart’ta okuduğu Kürtçe şiir nedeniyle ceza alması ne ilktir ne de son olacaktır veya Meclis’te Kürtçe konuşan milletvekillerine yönelik parti kapatma tehditleri devam edecektir. Anadilde eğitim isteminin veya anadilin yaşamın her alanında kullanma isteminin demokratik, meşru yönünü tartışmamıza gerek bile yoktur. Dil bir ulusun ulus olma özelliği açısından tartışılmazdır. Sistemin amacı zaten bu özelliği yok etmektir. Kürt çocukları T. Kürdistanı’nın her köşesinde küçük yaşlarda bilmedikleri yabancı bir dile zorla mahkûm edilmektedir. Bu konuda onlarca acı, yürek burkan hikâyeler anlatılır T. Kürdistanı’nda.

İki dilli yaşam mücadelesi Kürt halkının en doğal haklarından birinin mücadelesidir ve bu doğrultuda TZP Kürdî bir kampanya başlatmıştır. Okulların açılış döneminde yapılan “Anadilde eğitim” taleplerine duyarsız kalan örgütümüz aynı hataya düşmemelidir. 5. Konferansımızın bu konuda aldığı kararlar sisteme cevap olmak anlamında somut ve önemli kararlardır. Bu kararlar pratikte olmadığı sürece zaten bir anlam ifade etmeyecek, Kürt ulusuna dönük saldırılara karşı sessiz kalmış olunacaktır. Yani anadil kampanyasına destekten anladığımız aktif bir destek ve halkın haklı taleplerinin öznesi olacaktır.

Kürtçe savunma talepleri reddedilen, ancak yine de Kürtçe savunma yapan ve savunmaları “bilinmeyen bir dil” olarak kayda geçen KCK/TM davası yeniden başlamıştır. Bu dava hem bu boyutuyla hem de Kürt ulusunun kendi oylarıyla belirlediği temsilcilerinin yargılanması boyutuyla önemli bir davadır. Örgütümüz egemenlerin Kürt ulusunun ve temsilcilerinin yargılanmasına duyarsız kalmamalıdır.

Kürt ulusunun iki dilli yaşam talebine biz de “Ez Livirim” diyebilmeliyiz. Çünkü tarafız. Belki dili unutturulmuş bir Kürt genci olarak belki unutmaya yüz tutmuş olarak belki de devrimciliğin görevi olarak.

UFUK

TANI BUNLARI TANI DA BÜYÜ...!

YDG 5. Konferansında tartıştığımız ve belli kararlar aldığımız “sürekliliği sağlanmış kitle çalışması örmek” başlığı anlamlıdır. Gelinen bu süreçte YDG 5. Konferansımızdan, halktan, örgütümüzden aldığımız güçle harekete geçmenin zamanıdır.

CHP'nin başına Kemal Kılıçdaroğlu'nun getirilmesiyle beraber CHP'nin söylemlerindeki değişikliği hepimiz fark etmişizdir. Keza fark etmememiz neredeyse imkânsızdır. Kemal Kılıçdaroğlu'na yönelik “Gandi, devrimci, Che” Kemal yakıştırmaları çokça tartışılmış, gündemimizi bayağı bir meşgul etmiştir. Bir adım ileri giderek CHP Kurultayında “CHP ile halk iktidarını kurmaya” pankartları sallandırılmış “Che Kemal” yıldızlı şapkalı resimleri boy boy bizlere gösterilmişti. Hatta “Devrimci Kemal” bütün devrimcileri CHP çatısı altında toplanmaya davet edebilmiştir. CHP'nin emperyalistlere göre yeniden şekillendirmesi ile beraber eski/eskimiş yönetici kadroların yerine yeni kadrolar getirilerek siyaset vitrinimize sunulmuştur. Burjuva medyada çıkan haberlere göre Kemal Kılıçdaroğlu CHP içerisinde çok köklü, radikal değişikliklere imza atmaktadır. Biraz bu durumu inceleyelim ve radikal değişikliklere bir bakalım.

Kemal Kılıçdaroğlu siyaset gündemimize ilk girdiği günden (dosyalar koltuğunun altında gezdiği günden bahsediyoruz) bugüne konuşmalarını işçi ve emekçi kitlelerine dönük yapmaktadır. Bu durum CHP Kurultayında doruk noktasına ulaşmıştı. Kurultayda adeta “yeni CHP” manifestonu ilan etti. Hemen hemen her vurgusunda işçi ve emekçi kitleleri vardı. “Yatağa aç çocuk girmeyecek”, “ben yok biz varız, fabrikada tarlalarda biz varız, beraber kazanıp hakça bölüşeceğiz.” Kurultayda ilan ettiği CHP'nin yeni manifestosuyla beraber yaklaşan seçimin startını verip, CHP'nin seçim çalışmalarının minvalini çizmiş oldu. CHP'nin söylemlerindeki değişikliklerle beraber CHP'lileri kah öğrenci eylemlerinde kah işçi direnişlerinde görmeye

başladık. Örneğin CHP milletvekilleri öğrenci eylemlerine polislerle öğrencileri savunma adına sert tartışmaları, Kemal Kılıçdaroğlu'nun yeni yıla maden ocağında maden işçileri ile beraber girerek yeni yıl mesajını onların yanında vermesi... Yine Kemal Kılıçdaroğlu'nun başkan olmasından sonra ilk söylediği ve kurultayda tekrar ettiği “taşeron sistemi kaldıracağız, CHP'li belediyelerin bir tanesinde bile taşeron kalmayacak” sözüne İzmir Büyükşehir Belediye-

si'nden bir yanıt geldi. İ.B.B'de çalışan 2500 taşeron işçisi belediye şirketine alındı ve İzmir'de belediye billboardları emek dostu belediye afişleri ile süslendi. Tüm bunlara bakıldığında gerçekten radikal değişikliklerin olduğu kanısına varmak mümkün. Peki gerçek böyle mi?

Ortaya çıkan bu durumun işçi ve emekçi kitlelerinde ciddi kafa karışıklığı yarattığı ortadadır. Hatta bu kafa karışıklığı kimi ilerici kitleler üzerinde de etkili olmaktadır. Özellikle belli bölgelerde ve kesimlerde daha fazla etkili olmaktadır. Zira CHP'nin tüm söylemleri ve attığı adımlar bu duruma yöneliktir. Yürüttüğümüz işçi ve semt faaliyetlerinde CHP'nin gerçek yüzünün iyi bir şekilde teşhiri yapılmalıdır. Emekçi

kitlelerin kafa karışıklığını gidermek CHP'nin gerçek yüzünü ortaya çıkarmak gerekmektedir. Keza madalyonun diğer tarafı hiç de yansıtıldığı gibi değildir. Taşeronu bitireceğiz diyen ve 2500 taşeron işçisini belediye şirketine alan CHP'li belediyelerde binlerce taşeron işçisi hala çalışmaktadır. Yine CHP öğrencilere demokratik hak dedikten sonra, kendi yöneticilerini protesto etmeleri üzerine öğrencileri faşistlikle suçlayabilmektedir. CHP'li Buca Belediyesi'nde taşerona karşı örgütlenmek isteyen işçiler işten atılmış, 50. günlerine gelen direnişlerinde hala işlerine geri dönmemişlerdir. Kurultayda "örgütlenmeden korkmuyoruz, örgütlü halk istiyoruz" ilkesini söyleyen Kılıçdaroğlu'nun örgütlenmeden korkmadığı, ne kadar içten ve samimi bir şekilde örgütlü bir halk istediği ortadadır. Yapılanların tümü, CHP'nin seçim yatırımları kapsamındadır. CHP'nin tek düşüncesi var olan iktidarı sağlamlaştırmaktır. Bu ülke bu halk bundan öncesinde de buna benzer çok fazla seçim vaadi dinlemiştir. Bu söylemlerin somut bir karşılığının olmadığını, olamayacağını net olarak bilmekteyiz.

Bu konu hakkında son cümleyi söyleyerek şimdilik kapatalım. Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP Kurultayında Ahmed Arif'in dizelerinden esinlenerek söylediği "Bu düzen aşımıza, işimize göz koyan düzendir. Tanı da büyü" sözü söyleyen kişi ve söylenilen yer bakımından manidardır. Biz sözü biraz değiştirip sahibine geri gönderebiliriz. "Bu CHP aşımıza, işimize göz koyan CHP'dir. Tanı da büyü." Evet tam da böyledir. CHP kurulduğu günde de "değiştirdiği" bugün de işimize, aşımıza, geleceğimize göz koyan bir sınıfın temsilcisidir. Bu su götürmez bir gerçekliktir. Bize düşen CHP'nin ikiyüzlülüğünü, asıl niyetini, sınıfsal karakterini kitleler nezdinde teşhir etmektir.

Bir diğer konu ise Meclis Bütçe Alt Komisyonundan geçip önümüzdeki günler de Meclis gündemine gelecek olan "Bazı Alacakların Yeniden Yapılandırılması ile Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu ve Diğer Bazı Kanun ve Kanun Hükmünde Kararnamelerde Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun Tasarısı" bilinen

adıyla "Torba yasa." Biz bilinen adını kullanalım. Biraz "torbalık" mevzusunu açmaya çalışalım. Torba yasa denmesinin sebebi birbirinden ilgisiz birçok alan hakkında yasa tasarısının hepsinin beraber getirilip sunulması. Peki nedir bu torbadakiler? Ancak birkaçından bahsedebiliriz. Keza her torbada yaklaşık 150 madde var.

Asgari ücretin belirlenmesi, öğrenci affı, esnek çalışmanın yasalaşması, özelleştirme iptal davalarının uygulanmaması, tam gün yasası, işçilere getirilen gelir vergisinin artırılması, taşeronun yasalaşması... Bu maddeler böyle devam etmekte. Baktığımızda yasa "torbalıktan" çıkmış adeta "çuval" halini almış gibi görünmekte. Torba yasa olarak geçirmelerinin nedeni birçok konu ile ilgili yasaları tek tek geçirerek kamuoyu tarafından ayrıntılı bir şekilde tartışılıp incelenmesini engellemek ve tartışmaları ufak meselelere çekip birçok saldırı paketini hızlıca geçirebilmek. Bir de yasanın patronlar tarafı var. Torbaya baktığımızda patronların devlete olan borçlarının büyük bir kısmına af getirilip, diğer kısımlarınada kolay ödeme koşulları getirilmekte.

Nereden bakarsak bakalım işçi ve emekçi kitlelerine son yılların en kapsamlı saldırılarından biri karşımızda durmakta. İşçi ve emekçi kitleleri bir alana hapsedilmeye çalışılıp yoğun bir sömürüye tabi tutulmak istenmektedir. Bu saldırı karşısında işçi ve emekçi kitlelerine saldırının içeriğini, büyüklüğünü iyi anlatmamız gerekmektedir. Bu konuya semtler de özel önem vermeli, fa-

aliyet yürüttüğümüz alanlarda kitlelerin gündemine sokarak karşı koyuşlar örgütlemeli, DKÖ'leri bu saldırı karşısında faaliyete geçirmeliyiz.

Gelişen bu saldırılara karşı tepkiyi örgütlemek için yoğun bir faaliyetin altına girmemiz gerekmektedir. Tam da bu minvalde YDG 5. Konferansında tartıştığımız ve belli kararlar aldığımız "sürekliliği sağlanmış kitle çalışması örmek" başlığı anlamlıdır. Geline bu süreçte YDG 5. Konferansımızdan aldığımız güçle, halktan aldığımız güçle, örgütümüzden aldığımız güçle harekete geçmenin zamanıdır.

YDG 5. KONFERANSI BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRİLDİ!

5. KONFERANSIMIZ GENÇLİĞİN İSYAN ZILGİTİDİR!

Kararlılığımızın ve mücadelemizde bir adım daha ileride mevzilendiğimiz en somut göstergesi olarak 25-26 Kasım'da Ankara'da "**Bugün dünden daha güçlü, devrim mücadelesinde kararlıyız! Zafer bizim olacak, kitlelerle kazanacağız!**" şiarıyla 5. Konferansımızı başarıyla gerçekleştirdik.

Bu yıl 5.'sini örgütlediğimiz konferanslarımızın önemine kısaca değinelim. Konferanslarımız geçmiş sürecimizi özeleştirel bir şekilde ele aldığımız, olumlulukları büyütüp merkezileştirebildiğimiz, eksikliklerimize dikkat çekerek görevlerimizi belirlediğimiz, önümüzdeki süreci, tüm alanlardan gelen yoldaşların tartışmalarına yoğun katılımıyla belirlediğimiz, özcesi 1 yıllık merkezi politik ve örgütsel yönelimlerimizi belirlediğimiz aracımızdır. Örgütümüzün en üst iradesi olan konferanslarımız demokratik işleyişi güçlendirmesi ve kurumsallaşmamıza ciddi katkılarının olması açısından da oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Tüm bu nedenlerden yola çıkarak titizlikle hazırladığımız 5. Konferansımız tüm alanlardan gelen yoldaşların yoğun emekleri ve verimli tartışmalarıyla bir kez daha ileriye atılan bir adım olma özelliğini göstermiştir. 5. Konferansımıza geçen seneye oranla katılımın iki kat artması ve bu oranı yeni yoldaşların ve yeni alanların oluşturması örgütümüzün bir yıllık sürecindeki kararlı adımlarının ve halk gençliğine alternatif olma iddiasının her geçen gün hayat bulduğunun en güzel göstergesi olmuştur. İki gün boyunca yoldaşları-

mızın çoğu tartışmalara yoğun bir şekilde katılmış, yeni yoldaşlarımız örgütümüzün merkezi politik ve örgütsel kararlarına etkin bir şekilde dahil olmuş ve tüm yoldaşlarımızın tartışmalarda birbirinden öğrenme çabaları oldukça dikkat çekmiş ve konferansın niteliğini olumlu yönde ciddi bir şekilde etkilemiştir.

Bu yıl Dersim'in Ovacık ilçesinde çatışmada şehit düşen **Çiğdem Yılmaz** ve **Ferdi Karacan** yoldaşlara adadığımız konferansımız da can bedeli yürüttükleri mücadelenin bizi dünden daha güçlü kıldığı öne çıkan vurgulardan. Çiğdem yoldaşı YDG'de faaliyet yürüttüğü dönemlerden tanıyan yoldaşlar onun etkinliklerdeki aktif katılımını, özverisini ve onunla ilgili anılarını kısaca anlattılar. Tüm yoldaşlar tarafından coşkuyla karşılanan bu konuşmalar ve yoldaşların Çiğdemlerle ilgili aldığı her söz mücadelemizin her daim Çiğdemlere gebe olduğunu bir kez daha göstermiştir. İlk günün sonunda Halkın Takımı Tiyatro Topluluğu'ndan dostlarımızın Çiğdem yoldaşla ilgili hazırladıkları tiyatro oyunu, ikinci günün sonunda marşların yanı sıra Dersim YDG'den yoldaşlarımızın Çiğdemlere yazdığı şarkı hepimizi hem duygulandırdı hem de coşkulandırdı, gururlandırdı.

Devrimci hareketler tasfiye rüzgarıyla savrulmalar yaşarken devrim mücadelesinin en önemli adımlarından birinin yakın süreçte genç komünist saflardan kararlılıkla atılmış olması iddiamıza, kararlılığımıza, coşku-muza ve tartışmalarımızın niteliğine yansımıştır. Konferans'ta sunumlar ve yürütülen tartışmalara da daha

Devrimci hareketler tasfiye rüzgarıyla savrulmalar yaşarken devrim mücadelesinin en önemli adımlarından birinin yakın süreçte genç komünist saflardan kararlılıkla atılmış olması iddiamıza, kararlılığımıza, coşku-muza ve tartışmalarımızın niteliğine yansımıştır.

detaylı değinelim. İlk gün tartışmalarımız geçmiş süreç değerlendirmesi sunumundan sonra başladı. Uluslararası Bologna Sempozyumu'ndan, yazın yürüttüğümüz işçi çalışmalarına, köy çalışmasından 6 Kasım'a kadar bir çok öne çıkan faaliyetlerimiz tartışıldı. Tartışmalarda geçen bir yıllık süre içerisinde bir çok yeni ve verimli çalışmalar örgütlediğimiz, köy çalışması gibi daha önceki yıllardan da deneyimimiz olan çalışmalarda daha nitelikli çalışmalar yürüttüğümüz vurgusu öne çıktı. Bir yıllık geçmiş sürecinde bir dizi yeni deneyim kazanmış bulunmaktayız. Faaliyetimizin geliştiği gözle görülür bir gerçekten örgütümüzün daha üst düzey bir faaliyet örme niteliğinde olduğunun da altı çizildi. İleriye doğru atılan ciddi adımların olduğu ancak bunun niteliğimizi tam anlamıyla yansıtmadığını, adımları büyütmenin koşullarının her zamankinden daha fazla olduğuna vurgu yapıldı.

Geçmiş süreçle ilgili tartışmaların ardından alan değerlendirme raporları okundu ve alanlara yönelik sorular ve diğer alanlardan değerlendirmeler yapıldı. Bu tartışmada da alanlara yöneltilen sorularla deneyim paylaşımına ve birbirinden öğrenmeye tüm yoldaşlarımızın verdiği önemi görmüş olduk.

Alan değerlendirmelerinin ardından konferansımızın ana tartışma konusu olan **“Örgüt Bilincimizi, Süreklileşmiş Kitle Çalışmasıyla Geliştirelim!”** sunumu yapıldı. Bu sunumla ilgili yürütülen tartışmalarda herkesin bir adım daha ileride örgütlenmesi, örgütlenmek ve örgütlemek temelinde devrimci pratiğin önemi vurgulandı. Doğru anlayış ve politikalarımız doğrultusunda pratiğe dönük eksikliklerimiz vurgulanarak sistemli, planlı bir pratiğin mücadelenin gelişmesinin önemli koşullarından biri olduğuna dikkat çekildi.

Pratiğe dönük tartışmalar yürütürken halka ve örgütlü mücadeleye yönelik her türden saldırılara basitten karmaşığa ama mutlak bir karşı koyuşun geliştirilmesi gerektiği öne çıktı. Örgütümüzün niteliğine ve hedeflerine uygun bir biçimde egemenlerin saldırılarına karşı koymanın militan bir mücadelenin en temel gerekliliği olduğu ifade edildi.

Bu konu kapsamında DKÖ'lerde yürüttüğümüz çalışmalara da değinildi. Örgüt olarak DKÖ'lerle ilgili yoğun tartışmalara başladığından bugüne ciddi aşama kat ettiğimizin ancak DKÖ'lerdeki çalışmalarımızın da daha nitelikli bir noktaya gelmesinin bu DKÖ'lerde yine sürekliliği sağlanmış bir kitle faaliyetiyle mümkün olacağı tartışıldı. Bu kapsamda en yoğun tartıştığımız DKÖ Genç-Sen oldu.

Diğer öne çıkan tartışmalarımızdan bir tanesi öğrenci kimliğimizden kopmamıza dair yürüttüğümüz tartışma oldu. Bizi örgütleyen özlük sorunlarımızdan kopmamızın kitlelerin gündemine hakim olma, merkezi politikalarımızı yerelleştirme ve kitleleri bu gündemler çerçevesinde örgütleme faaliyetimizi zayıflattığı ortaya kondu.

İkinci gün önümüzdeki süreç sunumuyla birlikte tartışmalarımıza devam ettik. Önümüzdeki süreç tartışmalarında geçmiş konferanslarımızda köy çalışmalarının sürekliliğini sağlama kararı gibi bu yaz başlattığımız işçi çalışmalarının sürekliliğini sağlama kararını aldık. En yoğun tartışmaları yürüttüğümüz üniversitelere yönelik Bologna Süreci kapsamında bu yıl hızlanan saldırılara karşı bir kampanya örgütleme kararını aldık. Bu kapsamda özerk, demokratik üniversite, söz-yetki-karar hakkı, YÖK'ü değiştirme tartışmalarıyla üniversitelerdeki değişimin daha derinlikli değerlendirmek için alanlarımızda konferans dönüşünden dönem başına kadar olan sürede kampanyaya yoğun bir hazırlık süreci geçirme ve bahar dönemini güçlü bir kampanyayla başlatma kararı aldık. Alanlardaki kampanya hazırlıklarını da bahar dönemi başında yapacağımız bir divan toplantısıyla merkezileştirerek kampanyayı divan toplantısından sonra başlatma kararı aldık.

Önümüzdeki süreç sunumunda öne çıkan önerilerden bir tanesi de konferanslar öncesinde yaptığımız divan toplantılarını güz dönemi, bahar dönemi ve yaz başında olacak şekilde üç kez yapma önerisi oldu. Deneyimlerimizi daha sık paylaşma, merkezi anlamda her dönemi daha iyi planlamak için divan toplantılarının sene de üç kez yapılması kararı alındı.

Üniversitelerde yükselen saldırılarla ilgili yapılan sunumda Avrupa'da ve ülkemizdeki öğrenci hareketleri değerlendirildi. Son süreçte saldırıların da yoğunlaşmasıyla birlikte dipten gelen daldanın göze çarptığı ve

alınan önlemlerden (sivil polisler üniversitelerde oda tahsis edilmesi, üniversitelerde polis-idare-ÖGB işbirliğindeki saldırıların artması vb.) anlaşılacağı üzere saldırıların artacağı vurgulandı.

En yoğun tartışmaların geçtiği sunumlardan bir diğeri ise Merkezi Kadın Komisyonu geçmiş dönem değerlendirmesi ve önümüzdeki süreç sunumu oldu. Öncelikle konferansımızda kadın yoldaşlarımızın oranının oldukça dikkat çekici olduğunu söylemek gerekir.

Tartışmalarda da vurgulandığı üzere konferansımızdaki kadın sayısı örgütümüzün kadın çalışmalarındaki geldiği aşamanın da göstergesidir. Pratiğimize de yansıdığı üzere kadınları örgütledikçe örgütümüzün profili değişmekte, gelişmektedir. Önümüzdeki sürece dair sunum da Türkiye Kürdistanı'nda birçok kadın yoldaşımızın olduğu, bu bölgedeki her ilden bir yoldaşımızı merkezi kadın komisyonu toplantılarına düzenli olarak katmakta güçlük çekmemizden ötürü Türkiye Kürdistanı Bölgesel Kadın Komisyonu kurma önerisi getirildi. Yoğun tartışmalara neden olan komisyon ihtiyacın ürünü olarak görülüp bölgeye özgü kadın çalışmalarının oluşturulmasına da hizmet edeceğinden kabul edildi. Merkezi Kadın Komisyonu üyelerimiz tekrar seçildi.

Diğer bir sunumumuz olan "Kürt Halk Gençliğine Yönelik Saldırıları" da etkin tartışmalar yürüttük. Kürt halk gençliğine yönelik saldırılara karşı T. Kürdistanı'nda özgün çalışmalar yürütülmesinin önemine dikkat çekerken, zorunlu göç, köylerin yakılması, ekonomik sebepler ve daha sıralayabileceğimiz birçok sebeple bölgenin dışında yaşayan çok ciddi bir kesimin olduğu ve her alanda Kürt halk gençliğine yönelik özgün çalışmalar yapılmasının önemi vurgulandı. Bu noktada en somut olarak öne çıkan bölgenin öne çıkan sorunlarından olan barajlara karşı çevre çalışmalarının yapılması ve dergide Kürtçe yazıların yayınlanması oldu. Bazı yoldaşlarımız bu konuda görev alacaklarını da ifade ettiler. Diğer taraftan Kürt Ulusal Hareketi'nin başlatmış olduğu iki dil kampanyası örneğinden de yola çıkarak iki dil üzerinden özgün çalışmalar yapmanın önemi vurgulandı.

Liseli Gençlik çalışmaları üzerine Menemen'den liseli bir yoldaşımız oldukça güzel bir sunum yaptı. Liseli gençliğin yaşadığı özgün sorunlara ve bu kapsamda yürütülmesi gereken çalışmalara değinildi. Liseli çalışmaları sunumunda oldukça öne çıkan sorun ise bu özgün çalışmaya dair çok ciddi deneyimlerimizin ol-

masına karşın bu deneyimlerin aktarılamaması olmuştur. Yoldaşlarımızın güzel sunumuyla ve tüm liseli yoldaşlarımızın, zaman sorununa rağmen tartışmadaki ısrarıyla en öne çıkan sunumlardan biri oldu.

Dergimizin bir önceki sayısında da yayınladığımız konferans gündemlerinden dört tanesini zaman yetmezliğinden kaynaklı gerçekleştiremedik. Önemli başlıklardan oluşan bu ek sunumların sunulmaması bir eksiklikken bunun nedeni konferansın diğer tüm gündemlerinde uzun, yoğun ve oldukça verimli tartışmaların yürütülmesiydi. Bu sunumların yapılamaması niteliği düşürmemesiyle birlikte hazırlanan sunumların dergide yayınlanıp alanlarda tartışılması kararını aldık.

Birçok etkinliğimizde olduğu gibi konferansımıza da ATİK YDG'den bir yoldaşımız katıldı. Konferansımızda faaliyetlerine dair bir sunum yapmanın yanında yoldaşımız tartışmalarımıza da katkıda bulundu. Devrimci dostalarımızdan DPG, Ekim Gençliği, Kızıl Hareket ve DGH'da konferansımıza katılarak gündemimiz doğrultusunda serbest kürsüde sunum yaptılar, devrimci dayanışmaya örnek oldular.

İki gün boyunca konferansımıza yoğun emek gösteren DDSB'li bir yoldaşımız da hem gündemimize hem de konferansımızın anlamına dair oldukça duygulu ve içten bir konuşma yaptı. YDG'nin DDSB'yle birlikte yürüttüğü çalışmalara dikkat çekerek mücadeleyi birlikte büyütebileceğimiz vurgusunu yaptı.

DDSB'li yoldaşımızın ardından yine iki gün boyunca konferansımızın eksiksiz geçmesi için yoğun emek veren Partizan'dan yoldaşımız konuşma yaptı. Konuşmasında konferansımızı adadığımız Çiğdem ve Ferdi yoldaşlara değindi. Festivalden önce Çiğdemlerin şehit düştüğü noktaya gittiklerini ve oradaki ağaç dallarına takılmış Çiğdem'in saçlarını, yerde silahından çıkan kovanları gördüklerini söyledi. Saçlarının her bir telinin, silahından çıkan her kovanın bize çok şey öğrettiğini ifade etti. Konuşmaların ardından kısa bir değerlendirme konuşmasıyla konferansımız sonlandırıldı.

5. YDG Konferansı bugün dünden daha güçlü olduğumuzu net bir şekilde göstermiştir. Bugün dünden daha güçlüyse teslim ol çağrısına karşı Çiğdem yoldaşın yanındaki yoldaşın gözünün içine baktığındaki gülümsemesini taşıdığımızdandır. Bugün dünden daha güçlüyse komünist saflardaki iradenin ışığında kararlılıkla yürüyüşümüzündür.

5. KONFERANS BELGELERİ

GEÇMİŞ SÜREÇ DEĞERLENDİRMESİ

Geçmiş sürecimizdeki tartışmalarımız ve birikimlerimiz daha somut bir şekilde meyve vermeye başlamış ve daha net, berrak ve sürekliliği sağlanmış çalışmalara adım atma zeminimiz açığa çıkmıştır. Örgütümüzün niceliksel olarak gelişimi, yeni alt alanlara açılabilmesi geçen seneki konferansımıza da yansımaktaydı.

Son bir yıldır ezilen emekçilerin direnişlerinin arttığı bir süreçten geçtik, TEKEL işçilerinin günlerce süren direnişlerine şahit olduk. TEKEL işçilerinin yanısıra belediye işçileri, tekstil işçileri, Marmaray işçileri vb. mücadeleler yaşandı ve bazıları zaferle sonuçlandı. Kürt ulusuna dönük saldırıların boyutlandığı, DTP'nin kapatıldığı, siyasetçilerin tutuklandığı, yine gençlerin sokak ortasında öldürüldüğü, üniversiteler başta olmak üzere ülke genelinde ırkçı ve şovenist saldırıların yaşandığı bir süreçtir bahsettiğimiz. Tasfiyeciliğin manevralarla halk kitlelerinin bilincine nüfuz etmeye çalıştığı bir süreç. Halkımıza örgütsüzlük dayatılırken, örgütler nezdinde ise "daha kısa bir yol" göstermiş gibi tasfiye politikalarının daha hızlı yaşama geçirildiği bir dönem yaşadık.

Kaba bir şekilde ele alırsak süreç bu iken sonda söylememiz gerekeni başta söylersek, örgütümüzün 4. Konferansımızda tartıştığımız militanlığı pratikte istenen düzeyde yaşama geçirdiği, sistemin her alanda yürüttüğü saldırılara karşı atılığımızı istenen oranda kırdığı söylememiz. 4. Konferansımızın hemen sonrasında DTP'nin kapatılması, bu kapatılmaya karşı gelişen protestolarda bir Kürt gencinin öldürülmesi, emekçilerin yükselttiği grev ve eylemler, kadın cinayetleri ve kadın eylemleri, YÖK'ün açıklamaları vb. birçok konunun istenen düzeyde gündemimize girmediği bir gerçektir. Peki, gündemimiz ne olmuştur? Bu soruya net bir cevap verememekle birlikte gelişen süreci seyretmek ya da "zamanı gelince" bu sürece dahil olmak militan bir pratik olamaz.

4. Konferansımız, gündem yazılarının zamanında hazırlanamamasıyla daha verimli olması noktasında önemli bir eksikliğe neden olsa da, geçtiğimiz senelerden elde ettiğimiz birikimin de etkisiyle verimli geçmişti. Konferans verimli tartışmalara sahne olmuş, yoğun katılımıla yoldaşlarımız görüşlerini ifade etmiş, örgüt birliğini geliştiren demokratik organımız önemli bir işlevi yerine getirmişti.

Ayrıca bu süreç ve bundan sonraki süreçte de örgütümüzde yaşanan bazı sorunlar açığa çıkmıştı. Kolektif faa-

liyet yürütmedeki sorunumuz yıllardır örgütümüzde önemli bir sorundur. Bu dönemde ise bu sorun örgütümüzde "alancılık" olarak ortaya çıkmaktaydı. Çeşitli şekillerde ortaya çıkan bu sorunun üzerinde durması önemliydi; konu hızlı bir şekilde birçok alanda tartışma gündemi olmuş ve büyük bir kararlılıkla üstesinden gelinebilmiştir.

Geçen bir yıl içerisinde belirli adımların atılmasına, önemli bir deneyim kazanmamıza karşın tüm görevleri yerine getirdiğimiz iddia edilemez. Ancak ciddi bir birikimin oluştuğunu, azımsanmayacak bir niceliğe ulaştığımızı göz ardı edemeyiz. Bilhassa büyük şehirlerde ve bazı taşra kentlerinde örgütlülüklerimizin gelişimine paralel daha istikrarlı, daha yoğun ve etkili çalışmalara imza atılabilmektedir. Son birkaç yıllık politik yönelimimiz ışığında atmış olduğumuz adımlar öğrenci gençlik çalışmalarında belirli bir seviye yakalamamızı sağlamış durumdadır. Geçmiş sürecimizdeki tartışmalarımız ve birikimlerimiz daha somut bir şekilde meyve vermeye başlamış ve daha net, berrak ve sürekliliği sağlanmış çalışmalara adım atma zeminimiz açığa çıkmıştır. Örgütümüzün niceliksel olarak gelişimi, yeni alt alanlara açılabilmesi geçen seneki konferansımıza da yansımaktaydı. Yine bu süreçte işçi, kadın ve kültür-sanat çalışmalarında adımlar atıldığını görmektediriz.

4. Konferansımızda genelde DKÖ'ler özelde ise Genç-Sen'de çalışma yürütme konusunda olumlu bir durumumuz olduğunu görmekteydik. Konferanstan hemen sonra Genç-Sen'in Kurultay süreci örgütümüzün gündemine önemli oranda girmekteydi ve birim toplantılarına katılarak eleştirilerimizi ve önerilerimizi açıkladık. Belirli üniversitelerde de yürütme kurullarına seçildik ve temsilcilikler aldık. Yönetime girmek noktasında önce olumlu yaklaşmamıza rağmen yönetimdeki bürokrasi, kitlesine hesap vermeyen anlayışı ile siyasetler platformu şeklindeki ele alış ve yönetim konusunda pazarlık anlayışları neticesinde bu kararımızı değiştirdik. Kurul öncesinde Genç-Sen'in örgütsel durumu ve politik çizgisiyle ilgili önerilerimiz kabul edilmiştir. Özellikle liselilerin sendikada şubeleşmesi ve oy kullanma hakkının kabul edilmesi, Bologna Sürecinin Genç-Sen'in gündemine alınması önemli bir kazanımdır. Ancak Kurultaya çalışma yürüttüğümüz alanlardan arkadaşların katılım sağlayamaması, Genç-Sen'e verdiğimiz önem düşünülduğünde ciddi bir eksiklikti. Liselerle ilgili ise bir türlü harekete geçmememiz kabul edilebilir değildir. Kurultay öncesi ve kurultay dönemi çeşitli şekillerde faaliyet yürüttüğümüz sendikadan bir süre sonra çeşitli boyutlarda bir uzaklaşma yaşanmış ve sendikaya verdiğimiz emek azalmıştır.

Geride bıraktığımız bir yılda örgütümüz çeşitli zamanlarda süreci kampanyalar şeklinde ele almaya çalışmıştır. Bunlardan biri de Konferansımızdan hemen sonra startı verilen ve Hrant Dink'in ölüm yıldönümüne kadar ele alınan şovenizme karşı yürütülen kampanya olmuştur. Egemenler eliyle yükseltelen şovenizme karşı durmak, halkın birliğine vurgu yapmak önemli bir konuydu. Şovenistlere ve ırkçılara karşı öfkemizi haykırmak ve geniş kitleleri bu doğrultuda örgütlemek tarihi bir misyon olarak karşımızda durmaktaydı. Bu kampanya dahilinde Batı illerinde bir aylık bir çalışma yürüttük. Özellikle bazı alanlarımızda çeşitli A-P araçlarının eşliğinde verimli bir çalışma örgütlenmiştir. Ancak bu verimli çalışmaların her alanımızda yürütülebilmesi alanlarda merkezi hareket et-

medeki sıkıntılarımızı gösterdiği gibi ülke genelinde de ortak çalışma yürütmedeki sorunlu halimizi gözler önüne sermiştir. Çünkü birçok alanımız bu gündeme duyarsız kalmış ve merkezi kampanya çağrısı karşısında en ufak bir çalışmaya imza atmamıştır.

Bu dönem işçi çalışması açısından da yoğun bir dönem olmuştur. TEKEL işçilerinin büyük direnişine en başından itibaren alandaki yoldaşlarımızın ilgi göstermesi, işçilerle birlikte kalması, işçilerle sıcak ilişkiler kurmaları, direnişten dersler çıkarmaları oldukça değerlidir. İtfaiye ve belediye işçilerinin direnişine uzun süre duyarsız kalmamız kabul edilemez bir durumdur. Buna karşın geç de olsa işçilere görece geniş katılımlı bir ziyaretin örgütlenmesi ve işçilerle birlikte kalınması, bu sırada işçilere yönelik faşist saldırıda yoldaşlarımızın işçilerin yanında olması oldukça önemlidir. Belediye işçilerinin sendikalaşma çabalarında yoldaşlarımızın harcadığı emek ve eğitim emekçileri arasında atanmalar için yapılan çalışmalarda yer alışımız değerli örneklerdir.

Örgütümüz bahar döneminde hareketli bir süreç yaşamış, önemli çalışmalara imza atmıştır. Güz döneminde gelişim gösteren alanlarımız bahar döneminde de gelişimini sürdürmüş ve örgütsel gücünü niteliksel olarak ileriye taşıyabilmiş, öğrenci gençlik alanında özellikle kitle örgütlenmelerinin içindeki çalışmalarımızda, eğitim alanında anti-emperyalist politikaların geliştirilmesinde ve genel devrimci gençlik hareketi içindeki etki gücümüzü artırmada olumlu bir seyir izlenmiştir. Uluslararası bir sempozyum düzenlenerek önemli bir çalışmaya imza atılmıştır. Bu sempozyum çerçevesinde Bologna süreci ile ilgili bir de kitapçık basılmıştır. Bu çalışma eğitim alanındaki neo-liberal saldırılara karşı ülkemizde derli toplu bir değini olması açısından ilk olmuştur. Bu etkinlikte çok sayıda kitle örgütü adına sunumlar okunmuştur, bu da yoldaşlarımızın ve örgütümüzün DKÖ çalışmalarında attığı adımların somut ve umut verici bir göstergesi olmuştur.

1 Mayıs süreci hemen her alanımızda olumlu geçmiştir. Birçok alanımızda gelişim 1 Mayıs sürecine açıkça yansımıştır. 1 Mayıs sürecindeki hareketliliğimiz, kısmi de olsa halk gençliği açısından alternatif olmaya başladığımızı gösteren bir duruma da işaret etmiştir.

Kadın ve kültür-sanat alanlarında beklediğimiz ilerleme sağlanamasa da çalışmalar belirli boyutlarda sürmüştür. Geçen konferansımızda eleştiriler alan kadın çalışmasında yeni fikirler gelişmiş, meseleye örgütümüzün daha geniş açıdan bakabilmesini sağlanmış ve bununla beraber çevre ilişkilerimizin örgütümüzü sahiplenip harekete geçmesi bu çalışmanın önemini ve taşıdığı potansiyeli ortaya çıkarmıştır. Bu yıl üçüncüsünü düzenle-

Örgütümüzün yaşadığı ciddi sorunlardan biri kitle çalışmasında sürekliliği sağlayamamak ve kopuk, genellikle tarihsel gündemlerle sınırlı çalışmalara imza atmaktır. Bizlerin geniş kitlelere ulaşmak ve örgütlülüğümüzü hızlı şekilde kuvvetlendirmek için kitle çalışmasında sürekliliği sağlamamız gerekmektedir.

diğımız genç kadın etkinliğimizde önceliklere nazaran genç kadın yoldaşlarımızın niceliksel katılımında daha iyi bir seviye yakalanmış ancak daha önemlisi kadın buluşmamız nitelik olarak daha ileri bir noktada örgütlenmiştir. Etkinlik süresince kadın örgütlenmesi ve sorunlarımız, eksiklerimiz üzerine verimli tartışmalar yürütülmüştür. Bu konudaki çalışmalar üzerine daha çok sorunlarımızın olduğu, alan çalışmalarının ve kolektif kafa yoruşun önemi açıktır.

Sanat çalışmalarında belirli yoldaşların yoğun emekleri sayesinde nitelikli ve geniş çalışmalara imza atılabiliştir. Bu alandaki çalışmalarımız ileri kitleden çok sayıda gençle ortak çalışmalar yapmamıza ve bu sayede bir yandan bu gençler içinde örgütümüze yakınlaşmanın olması diğer yandan da geniş kesimlerle iş yapabilme kültürünün geliştirilmesinde oldukça değerli katkılar sunmuştur. Ancak çalışmamız tek tük alanlarla sınırlı kalmıştır.

İşçi alanında çalışmalarımız daha somuta bürünmüş ve ciddi bir deneyim kazanılmış, uzun soluklu bir mücadeleye yönelik bir hazırlığa girilmiştir. Bu yıl ilk kez denediğimiz işçi alanındaki özgün çalışma önemli ve geliştirilmesi gereken bir pratiktir. Genç yoldaşlarımız bu çalışmada sendikal-sınıf çalışmasını bire bir öğrenmeyi hedeflemiştir. Ancak çalışmalar istediğimiz düzeyde olmamıştır. İki alanda gerçekleştirilmiş, beklediğimizden kısa sürse de önemli deneyimler kazandırmıştır. Planladığımız bir alanda ise olmamıştır.

Bahar döneminde “Halka ve Devrime Layık Olma” şiarı ile bir süreç ele alınmış ve “Halka hizmet et”, “Eksikliklerimiz görevlerimizdir” şiarları ile yürütülen süreç Örgüt Birliği, Örgüt Bilinci, Politikleşme-İnisiyatifleşme ve Sürekliliği Sağlanmış Kitle Çalışması başlıkları altında toplanarak açılımlara gidilmeye çalışılmıştır. Tasfiyeciler saldırıların kitlelerin bilincini dumura uğratmaya çalıştığı bir dönemde egemenlerin tüm saldırılarına rağmen devrimci kalmak, örgütlü mücadeleyi yükseltmek ilk direnç noktasıdır. Böylesi bir dönemde örgütümüzün militanlık şiarı ile devrimci bir örgüt olmak noktasındaki eksikliklerini tartışması ve eksikliklerinin üzerine sürekli olarak yüklenerek halka ve devrime layık örgüt olmaya yoğunlaşması sürecin en önemli görevidir. Yoldaşlarımızı bir adım ileri çıkarmaya, bir adım üstten bakmaya ve merkezi-

leşmeye çağıran süreç ciddi bir mesafe kat etmemize yol açmıştır.

Bu kampanyanın bir diğer yönü ise sürekliliği sağlanmış kitle çalışması konusunda eksiklerimizi tartışmaktır. Örgütümüzün yaşadığı ciddi sorunlardan biri kitle çalışmasında sürekliliği sağlayamamak ve kopuk, genellikle tarihsel gündemlerle sınırlı çalışmalara imza atmaktır. Bizlerin geniş kitlelere ulaşmak ve örgütlülüğümüzü hızlı şekilde kuvvetlendirmek için kitle çalışmasında sürekliliği sağlamamız gerekmektedir. Sürekliliği sağlanmış kitle çalışmasında bir yandan kitle çizgisinde ve kitle örgütlerine yaklaşımda bir berraklığı zorunlu kılarken diğer yandan işleyen, kolektif alan örgütlenmelerine ve bu örgütlenmelerin politika üretme kapasitesine bağlıdır. Bu temelde alanlarda tartışmalar yapılmış, bölgesel toplantılar yapılmış ve dergimizde yazılar yayınlanmıştır. Pratik anlamda ise özellikle DKÖ’lerde çalışmalarımızı geliştirmeye yoğunlaşmıştır. Bu konuda içinden geçtiğimiz süreçte yeterli olmasa da belirli adımlar atılmış, belirli DKÖ’lerde kitlesel çalışmalara katkı sunulmuştur. Ancak Genç-Sen konusundaki genel inisiyatifsizliğe biz de dahil olduk ve merkezi anlamda tüm ısrarımıza karşın alanlarda Genç-Sen’i ileriye taşımada emek harcamadık.

Yaz döneminde de örgütümüz hızlı bir süreç yaşamış ve hemen hemen her yoldaşımız bu sürece dahil olmuştur. Her sene örgütlenme perspektifiyle baktığımız ancak geçen sene örgütleyemediğimiz köy çalışması bu sene hemen hemen her bölgeden yoldaşımızın dahil edilmesiyle gerçekleşmiştir. Yoldaşlarımızın bu süre boyunca bir arada kalarak kolektif bir faaliyet ile emek sürecine dahil olmalarını, bu süre boyunca hem örgüt olmayı hem de bireysel eksikliklerini görerek yoğunlaşmalarını hem de yoldaşlarımızı birbir tanımayı bu süre içerisinde de çeşitli konularda tartışmalar yürütmeyi amaçlayan bu çalışma yoldaşlarımızın büyük emekleri, mütevazı, özverili, yoldaşça yaklaşımları ile başarılı bir şekilde örgütlenmiştir. 20 günü aşkın bir süre boyunca çeşitli zorluklara karşı direnç gösteren, eksikliklerinin üzerine amansızca giden, öğrenmeye açıklıkları inisiyatiflerini geliştirmeleri ile göz dolduran, iyi bir örgüt çalışması ortaya koyan, ürüne ve köylüye karşı duyarlı yaklaşan bir çalışma ile şu ana kadar en iyi köy çalışmamız ortaya çıkmıştır.

Yine her yaz döneminde örgütümüzün merkezi katı-

lim çağrısı yaptığı Dersim festivaline bu sene de çok sayıda yoldaşımızın katılım göstermiştir. Festival esnasında kitleye ulaşma konusunda A/P çalışmalarımız olumlu olmuş, hazırlanan araçlar etkili şekilde kullanılabilmiş, esas hedeflere ulaşılmıştır. Örgütsel ayağımızda yetersizlikler yaşansa da yoldaşlarımız çalışmaya olumlu yaklaşmış, çalışmaya katılanlar yoldaşça ilişkiler geliştirerek bir arada olumlu bir çalışma yürütmüştür.

Haziran ayında Mersin alanında yapılan operasyon ile yoldaşlarımızın tutuklanması sonucu bir kampanya başlatıldı. Tutuklanmalara karşı çalışmalarımız birkaç alanla sınırlı kalmıştır. Çalışmalar olumlu geçmiştir, kart gönderme-imza toplama vb. çalışmalara imza atılmış ve kampanya Dersim Festivalinde yapılan bir basın açıklaması ile son bulmuştur. Kampanyanın esas hedeflerinden biri olan kamuoyu oluşturulmasında ise yeterince başarılı olunamamıştır.

Referandum çalışması sürecinde alanların dağınık olmasından kaynaklı yetersizlikler yaşandı. Sadece bir alanda yoğun bir çalışma yürütülebilirdi.

İçerisinden geçtiğimiz bir yıllık süreçte T. Kürdistanı ve Karadeniz'deki çalışmaları örgütlemeye eksik kaldığımız ortadadır. Yine olaylara müdahale etmede kendiliğindencilğe ve faaliyette dar pratiğe düştüğümüzü görmekteyiz. Bir başka eksikliğimiz ise dergimiz konusunda yaşanmaktadır. Dergimiz konusunda geçmişten bu yana devam eden sorunların çözüldüğünü

söylemek mümkün değildir. Sıkıntılarımız azalma göstermesine karşı devam etmektedir. Dergimizin beslenmesi ve sahiplenilmesi konusunda önemli yetmezliklerimizin olduğu açıktır. Kitleleri örgütleme konusundaki en önemli aracımız olan dergimizin bu düzeydeki sahiplenilişi esasta kabul edilemez bir yetmezliktir. Çeşitli kesimlerden halk gençliğinin ilgisini çekebilecek bir kitle yayın organı açısından yaygın olarak dağıtılması gerekmektedir. Dergimizin trajündeki düşüş önemli bir sorundur. Dergimizin maddi olarak beslenmesi konusu da aynı şekilde vahim bir tabloya işaret etmektedir. Örgütümüzün artık bu sorunu geride bırakması gerekmektedir.

Kitlelerin rolünün kavranması ve doğru çizgi konusunda tüm acemiliklerimize rağmen azımsanmayacak adımlar atmış, halk gençliğinin olduğu her alanda olmaya çalışılmıştır. Ancak kitle çalışmasında sürekliliği sağlama konusunda yeterli bir başarı sağlayamadığımızı, pratik hattımızda sürekliliği sağlayamadığımızı görmekteyiz. Bu güz dönemde Divan Toplantısına kadar geçen süreçte net bir şekilde harekete geçmek, pratik noktada sıkıntılar yaşadığımızı bizlere göstermiştir. DKÖ'ler ve kitle faaliyeti konusunda subjektif şartların aşılamadığını görerek bunun örgütümüze ve politikalarına bir güven sorunu anlamına geldiğini de söyleyebiliriz. İşte burada tasfiyeciliğin saflarımızdaki biçimini de yakalamış olmaktadır.

ÖNÜMÜZDEKİ SÜREÇ

BİREYDEN-BİRLİĞE, GENELDEN-ÖZELE, KİTLELERLE ELELE!

Geçmiş bir yıllık sürecimiz üzerinden bir değerlendirme yapıldığında açık olarak belirtilmelidir ki birçok açıdan mütevazı bir gelişim gösterdiğimiz ortadadır. Fakat bu bize yetmeyecek ve yetmemektedir. Gelişim ile birlikte anılması gereken bir diğer öz ise örgütümüzün halen birçok konuda kat etmesi gereken ciddi bir mesafenin olduğu gerçekliğidir.

Geçen yıl konferansımız militan bir gençlik hareketine ve YDG'nin bu temelde konumlanmasına olan ihtiyacı vurgulamış, örgütümüz bu doğrultuda önüne bir yıllık politik-pratik bir hat çizmişti. Elbette militanlık bir mücadele çizgisi olarak, örgütümüzün geçen yıl altını çizdiği başlıklar üzerinden bir yıllık bir sürecin içeri-

sinde bilince ve pratiğe çıkarılacak bir olgu değildir. Bu bir süreç işidir. Fakat öznel durumun dışında YDG'nin tarihsel birikimi ve çeşitli nesnel koşulların uygunluğu bu konuda daha hızlı adımlar atmamız gerekliliğini şart koşmaktadır.

İki konferans arası sürecimizde genel olumluluklarımızı ve eksikliklerimizi 5. Konferansımızda konuşmak üzere biraraya toplandık ve geçmiş süreç tartışmalarımızdan belirli sonuçlar çıkarmış olacağız. Önümüzdeki süreç açısından ise sondan söylenecek sözümüzü başta söylersek eğer, yapmamız gereken şey: Olumluluklarımızı ve gelişen yanlarımızı güçlendirmek, eksikliklerimize ise daha yoğun ve ısrarlı bir şekilde

yüklenmek olacaktır.

Bu bakış açısı kendi gerçekliğimizi objektif bir gözle incelememiz gerekliliğini anlatmaktadır. Gerçekliğimize hakim olmak, eksik ve güçlü yanlarımızın farkında olmak daha bilinçli bir şekilde yolumuza devam etmemizi beraberinde getirecektir.

Hepimizin bildiği gibi birinci konferansımızdan bu yana ilk kez 4. konferansta merkezi bir gündemle biraraya gelmiş ve devrimci gençlik hareketi açısından çok önemli politik-pratik bir gündemi tartışmıştık. Fakat militanlık ve bu mücadeleye olan ihtiyacın layıkıyla yerine getirilmesi yukarıda da belirttiğimiz gibi belirli bir sürecin sonunda yaratılacak birikimle sağlanabilecektir.

Bu yıl yine merkezi bir gündem ile toplamış olduğumuz konferansımız, geçen yıl olduğu gibi somut nesnel ve öznel koşulların bir gerekliliğidir. Fakat militan örgütlenme ve kitle çalışması, örgütlülüğe olan ihtiyaç temelinde ele aldığımız bu yıllık konferansımızın bu ana gündemi aynı zamanda militan bir mücadelenin nasıl bir bilinç ve hangi araçlarla yaratılacağını da somut anlamda tartışmış olacaktır. Özetle gelinen aşamada militan mücadele somut bir ihtiyaçtır halen. Ve 5. Konferansın ana gündemi ışığında sürekli bir militan hattın örülmesine giden yapı taşlarını daha somut bir biçimde tartışmış olacağız.

Bu kısa girişin ardından önümüzdeki bir yıllık süreci ana hatlarıyla tartışmaya geçebiliriz. Ana gündem belgemiz ve diğer alt başlıklar altında daha sistemli ve ayrıntılı bir şekilde inceleyeceğimiz için burada sadece ana başlıklarıyla ele alacağımız da belirtelim.

Politik Yönelimimiz:

KARŞI KOY, HESAP SOR, ALTERNATİF OL!

Bilindiği gibi fiili anlamda öğrenci gençlik merkezli bir faaliyet yürütmekteyiz. Son yıllarda halk gençliğinin tüm kesimlerini kapsayan özellikler barındırır da özellikle öğrenci gençliği hedef alan çok yönlü ve uzun vadeli bir dönüşüm projesi olan Bologna Projesine hayat vermeye çalışmaktadır egemenler. 2009 Nisan ayında gerçekleştirdiğimiz uluslararası sempozyum ile konunun somut anlamda tüm yansımaları örgütümüzce ele alınmış olsa da bu konuda ciddi bir karşı koyuş pratik olarak örülemezdir. Bu konudaki esas sorunumuzun genel politikayı özelleştirmek olduğunu adı geçen sempozyumda da tartışmış ve çeşitli çözüm yolları geliştirmiştik. Konuya verdiğimiz ciddiyet, egemenlerin Bologna Projesi ile hedeflediği şeylerden ileri gel-

mektedir. Saldırının ciddiyeti ve uzun bir sürece yayılarak ele alındığı ortadadır. Sermayenin adım adım üniversitelerde kurumsallaşması, üniversitelerin daha ciddi bir zapturapt altına alınması, paralı eğitimin sistemeleştirilmesi vb. birçok saldırının yanısıra eğitimin niteliği ve tanımı bile ciddi bir tartışma konusudur artık. AKP hükümeti emperyalist patentli bu projeye hız kesmeden hayat vermeye devam etmektedir. Tüm kokuşmuşluğuyla sorgulanır hale gelmiş YÖK bile Bologna Projesi ile yeniden yapılandırılmaya çalışılmakta, YÖK'e karşı var olan tepki, onu egemenlerin ihtiyacı çerçevesinde biçimlendirmenin aracı olarak kullanılarak en aza indirilmeye çalışılmaktadır. Ve bu yolla, "YÖK'e yeniden kan veren, onu tam da özüne uygun biçimde tahkim eden AKP hükümeti, üniversitelerdeki piyasalaştırma politikasının kuşatması altında, sömürü ve baskıyı (harçlar, ulaşım, barınma ve

gıda giderleri, "Disiplin, soruşturma ve denetim, izleme ve gözleme" terörü, polis ve sivil faşist saldırılar) üst düzeye çıkarmıştır" (İşçi-Köylü Gazetesi sy., 79- Sınıfsal Yaklaşım)

Bologna projesi çerçevesinde hayata geçirilen tüm uygulamaların yarattığı tablonun olumsuzluğu ortada iken egemenlerin önümüzdeki on yıl boyunca daha ileri saldırılara hayat vereceği de ortadadır. YÖK'ün misyon değişikliğine uğraması ve bu doğrultuda başbakanın rektörlerle almış olduğu toplantı bunun en somut işaretidir. Tablo bu ve tablonun arkasındaki süreç emperyalizmin eğitime dönük topyekûn bir saldırısı iken, bu saldırının çeşitli ülkelerdeki uygulamalarına karşı (özellikle belli Avrupa ülkeleri başta olmak üzere) çok ciddi karşı koyuşlar örgütlenirken, bizlerin Bologna Projesinin somut saldırılarına karşı ciddi bir

biçimde karşı koyamıyor oluşumuz düşündürücüdür. Düşündürücülüğü elbette önümüzdeki sürecin pratik hattını belirlemekte daha ciddi bir yoğunlaşmayı doğurmak durumundadır. YDG'nin özüne uygun olarak, somut bir biçimde anti-emperyalist mücadelesini yükselteceği bu zemin artık bir teşhir çalışmasının dışında bir karşı koyuş ve hesap sorma temelinde ele alınmak durumundadır.

Gözönünde bulundurulması gereken ve bu sürecin egemenlerce sinsice sürdürülmesine neden olan bir diğer durum ise öğrenci gençliğin ciddi düzeylerde örgütsüz ve alternatiften yoksun oluşudur. Saldırlara karşı gelişebilecek her türlü tepki önceden engellenme çabasıyla ele alınmakta, YÖK yayınladığı yeni ve çok maddeli bir genelgeyle üniversitelere polis karakolları kurmanın yolunu açmaktadır. Sürecin liseler ile ilgili ayağını ise müdür yardımcılarını düzeyinde "ajan öğretmenler" oluşturmaktadır. Egemenler hangi adımı ne için attıklarının farkındadırlar.

Ülkemiz halk gençliği özelde öğrenci gençliği bu saldırılara karşı koyabilecek güçtedir. Fakat bu bilinç ve alternatiften yoksundur. Egemenlerin işini kolaylaştıran bu durumu da tersine çevirmek bizlerin elindedir. Yoğun ve ciddi saldırılar, faşist katliam ve yok sayma politikaları, on yıllara varan planlar ancak aynı derecede ciddi bir karşı koyuşla engellenebilir. Bu ciddi karşı koyuşu özellikle eylemsel bir hat üzerinden yükselteceğimiz unutulmamalıdır. Ve bu eylemsel hattın sürekliliği ile doğru bir temele oturtulması süreci tersine çevirecek dinamikleri yaratacaktır.

Harekete geçirilebilecek en geniş kitleyi harekete geçirmeye çalışarak, birleşik ve kitlesel eylemler ve etkinlikler hedefleyerek, bu saldırılara karşı koymalıyız. Geleceksizleştirme, piyasalaştırma, tek tipleştirme, asimilasyon, yok sayma, sorumlularından hesap sormalıyız. Ve halk gençliğine alternatif olduğumuzu, halk gençliğinin alternatifinin kendi ellerinde olduğunu anlatan ve onun örgütlenme talebini vücutlaştıran bir politik hat acil bir ihtiyaç halini almış durumdadır. Faaliyet yürüttüğümüz tüm DKÖ'lerden, çeşitli devrimci-demokrat-çevrelerle kurulacak birliklere kadar bu anlayış bir yıllık politik yönelimimizin temelini oturacaktır.

Örgütsel Yönelimimiz İLERLE, İLERLET, UYGULA!

Bilindiği gibi örgütümüz ilk merkezi konferansını gerçekleştirdiğinden bu yana esas olarak yerelden merkeze doğru örgütlenen bir yapı kurmaya çalışmaktadır. Herhangi bir yöneticilik misyonları olmasa da çeşitli merkezi komisyonların kurulması ve bunların kurumsallaştırılma çabası durumu da bu olguyla ilgilidir. Örgütümüzün merkezi bir yıllık politik, örgütsel hattının çizildiği ve yönetim misyonu bulunan konferanslardan divan toplantılarına kadar gerçekleştirdiğimiz birçok merkezi ve yerel etkinlik de bu durumla ilgilidir. Yani YDG'nin demokratik işleyişinin oturtulması ve tüm YDG'lilerin inisiyatifinin örgütümüzün geleceğine yön vermesi için gerekli koşulların oluşturulması...

Bununla birlikte üzerinde durduğumuz bir diğer konu ise YDG'nin diğer birçok DKÖ'den farklı bir niteliğinin olduğu gerçekliğidir. Onun devrimci niteliğinin ve kendisini Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin doğrudan bir bileşeni olarak ilan etmesinin YDG'ye ve YDG'lilere yüklediği sorumluluk ve görevlerdir. Yani amaç ve ilkelerimize uygun bir örgütsel dokunun, faaliyetçi kültürünün yaratılması meselesidir. Bu konu özellikle örgüt gerçekliğine ve devrimci değerlere dönük onca ideolojik saldırının gerçekleştiği koşullarda daha önemli bir konu haline gelmektedir.

Devrim mücadelesinin kazanılmasında örgütün rolü tartışmasız bir yerde durmaktadır. Merkezi düşünme, merkezi hareket etme, birçok yerde aynı anda benzeri tepkiler örgütlenme ve buradan doğru başarıya, zafere hayat vermek...

Örgütsel gerçekliğimizi bu temel vurgular üzerinden ele alarak bir yıllık bir yönelim koymak için öncelikle belli başlı sorunlarımıza değinmek faydalı olacaktır.

Yerelerde özellikle belli başlı önemli merkezlerde örgütlenme konusunda önemli adımlar atmış olan örgütümüz, bu gerçekliğinin yanında birçok DKÖ'de faaliyet yürütmekte, etki alanında ciddi bir kitleyi barındırmaktadır. Bunlarla birlikte özellikle son birkaç yıldır belli başlı taşra yerlerde de örgütlenerek ülkenin hemen her bölgesinde faaliyet yürüten bir örgüt halini

Devrim mücadelesinin kazanılmasında örgütün rolü tartışmasız bir yerde durmaktadır. Merkezi düşünme, merkezi hareket etme, birçok yerde aynı anda benzeri tepkiler örgütlenme ve buradan doğru başarıya, zafere hayat vermek...

almış bulunmaktayız. Özellikle çeşitli alanlar bazında bir istikrar yakalandığından bahsetmek gerekmektedir. Bununla birlikte örgütlülüklerimizin ideolojik politik seviyesi ve örgüt bilinci konusunda daha almamız gereken bir yolun olduğunu da unutmamak gerekmektedir. Çeşitli gündemlerde merkezi tepkilerin örgütlenmesi, bir alanımızı hareket geçiren bir gündemin, başka alanlarımızda sessiz geçirilmesi, daha merkezi sorumluluklara yaklaşım, eksiklerimiz görevimizdir şiarlı bir yaklaşımla harekete geçmek, sınıf direnişlerine, Kürt ulusuna dönük saldırılarda vb. daha birçok gündemde esasta merkezi, müdahaleci ve kurumsal tepkiler örgütleyememe sorunumuz ciddi bir problem oluşturmaktadır.

Bunun dışında özellikle Genç-Sen konusunda net bir perspektifle birçok tartışmayı geride bırakmış olmakla birlikte adım atmakta yeterli hızı yakalayamamış olmak da önemli problemlerimiz arasındadır. Tüm bunların, örgüt bilinci, yani nasıl bir örgüt olduğunun kavranması, kurumsal örgütlenme, merkezileşme vb. daha birçok nedenden kaynaklandığını belirtmek harekete geçtiğimizde yöneleceğimiz yolu da belirlemektedir. Tüm bunlar düşünülerek,

- 1) Egemenlerin örgüt kavramını hedef alan saldırılarına da cevap olacak nitelikte, etkin bir kitle çalışması pratiğiyle birlikte örgüt bilincimizi derinleştirmek temel yönelimlerimizden biri olacaktır. Bu yaklaşım bireysel temelde daha ileri sorumluluklara hazırlanmak, ideolojik politik seviyemizi yükseltmek, çevre ruhundan örgüt ruhuna bürünmeyi sağlamak; yani her düzeyde örgütlenmek, ilerlemek anlamına gelmektedir. Diğer yandan ise bıkmadan ve usanmadan örgütlenme çağrısında bulunmak, kitlelere gerçek kurtuluş ve özgürlük yolunun sadece ve sadece örgütlü mücadele olduğunu anlatmaktır. Sürecimizin halen bir örgüt kurma ruhuyla ele alınması gerekliliği bu konuyu daha önemli kılmaktadır.
- 2) Merkezileşme konusunda katettiğimiz mesafenin dışında birçok açıdan bu konuda da atmamız gereken adımların olduğunu unutmamız gerekmektedir. Merkezileşmeden kasıt, merkezi bir örgüt yapısı oluşturmak olarak anlaşılmalıdır. YDG açısından bunu yapmanın kolaylığı ortadadır. Fakat bizim bu durumu bir sürece yayarak ele alıyor oluşumuz tamamen niteliksel bir durumdur. Merkezileşmeden kasıt, merkezi politikalar ışığında eş güdümlü hareket etme, merkezi politikaları yerelleştirme ve tüm alanlarda benzeri reflekslerin geliştirilmesini sağlamaktır. Özellikle mer-

kezi politikalara hayat vermek için azami bir çabanın inşa edilmesi, bir gerekliliktir. Böylesi bir örgütsel dokunun inşa edilmesi bilinçsel bir olgu olduğu gibi örgüt kültürünü de birebir ilgilendiren bir durumdur. Yeni Demokrat Gençlik Dergisi, çeşitli merkezi toplantı ve etkinlikler, köy ve işçi çalışmaları, alan ve bölge toplantıları, YDG konferansları vb. birçok iletişim ve örgüt içi demokrasiyi işletmeye yarayan pratiklerin tamamını bu bilinçle de ele almak gerekmektedir.

- 3) Merkezileşme, merkezi refleksler geliştirme aynı zamanda bir yerelleşme konusudur. Geçmiş yıllarda sürekli olarak vurguladığımız örgütlülüklerimizin yeni ve deneyimsiz oluşu konusu halen belli doğruluk payı bulursa da büyük oranda aşılmak üzeredir. Bu gerçeği de göz önüne alarak, alan faaliyetlerinde kurumsallaşmayı, ideolojik politik eğitimden, kitle örgütlerindeki çalışmaya ve yerelin somut gündemlerini hedefleyen çalışmalara kadar geniş bir yelpazeye yayılabilecek bakış açısıyla ele alacağız. Örgütümüzün geniş kitlelere ulaşmasının yegâne yollarından biri bu gerçekliktir.
  - 4) son olarak belirtmemiz gereken bir diğer konu ise söz ve pratik uyumumuzdur. İddialarımız ve politik hedeflerimiz konusundaki samimiyetimiz kuşku götürmezdir. Fakat halk gençliğinin söylediklerine ısrarlı ve tutarlı bir pratikle hayat veren bir devrimci gençlik hareketine ihtiyaç vardır. Bu konu doğrudan pratik mücadelenin konusudur. Örgütümüz niteliğini ve gücünü aşan soyut ve subjektif hedefler koymamaktadır. Asıl sorun iddia ve hedeflere uygun bir pratiğe yer verilmemesidir. Genel olarak devrimci muhalefetin tamamının muzdarip olduğu bu konu da özel bir yönelim olarak ele alınacak ve YDG'nin amiyane bir tabirle "dediği kadar yapan, yaptığı kadar konuşan" bir örgüt niteliğine yükseltilmesi sağlanmalıdır.
- Bu politik ve örgütsel hatta belirlediğimiz tüm ilkeler çeşitli özgünlükler ele alınarak, Kürt Halk Gençliği, Genç Kadınlar, Kültür-Sanat çalışmaları, çevre çalışmaları vb.lerinin yanı sıra işçi ve köy çalışmalarında da temel gündemlerimize oturmalıdır.
- Sonuç olarak kitlelerin içinde, kitlelerle, onların sorunları temelinde, egemenlere karşı devrimci karşı koyuşu etkin bir biçimde yükseltecek, direniş ve zafer bayrağını dalgalandıracak şanlı bir gençlik örgütüne olan ihtiyacı, pratiğimizde hayat vereceğimiz ilkelerimizle karşılayacağız.

YDG 5. KONFERANSI ATİK YDG SUNUMU

Değerli Yoldaşlar;

ATİK – YDG olarak, YDG'nin, örgütlülüğümüzün gelişimi açısından eskisinden dahada belirleyici bir süreçte sosyal pratiğin ihtiyaçlarına cevap olma gerçekliğinden hareketle bugün düzenlenen YDG 5. Konferansında bulunmak oldukça sevindirici ve önemlidir. Çiğdem Yılmaz'a atfen gerçekleştirdiğiniz 5. YDG Konferansı, devrimci mücadelenin ve örgütlenmenin yükseklere taşınması anlamıyla da önemlidir. Bu temelde Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Karacan yoldaşlar şahsında YDG'nin devrimci iradesini ve tarihsel geleneğini mücadelemizde kuşanmayı daha güçlü kılmalıyız.

Değerli Yoldaşlar;

Kitle çizgisi olarak tartıştığımız ana konu DKÖ'ler temelinde sosyal pratiğimizde ve yine bununla bağlantılı siyasal nitelik ve örgütsel işlevimiz açısından da çok doğru bir belirlemedir. Bu anlamıyla siyasal ve politik temelde kitle çizgisinin tartışılması sosyal pratiğin ve anti-empyrist, anti-faşist mücadelenin uluslararası boyuttaki gelişimi bağlamında ele aldığımızda doğru bir düşünce ışığıyla hareket edildiğini göstermektedir.

Bir gencin devrimci olup olmadığını tayin etmek için ölçüt nedir? Bunu nasıl farkedebiliriz? Bunun için tek ölçüt vardır, bu onun geniş işçi ve köylü yığınları ile kaynaşmayı isteyip istememesi ve bunu uygulayıp uygulamamasıdır. İşçi ve köylü ile kaynaşmayı isteyen ve bunu uygulayan devrimcidir, aksi takdirde, devrimci değildir veya karşı-devrimcidir. O, bugün işçi ve köylü yığınlarıyla kaynaşursa, o, bugün devrimcidir; ama, yarın kaynaşmazsa veya tam tersine halkı ezerse, o zaman devrimci olmayacak veya karşı-devrimci olacaktır. ("Gençlik Hareketinin Yönü" (4 Mayıs 1939) Mao - Seçme Eserler, c.II.)

BurAda Mao Zedung'un örneğinde olduğu gibi temel ölçüt geniş kitle yığınlarıyla kurduğumuz ilişkidir. İşte aynı zamanda Batı Avrupa'da YDG olarak mücadelemizin temel ölçütü bu gerçeklikle ancak anlamlandırılır. YDG'nin Konferans ana yazısında ortaya koyduğu gibi, hem Avrupa'da ve hemde Türkiye'de ve T. Kürdistanı'nda kendiliğinden gelişen kitle hareketlerinin ulaştığı boyuta baktığımızda kitlelerin sistemden ve onun somut baskı biçiminden rahatsızlık duyduğu ortadadır ve bu anlamdada karşı koyuşun yöntemleri aranmaktadır. Dolayısıyla burada ortaya çıkan ise bizim eksik ve yetersizliklerimizdir. ATİK-YDG olarak 20 yıllık bir mücadele tarihini geride bırakmaktayız. Son olarak 20. GKSF'mız bu açıdan doğru

yönde hareket ettiğimizi göstermektedir. Yalnız bunun yeterli olmadığını bilincindeyiz. Çünkü geniş gençlik yığınlarının sorunu sadece bugün devrim programıyla somutlaşmamaktadır.

Bu temelde çok daha sistematik düzeyde örgütsel mekanizmaların yaratılması için ve bu anlamıyla da Avrupa'da devrimci mücadelenin tıkanıklıklarını açacak programsal bir kitle çizgisi gerekmektedir. Dolayısıyla devrime sempati duyan, daha somutuyla Batı Avrupa'da örgütlülüklerimizin içerisinde yer alan veya senelerdir çevre çepherimizdeki kitlenin dışınada çıkmak (ve doğal olarak bunu geliştirmek) esasta niteliğimize uygun bir hedeftir.

Peki bunun yöntemi hangi biçimde olmalıdır; Yine Mao'ya başvuracak olursak;

İnsanın doğru düşünceleri nereden gelir? Gökten mi düşerler? Hayır. Doğuştan mı vardır bunlar? Hayır. İnsanın doğru düşünceleri, ancak sosyal pratikten, şu üç çeşit sosyal pratikten gelebilirler; üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyler. (Mao Zedung: "İnsanın doğru düşünceleri nerden gelir?")

İşte bu üç temel nokta; yani, üretim mücadelesi, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneylerin doğru tahlili bizlere gücümüzü nereye harcayacağımızı göstermektedir.

YDG olarak sorunların nerede olduğunu somut olarak ortaya koymuş durumdasınız. Yine örgütsel hedefin nasıl olması gerektiği bizce doğru tahlil edilmiştir. Birbirlerine benzeyen, hatta farklı koşullar altında gelişse dahi aynı olan sorunlarımızın çözümünde ve hedeflerimizin daha da somutlaşmasında gereken pratiğin ana çizgisini örgütsel bir program oluşturmaktadır diye düşünüyoruz.

Yalnız program sadece teorik olarak oluşturulamaz, olsa bile diyalektik değişime uygun olmayacaktır. Sıkı bir pratikte sınanmalıdır. Ki sadece teorik olarak oluşturulan bir yöntemden Marksist bir yöntem olarak bahsedemeyiz. Dolayısıyla Marksist yöntem, sosyal pratiğin defalarca gösterdiği gibi, Analiz-Sentez yöntemini gerektirmektedir.

YDG olarak dergilerinizdeki tespitlerde ve yine pratikte özellikle Genç-Sen noktasındaki çaba ve emeğiniz açısından değerlendirildiğinde niteliğe uygun bir mücadele yöntemi noktasında ısrar görülmektedir. ATİK-YDG olarak özellikle son üç yıldır (öncesi olmakla beraber) YDG'nin bu pratiğinden öğrenmeyi çabalamaktayız. Ve ATİK olarak da Batı Avrupa'daki en temel sorunumuzun örgütsel hedefleri netleştirecek olan bir program olduğunu

söylemeliyiz.

ATİK- YDG olarak örgütsel potansiyelimizin %70'ini öğrenci gençlik oluşturmaktadır. Dolayısıyla bu gerçeklikten hareketle analiz çalışması olarak belirlediğimiz öğrenci ve işçi gençlik üzerine olan anket çalışması bu dönemde Avrupa'da örgütlü olduğumuz alanlarda gerçekleştirdik. Buradaki hedef ise, özellikle Avrupa'da özelde öğrenci gençliğin, genel ve özgül (lokal) düzeydeki temel sorunlarının ortaya çıkarılmasıydı. Batı Avrupa'da emekçilerin ve emekçi gençliğin kendiliğinden hareketi bizlere kitle çizgimizin eksikliklerini ve nerelerde yoğunlaşılması, örgütsel şekil kazanılması gerektiğini göstermektedir. Bunlar somut olarak; öğrenci temsilcilikleri, çeşitli öğrenci denekleri ve bu muhtevadaki DKÖ'ler olmaktadır.

Batı Avrupa'nın herhangi bir ülkesinde sınıfın öncü gücünün yani sınıf partisinin olmaması gerçekliği, gelişen kitle hareketlerinin "sosyal demokrasi" içerisinde tasfiyeci akımın çemberinde tıkanıldığını son iki yıllık periyot bizlere defalarca göstermiştir.

Dolayısıyla devrimci demokratik kitle örgütü olarak ATİK-YDG'nin de Batı Avrupa'da sınıf mücadelesi ba-

ğlamında sınıfın öncü gücünü oluşturulması mücadele sürecimizde çok ciddi bir devrimci kazanım olacak. Yine bu gerçeklik enternasyonalist ilkeler bağlamında görevlerimizin netleşmesi anlamındadır. *Görevleri ortaya koymak yeterli değildir, aynı zamanda bunları yerine getirmeyi sağlayacak metodlar sorununu da çözümlenmemiz gerekir. Diyelim ki görevimiz nehri geçmektir, ama bir köprü veya bir kayık yoksa nehri geçemeyiz. Köprü veya kayık sorunu çözümlenmedikçe nehri geçmekten söz etmek neye yarar? Metodlar sorununda çözümlenmedikçe görevler üzerinde çene çalmak gereksiz gevezelikten başka bir şey değildir. (Mao Zedung Seçme Eserler, c.I.)*

Belirleyici hedefimiz doğru yöntem ve metodlara kavuşmaktır diye düşünüyoruz... Bu temelde devrimci kitle çizgisinin yeni örgütsel kazanımlar sağlayacağını bilerek bu konuda ısrarı sürdürmek gerektiğinin bilincindeyiz ve konferansı bir kez daha selamlıyoruz.

Birlik, Mücadele, Zafer!

Yaşasın YDG!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

ATİK - YDG

SALDIRILARA TESLİM OLMAMAK İÇİN ÖRGÜTLÜ KİMLİĞİMİZİ YÜKSELTELİM!

Üniversitelerde artan faşist saldırılar:

Tüm dünya genelinde emperyalist-kapitalist efendilerin büyük bir korkuyla karşıladığı, öğrenci, işçi hareketlenmelerinin yoğunlaştığı bir süreçten geçtiğimiz aşıkârdır. Düzen sahiplerinin yürüttüğü saldırgan politikalara baktığımızda da artan saldırıları ve direnişleri görmemiz mümkündür. Yunanistan'da, Fransa'da, İtalya'da... Ve bunlardan bağımsız olmaksızın da ülkemizde kendiliğinden ya da örgütlü bir güçle şekillenen eylemler mevcuttur. Bu eylemlerin sıklaşması, daha nitelikli, daha militan bir hale bürünmesi de egemenlerin korkularını büyütmesi ve daha fazla saldırmaları için yeterli bir sebeptir.

Düzen sahipleri de bir yandan "demokrasi" aldatmacalarıyla kitlelerin bilincini bulanıklaştırmakta ve bir yandan da faşist, ırkçı politikalarını hayata geçirmektedir. Üniversitelerde resmi adı "Bologna Projesi" olan neo-liberal politikalarla sınıfsal bariyerler büyütülmek istenmekte ve eğitim baştan aşağı bir lüks haline getirilmektedir. Emperyalizme göbekten bağımlı olan ülkemizde bu bağımlılığın getirmiş olduğu zorunluluklarla sözde özerk olan üniversitelerde emperyalistler, uşakları eliyle eğitime yön vermektedir.

Son süreçte ülkemizde harçlara yapılan zamlara ilişkin eylemler, ulaşım zamlarına karşı yapılan eylemler ve daha onlarca demokratik eylem, başta öğrenci gençlik olmak üzere tüm halk gençliği kesimlerinde esen rüzgârların göstergesi ve gelecek fırtınaların habercisi niteliğini taşımaktadır.

Bir 12 Eylül meyvesi:

Ülkemiz nezdinde de gerçekleştirilen saldırılara baktığımızda, kuruluşundan bu yana sisteme sonsuz bağlılığı ile hepimizin dikkatini çeken YÖK'e oynattırılan oyunları görürüz. 12 Eylül AFC'sinin meyvelerinden olan YÖK'ü kavramak, artan saldırılara karşı örülecek mücadele hattının da zemini oluşturmaktadır. Faşist, baskıcı politikalara eğitimde de özel bir yasal dayanak oluşturulması amacıyla kurulan YÖK, mevcut düzenin iktidar sahiplerince özünü asla yitirmeksizin her gün renkten renge, şekilden şekle sokulmaktadır. Burjuva-feodal eğitim anlayışı YÖK eliyle üniversitelerde de hayata geçirilmekte ve yine YÖK eliyle başta halk gençliği olmak üzere tüm halk kitleleri üzerinde ideolojik saldırılar artırılmaktadır.

Halk kitleleri içerisinde muhalefetin yükselmesi, halk gen-

çığının sistemle çelişkilerin artması üzerine egemenler de bu muhalefeti sisteme yedeklemek üzerinden adımlar atmaya başlayarak ideolojik saldırılarını genişletmektedir.

Bir yandan sözde muhalif güçler tarafından AKP eleştirilmekte, bir yandan da bir diğer faşist güç olan CHP'nin sırtı sıvazlanmaktadır. Bedeller ödenerek kazanılan devrimci değerlerle saldırgan politikalarını karşımıza çıkartmaktadırlar.

Kılıçdaroğlu'na oynatılan oyun:

Burjuva-feodal basın tarafından da büyük bir dikkatle incelenen, değerlendirilen "CHP'deki yenilenme" aldatmacası da gerçekleştirilmek istenen ideolojik saldırıların büyük bir ayağını oluşturmaktadır. Ülke genelinde sözde aydınlar "yeni CHP" ve Kılıçdaroğlu üzerinden sosyal demokrattığı, devrimciliği tartışmakta; adeta devrimci değerler bir avuç asalak tarafından bir anti-propagandaya dönüştürülmektedir. "Modası geçen" yani maskesi düşen AKP'nin yerine süslenmiş, şekere bulanmış CHP'nin varlığı emperyalistlerin işine daha çok gelmektedir. Devrimcilere yakınlaşan halk gençliğinin öfkesi yapılan saldırılarla kontrol altına alınmak, dindirilmek istenmektedir. Kendiliğinden gelişen eylemlerdeki, kitle hareketlenmelerindeki militanlık dahi egemenleri korkutmakta ve bunu engellemek için de onları yeni saldırı yollarına itmektir. SBF'de yapılan yumurtalı protestoya ilişkin Kılıçdaroğlu'nun "yumurta atacağımıza CHP'ye oy verin" demesi öğrenci gençlik içerisinde de yükselen öfke çığlığını sisteme yedeklemenin itirafıdır. Bu öfkeye sistem içinde bir cevap yaratabilmek amacıyla sisteme yakın örgütlenmeler son süreçte ön plana çıkarılmış, devrimci müdahalelerin olduğu eylemler kınanırken bu örgütlenmeler adeta egemenler eliyle devrimcilerin karşısına bir alternatif olarak çıkartılmak istenmektedir. Tam da bu noktada egemenler kitlelerin "hassas" noktalarına dokunarak militan eylemler üzerinden devrimci şiddetin anti-propagandasını yapmaktadır. Bu yüzden de bir kez daha devrimci şiddetin meşruluğuna dikkat çekmekte fayda görüyoruz. Öğrenci gençlik üzerinden baktığımızda da bu anti-propagandanın etkileri belli oranlarda his-

sedilmektedir. Bu nedenle yine kendiliğinden gelişen öğrenci veya işçi eylemlilerindeki militanlık incelenmeye değerdir.

Bu saldırı silsilesiyle beraber de birçok üniversite sivil faşistlerin ve devletin kolluk güçlerinin çekim merkezi haline getirilmiştir. Son olarak YÖK genelgesiyle açılan saldırı alanlarına dönüştürülen üniversitelerde yer tahsis edilen sivil polislerle de bu saldırılar derinleştirilmek istenmektedir.

Ve bu saldırılardan Kürt halk gençliği de nasibini almaktadır. Ulusal kimliklerinden kaynaklı onlarca Kürt genci faşistlerin silahlarından çıkan kurşunlarla öldürülmektedir. 12 Mayıs'ta Şerzan Kurt faşistlerce omzundan vurularak katledilmişti. Dicle Üniversite öğrencisi Aydın Erdem bu saldırıların somut, çarpıcı örnek-

lerini oluşturmuştur. Yine bölgede üniversite öğrencilerinin kafasına silah dayayarak fiziksel saldırı biçimlerine hayat verilmiş, çıkan çatışmalarda hep devrimciler, demokratlar, yurtseverler gözüne alınmış, tutuklanmışlardır.

Yeni okul dönemi açıldığında da bir önceki dönemde açılan soruşturmalar sonuçlanmaksızın cezalar bir bir hayata geçirilmiş ve yeni soruşturma dalgası başlatılmıştır.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde üniversitelerde yer açılan sivil polisleri protesto eden üniversite öğrencilerinin kimlik göstermeden okula girmek istemeleriyle polisin saldırdığı olayda birçok öğrenci ya-

ralanmıştı. Bu olay sonunda da öğrenciler soruşturma sonuçlanana kadar okuldan uzaklaştırılmıştı.

Ankara Üniversitesi DTCF'de faşistlerle girilen çatışma sonucunda 9 öğrenci güvenlik gerekçesiyle okula girileri yasaklanmıştı.

İTÜ'de 2 yıl önce R.T Erdoğanı protesto eden 18 öğrenci 1 yıl 3'er ay hapis cezasına çarptırıldı. Bugün de Dolmabahçe'de Erdoğan'ın rektörlerle yapacağı toplantıyı protesto eden öğrencilere vahşice saldırılmıştı. Öyle ki hamile bir kadının bebeği tekmelerle düşürüldü. Son saldırı dalgasının birinci ayağını oluşturan bu olay sonrasında gerçekleştirilen SBF'deki protesto, egemenlerin korkularını bir kez daha açığa çıkartmış, tehditler, hakaretler havada uçmuşdur. Üniversitelerdeki hareketlenmelerin yansıması olan bu eylemle de egemenler tarafından da birçok tartışma gündeme getirildi. Bun-

lardan en büyüğü ve en çok da üzerinde durulması gereken nokta eylemin tarzı üzerinden gerçekleştirilen anti-propagandadır. Örneğin ikiyüzlülükle eylemi destekleyen CHP'nin sahtekârlığı, mesele eylem tarzına gelince hemen kendini ele vermiştir.

Gelişen bu eylemlerin burjuva-feodal basına taşınan kısmına da önemle dikkat çekmek gerekmektedir. Basının gündeminde eylemlerin içeriğine, olgunlaşma süreçlerine ilişkin herhangi bir değinmece dahi yoktur. Eylemde atılan yumurtaların milletvekillerine isabet edip etmediği, CHP'den veya AKP'den daha çok tartışılmıştır. Bu bağlamda da üzerine düşünülmesi gereken nokta üniversite öğrencilerinin taleplerini öne çıkarmaktır. Sistemin teşhiri konusunda elimizde birçok veri vardır ve bu veriler bize önemli politikalar sunmaktadır. Saldırıların böylesi yoğunlaştığı bir sürece yapacağımız devrimci müdahaleler politikalarımızı kitlelere ulaştırabilmenin önemli ve vazgeçilemez bir yoludur. Örneğin bu eylemde biz devrimcilerin değil örgütsüz kitlenin tutunduğu militan duruş biriken öfkeden kaynaklanmaktadır. Teker teker bu öfkeleri birleştirip saldırılar karşısına daha güçlü, örgütlü bir şekilde çıkabilmek esastır.

YÖK'ün son oyunu sahnelerde:

Peki artan bu saldırılar dahilinde YÖK'ün 13 maddelik genelgesi nerede durmaktadır? Aslında YÖK bu genelgeyi öylesine bir zamanda öylesine bir şekilde yayınlamamıştır. Son saldırı dalgasıyla tesadüf olmayacak şekilde ilişkisi olan bu genelge özellikle incelenmeli ve adeta saldırı silsilesinin resmi dayanağı olduğundan geri püskürtülmelidir. Peki bu genelge ne diyor? Ya da gerçekten özgür bir üniversitenin tohumu mudur bu genelge. Elbette hayır. Bu genelgeyle amaçlanan örgütsüz bir gençlik yaratmaktır.

Bu bağlamda da kısaca YÖK'ün genelgesine değineceğiz. YÖK Başkanı da genelgenin çıkarılmasına ilişkin şunları söylemiştir: Şiddet içeren fikir ve eylemler özgür düşüncüyü de baskı altına alacağından güvenli olmayan üniversitede özgür düşüncenin çıkması da olanaksızdır. YÖK Başkanı bu demokratik eylemlerin özgür düşüncüyü baskı altına aldığını söyleyedursun, özgür düşüncenin ürünü olan bu demokratik eylemlerin meşruluğu tartışılmazdır.

Genelgenin birinci maddesiyle güvenlik koordinatörleri ile ilgili tüm kamu kurum ve kuruluşları yetkilileri arasında bir yarıyılıda en az iki defa yapılacak olan toplantılarla oturlan pazarlık masasında amaçlanan öğrenicileri daha fazla sömürmenin olanaklarını yaratmaktadır.

Bu maddeyle güvenlik koordinatörleri (özel güvenlik birimleri, öğrenci faaliyetleri büro amirliği, emniyet genel müdürlüğü, terörle mücadele şubesi gibi) ile okul idaresi arasında yapılacak bu toplantıların, ortaklaşa yürütecekleri planlara ev sahipliği yapılacağı su götürmez bir gerçekliktir.

Genelgenin bir diğer maddesi, ihtiyaç halinde başvurmak üzere kolluk kuvveti talebi ve sivil emniyet personeli görevlendirme yazılarının eğitim-öğretim yılının başlangıcında rektörlüklerce talep edilmesi; ayrıca idarenin uygun gördüğü bir yerde görev yapacak sivil kolluk güçlerine yer tahsis edilmesini öngörüyor. Bu maddeyle okulda yapılacak herhangi bir eylemde, hareketliliğin sağlandığı bir durumda anında müdahale etmenin zeminini ta okulun başlangıcında yaratılmaya çalışılıyor. Okulda yerimiz yok denilerek topluluklara açılmayan yerler, iş sivil polislerle gelince kapılar arkasına kadar açılıyor.

Dördüncü madde: Stant, bilgilendirme masaları vb. faaliyetlerin rektörlüklerce kurulan değerlendirme komisyonunda önceden bildirmek, ve komisyonun uygun görmesi şartıyla gerçekleştirilmesi ayrıca öğretim başlamadan önce her kurumun ayrı ayrı stant açması yerine ortak stant açılması

Bu maddenin somut bir göstergesi Hacettepe Üniversitesi'nde yaşanmaktadır.

***

Elbette son süreçte tüm üniversitelerde yoğunlaşan bu saldırılar bir tesadüf değildir. Onlarca genç boşuna öldürülmemiştir. Ya da yüzlerce öğrenciye hiç gerek yokken on yıllara varan uzaklaştırma cezaları verilmemiştir veya verilmeyecektir. Artan bu faşist saldırılar elbette bir sürecin ürünüdür. Genelgenin yayınlanmasıyla da bu faşist saldırılara resmi dayanak oluşturulmuştur. Üniversitelerde artan faşist saldırılara cevaben daha kitlesel ve daha militan eylemler ortaya koymak çok meşru bir yerde durmaktadır. 4. Konferansımızda da tartıştığımız gibi bu tür saldırılara karşı kitleleri militanlaştırmak en başta kendimizin militanlaşmasıyla paralellik arz etmektedir. Kitleleri yönlendirmek gibi bir misyonumuzun olduğunun bilincinde olup hem teorik hem de pratik alanda kendimizi geliştirmek görevlerimizin başında yer almaktadır. Bu görev ışığında militanlaşma üzerine alanlarımız özgülünde sürekli bir yoğunlaşma örgütümüz açısından faydalı olacaktır.

Bu saldırılara barikat örmenin yolu önceden müdahil olabilmektir. Bu sürece müdahil olabilmek de ancak çalışmaların örgütleyicisi olmaktan geçer.

DEĞERLENDİRMELER...

Şan Be, Konferansa me ya Péncem

Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Karacan yoldaşlara atfettiğimiz 5. Konferansımızı bir kez daha tüm Partizan duygularımızla selamlıyor, Çiğdem ve Ferdi'nin mücadele azmi, kararlılığı ve inancını rehber edinerek onlardan devraldığımız mirası daha ileriye taşıyacağımıza söz veriyoruz.

Balıktaş olarak YDG 5. Konferansı'na katılan yeni alanlardan bir tanesi de bizdik. Bizler için oldukça heyecan vericiydi. Birçok noktada nasıl bir pratik duruş sergileyeceğimize, kitleyle olan bağlarımızı nasıl güçlendireceğimize, DKÖ'lerde nasıl çalışma yürütüleceğine vs. ilişkin önümüze perspektif sunmuş, eksikliklerimiz ve yetmezliklerimizi görmemize ve-

sile olmuştur. Farklı alanlardan yoldaşlarla molalardaki sohbetlerimiz, tecrübelerini bize aktarmaları, bizlere moral-motive sağlamaları, DDSB'li yoldaşların özveriyle çalışmaları bizi oldukça etkilemiş, konferansımızın her anının çok verimli geçmesini sağlamıştır.

Konferansımız özü itibarıyla bizlere, tasfiye rüzgârlarına karşı kitlelerin içinde olup, onlarla birlikte mücadele etmemiz, sistemin saldırılarına anında tepki vermemiz gerektiğini göstermiştir. Kısacası sorunu dışarıda değil de kendi içimizde aramız gerektiğini, ancak "eksikliklerimiz görevlerimizdir" şiarını içselleştirdiğimizde alternatif olacağımızı öğretmiştir.

Balıktaş YDG

MENEMEN

Çiğdem ve Ferdi Yoldaşlara atfettiğimiz 5. YDG Konferansı benim için çok verimli geçti. Gelecek süreçteki politikalarımızın belirlenmesi, örgütlü mücadeleyle ilgili yapılan tartışmalar kafamdaki birçok soru işaretini giderdi. Konferansa yeni alanların katılması, kadın sorunundan lise sorununa kadar çeşitli konuların ele alınması, her ne kadar zaman sıkıntısı yaşasak da geniş kapsamlı tartışmaların doğmasını sağladı. Bu tartışmalar doğallığında örgütlü mücadeleyi benimsememe yardımcı oldu. Kazanacağımız günlerin ümidi ile alanlara geri döndük.

İlk kez katıldığım YDG Konferansı tartışılan konuların çeşitli olmasında ve geniş kapsamlı tartışılmasından dolayı kafamdaki birçok soru işaretini giderdi. Yeni alanların aramıza katılması gerçekten sevindiriciydi. Fakat Konferansta liselilerin az olması dikkat çekiciydi. Bu da YDG'nin liseliler üzerinde tam olarak örgütlenememesinin göstergesidir. Çiğdem ve Ferdi Yoldaşlara atfedilen 5. YDG Konferansı yoldaşların samimiliği ve sıcaklığıyla daha da güzelleşti ve bize çok fazla şey kattı. Örgütlü kalmanın ve örgütlenmenin önemini daha keskin şekilde gösterdi.

- YDG'nin 5. benim katıldığım ilk konferans, beklendimden daha verimli ve coşkulu geçti. Özellikle konferansın Ferdi ve Çiğdem yoldaşlara atfedilmesi çok güzeldi. Tartışılan konularda biraz eksiklik olmasına rağmen oldukça yerindeydi. Farklı alanlardan gelen yoldaşların sıcaklığı beni çok etkiledi. Yapılan tiyatro gösterimi de gayet güzel, coşkulu ve duyguluydu. Söylenen türküler ve marşlar coşkulu ve çok güzeldi. Son olarak konferansa ev sahipliği yapan yoldaşlarımız bizi çok iyi karşıladı diyerek sözlerimi bitiriyorum ...

- Genel olarak 5. YDG Konferansı biraz eksikliklerinin

olmasına rağmen oldukça verimli geçti. Benim için en dikkat çekici şeylerden biri gerek geçmiş süreç değerlendirmesinde gerek alan raporlarının öz eleştirel bir tarzda ele alınıştı ve bu YDG'nin bu konuda ne kadar dürüst ve samimi olduğunu göstermiştir. Konferansın ilk günü tutuklu olan YDG'li yoldaşlarımızın telefonda bizi selamlaması beni çok duygulandırdı ve bir o kadar da düşman bilincimi ve yoldaşlık bağlarımı sağlamlaştırdı. Konferansımızın kolektif bir şekilde aldığı kararlar doğrultusunda alanımıza büyük bir heyecanla, coşkuyla ve bir o kadar kararlı döndük. Bu konferansın bende yarattığı derin izler hiçbir zaman silinmeyecek.

MENEMEN'DEN LİSELİ YDG'LİLER

ÇANAKKALE

Çanakkale YDG olarak katıldığımız konferans benim için oldukça iyi bir deneyimdi. Konferans öncesi yaptığımız kalem satışları, konferansla ilgili toplantılarımız hem Çanakkale'deki halkla ilişkimizin artması hem de konferansa hazırlanmamız açısından oldukça olumlu oldu. Konferans yerinde diğer yoldaşlarla deneyimlerimizi paylaşmamız eksikliklerimizi görmemizi sağladı. Tutsak yoldaşlarımızla yaptığımız telefon konuşması direnişimize olan inancımızın daha da artmasına sebep oldu. Genel anlamda 5. YDG Konferansı beklentilerimin oldukça üstündeydi. Birçok konuya farklı açılardan bakabilmemiz, yoldaşlarımızla tanışmamız ve yeni dönemde neler yapabileceğimizi netleştirmemiz açısından oldukça verimliydi.

Çanakkale'den bir YDG'li

AMED

Örgütlenmenin ve örgütlülüğü yükseltmenin engellenmesi için sistemin en etkin silahı olan tasfiyecilik, dönem itibariyle devrimci örgütlere yönelik en etkili saldırı biçimidir. Bu bilinçle örgütlediğimiz 5. YDG Konferansı nicelik ve nitelik açısından katılımın yoğun olması ile önemli bir yerde durmakta. Örgütümüzün konferansta tartıştığı gündemleri, değerlendirmeleri ve yönelimleri oldukça iyi buldum. Konferansa katılan arkadaşlar açısından birçoğunun 4.konferans ile 5.konferans arasında örgütlenmiş olması, konferansta yeni alanların bulunması ve alanlardan daha aktif katılımın sağlanması bende çok iyi izlenimler bırakarak motivasyonumu arttırdı.

Kürt sorununa ilişkin, genel olarak ve özelden T. Kürdistanı'nda pratik hattın zayıflığı, bu gündeme ilişkin politika üretmede ki yetersizlikler tartışılarak önümüze somut yönelimler koymamız önemli bir yerde duruyor.

Kadın faaliyetinde ki sıkıntıları giderebilmek adına merkezi kadın komisyonunun Kürdistan ile ilişkilenebilmesi önemli bir yerde durmakta. Buna yönelik T. Kürdistan Kadın Komisyonu kuruldu. Bunun iletişimi sağlama açısından oldukça gerekli bir yerde durduğunu düşünüyorum.

Bu konferansın Kinem ve Munzur yoldaşlara atfedilmesi bununla bağlantılı tiyatro gösterimi yapılması herkes üzerinde duygusal etki bırakarak motivasyonumuzu arttırdı ve bir kez daha inancımızı biletti.

Amed'den bir YDG'li

İSTANBUL

Yeni Demokrat Gençlik'i ilk

defa 1 Mayıs'ta tanıdım. Ancak YDG'li olmam uzun sürdü. YDG'li olarak ilk eylemim 6 Kasım'daki YÖK eylemiydi. Sonrasında 5. Konferans'a katıldım. Katıldığım ilk konferans olduğu için doğal olarak heyecanlandım.

Konferans'tan beklentilerim esasta alanların özelleştirmesi, alanlardaki sorunları kolektifçe nasıl aşabileceğimizi tartışmamız ve sonuç olarak kararlı bir şekilde adım atmamız gerektiği idi. Açıkçası Konferans beklentimi karşıladı. Konferans'ta beni mutlu eden bir diğer gelişme ise diğer alanlarla tanışmam oldu. Ayrıca Konferans'ın Kinem ve Munzur yoldaşlara adanması beni çok etkiledi. Düşmana karşı mücadelede azmim, kararlılığım ve nefretim daha da alevlendi.

Konferans'tan sonra yapabileceklerimin üzerinde kafa yordum. Çevremdeki lisede semt çalışmasına katkıda bulunmayı düşünüyorum. Mücadelemiz üzerine yapabileceklerimin daha fazlasını, daha iyisini yapabileceğimi gördüm.

İstanbul'dan bir YDG'li

AMED

Ben konferansa ilk defa katıldım. Konferansa

katılma nedenim YDG'yi daha bütünlüklü tanıma amacıydı. Belli eksik ve eleştirilerin yanında olumlu izlenimlerim daha ön planda. Konferansa katılanların coşkusu, sıcak ve samimi ilişkileri bende iyi bir etki bıraktı.

Kürdistan'dan gelen bir Kürt genci olarak kürt sorununa ilişkin değerlendirmeler benim için ayrıca önemliydi. Ulusal soruna ilişkin pratik hatta eksik olunması yanında batı örgütlülüklerinin gündemlerine almaması eksik bir nokta olsa da konferansta bu eksiklikler üzerinde durularak, gidermeye yönelik tartışmalar ile anadilini öğrenme ve anadil kampanyasına destek vermek gibi somut adımlar atılması olumlu bir durumdur.

Liselerin coşkusu ve duruşları özellikle çok etkileyiciydi. Lisede yaşadıkları sorunları konferansta tartışmaları, konferansın niteliğini yükseltti. Ayrıca alan değerlendirmelerinde anlattıkları, Kürtçe dil kursu açmaları öğretici bir pratiktir.

Kadına yönelik tartışmaların nitelikli olmasıyla birlikte pratik sürece girmedeki eksikliklere değinilerek özellikle T.Kürdistanı'nda çalışmaların başlaması, devamı ve merkezi kadın komisyonu ile bağ kurmaları için bölgesel kadın komisyonu kurulması oldukça olumlu bir adımdır. Tiyatro gösterimi ve müzik dinletisi ise çok güzeldi. Konferans için bakış açımı genişleten bir yerde durduğunu söyleyebilirim.

Amed'den bir YDG okuru

MERSİN

Bu sene 5.sini gerçekleştirdiğimiz YDG konferansı yoğun tartışmalar ve bütün alanların tartışmalarda söz alması benim açımdan konferansın çok verimli geçmesini ve oldukça coşkulu olmasını sağladı. Konferansa yeni alanların katılımı faaliyetimizin geliştiğinin bir göstergesi olmuş aynı zamanda da beni çok sevindirmiştir.

Benim de Mersin'den bir liseli olarak katıldığım ilk YDG Konferansıydı. Konferans gündemleri, sunumlar ve bunların üzerinden yürütülen tartışmaların faaliyetimize ön

açıcı olması konusunda çok önemli bir yeri olduğunu düşünüyorum. Bunların dışında bazı alanlarımızın yaptığı sunumlar, bizlerin de o alana hâkim olabilmemiz açısından yetersiz kalmıştır. Başka bir dezavantajımız ise Konferans gündemlerinin iki güne sığmayacak kadar fazla belirlenmiş olmasıydı. Ek olarak da yapılan lise sunumunda da değinildiği gibi lise alanımızdaki faaliyetlere özgün bir politikamızın olmamasının (yetersiz olması) özelden biz liseli YDG'liler genelde de tüm örgütlülüğümüz açısından sorun olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. **Mersin'den liseli bir YDG'li**

ESKİŞEHİR

5. YDG Konferansımıza ilk defa katıldığımız için heyecanlıydık. Çalışmalara şehit yoldaşlarımıza adadığımız için oldukça duygulu bir şekilde başladık.

Farklı alanlardan gelen yoldaşlarımızla kısa sürede tanışıp kaynaşmamız ve konferans boyunca kolektif hareket etmemiz, aynı zamanda bu yıl ki konferansımızın da konusu olan örgüt bilincimizin artmasını sağladı. Konferans boyunca yoldaşlarımızın farklı konulara dair sunumlar yapması ve sunumların yanı sıra tartışmaların yer alması, hem çelişkilerimizi görmemizi sağlamış hem de fikir alış verişini yapmamıza sebep olmuştur. Yaşadığımız somut koşullara dair önerilerin olması ve yoldaşlarımızı mücadelede kararlı görmemiz, bizim de ileriye dair moralimizi

yükseltmiş ve mücadele azmimizi arttırmıştır.

Özellikle Çiğdem ve Ferdi yoldaşlara dair konuşmaların olması bizi duygulandırmış, daha kararlı ve daha inançlı olmamızı sağlamıştır. Sunum ve tartışmaların yanı sıra şehit yoldaşlarımızı anlatan tiyatro ve müzik dinletileri konferansa ayrı bir hava katmıştır.

Konferans biterken aklımızda Dersim'den gelen yoldaşların şehit yoldaşlarımıza armağan ettikleri o duygulu parça "ben de bir Çiğdemim, ben de bir Munzurum..." ve özellikle DDSB'den yoldaşımızın yaptığı konuşma kalmıştı.

Daha azimli, daha kararlı ve daha inançlı bir şekilde mücadeleyi daha da yukarı taşıyacak nice konferanslara!.

Eskişehir YDG

DERSİM

Dersim olarak konferansta oldukça pasif tutum sergiledik. Tartışmalara etkin olarak katılmasak ta konferansın yol göstericiliği yönünden verimli geçtiğinin kanısındayız.

En büyük eksikliklerimizden biri de konferansın ana gündemiyle özdeşleşen "örgüt bilinci"ydi. Bunun çözüm yolunun ise kitlelere örgütlenme çağrısı yaparak, kendi örgütlü duruşumuzu da sağlamlaştırmaktan geçtiği açığa çıkmış oldu.

Örgütümüzün yönelimi konusunda yapılan sunumların ise verimli geçtiğini söyleyebiliriz. Militanlık konusunda her devrimci kişiliğin hele de devrimci bir gençlik örgütünün, son günlerde gündeme gelen öğrenci hareketliliği nezninde meşru hakkını kullanarak öfkesini gerektiği gibi dile getirme ve devrimci kişiliğe yakışır bir şekilde bunu ortaya koyması gerekliliği ortaya koyuldu.

Diğer bir gündem maddesi olarak DKÖ'lere bakış açımız tekrar gözden geçirilerek her alanın DKÖ'leri nasıl kullanması gerektiği tartışıldı. Kadın sorunuyla ilgili ise T. Kürdistanı'nda olan alanlarımız kendine özgü şartlarından kaynaklı, T. Kürdistanı'nda yaşayan kadınlar üzerinden bir uzmanlaşmaya da gidilebilecek bir bölgesel kadın komisyonu kurulması kararı alındı. Bu karar doğrultusunda sistematik bir şekilde plan ve program çerçevesinde önümüze koyacağımız faaliyet ile kadın hareketliliğinin

örgütlü bir şekilde ilerleyeceğinin kanısındayız.

Genel olarak YDG'nin gerçekleştirmiş olduğu 5. Konferansımızın verimli geçtiğini ve akılda kalıcı olduğunu söylemeliyiz. Emek veren tüm yoldaşlara sevgilerle...

DERSİM YDG

SIVAS

Sınıf mücadelesinin ivme kazandığı, her alanda mücadelenin ve buna paralel baskıların arttığı bir süreçte YDG 5. Konferansını yaptık.

5. Konferansımızın gündeminde "Örgütle-Örgütlen" şiarı yükseltilmiştir. 5. Konferansın ana gündemi kavganın ve mücadelenin büyütülmesi, kavganın her alanına müdahil olabilmemiz ve politik bir hat izlememiz doğrultusunda isabetli olmuştur.

Merkezileşme ve kurumsallaşmadaki eksikliklerimiz değerlendirilmiş, çözüm olarak yılda 3 defa divan toplantısı yapılması kararı alınmıştır.

DKÖ'ler konusunda çok eksikliğimiz olduğu ve özellikle Genç-Sen konusunda yeterli çalışma yapılmadığı ortaya çıktı. Liseli yoldaşlarımızın konferansa aktif olarak katılmaları ve liseli gençlik sorunları hakkında bilgi vermeleri ve bu konuda yetersizliklerimizi bizlere göstermeleri de oldukça önemli bir noktadır.

Konferansa yeni alanların ve yeni yoldaşların kitlesel olarak katılım sağlamaları gündemlerde aktif olarak söz alıp tartışmalara müdahil olmaları kararların demokratik ve daha kolektif bir çalışmanın sonucu olmasını sağladı. Konferansın Ferdi ve Çiğdem yoldaşlar nezninde devrim şehitlerine atfedilmesi önemliydi.

Sürenin yetmemesi bir taraftan güzel bir durumken diğer taraftan eksikliklerdir.

Sonuç olarak geçmişin bilgi, birikim ve deneyimlerinin ışığında önümüzdeki süreçte daha planlı, programlı, daha militan bir mücadele hattı çizmek MLM'ye ve devrime layık bir gençlik örgütü olmak için olumlu bir konferans geçirdik. Bütün alanlardaki yoldaşlara önümüzdeki süreçte çalışmalarında başarı diliyoruz devrimci selamlar gönderiyoruz.

Sivas YDG

KOLEKTİFİN SESİ

Devrimci Mirasımız ve İlkelerimiz Işığında Geleceği Yaratma Mücadelemizi Yükseltelim!

Son dönemde gerçekleştirilen çeşitli pratiklerden de anlaşılabilir gibi örgütümüz birçok açıdan mütevazı bir gelişim içerisinde. Doğal olarak var olan gelişim, belirli oranda bir kitleselleşmeyi de doğurmaktadır. Bu durum devrimci gençlik hareketimiz için yeni olanak ve hedefler oluşturduğu gibi yeni sorunları da beraberinde getirecektir/getirmektedir.

Devrimci bir gençlik örgütü için var olan en temel sorunlardan birisi deneyim ve birikimlerin süreklileştirilmesi ve aktarılması sorunudur. Kurumsallaşma sürecinde olan örgütümüz açısından bu durum daha büyük bir problem ortaya çıkarmaktadır.

Her örgütte olduğu gibi YDG için de belirleyici olan programdaki devrimci özür. Bir örgütü bize ilk başta tanıttık, onun hakkında fikir verecek olan programında belirlenen ilkelerdir. Fakat bundan daha önemli sayılabilecek bir diğer yan ise herhangi bir örgütün programının pratiğe uyarlanmış biçimidir. Pratik, programı belirleyen ideolojik dokunun dışı vuruşudur. Diğer bir ifadeyle; düşmana, kitlelere, ilkelere, devrimci ahlak ve disipline yaklaşım temelinde örgüt kültürünün dışı vuruşudur pratik. Bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere her ideolojik şekillenmenin doğurduğu ve doğuracağı bir kültür vardır. Programın örgütlü bireylerde vücutlanmış hali, örgütün kültürünü oluşturur. Dolayısıyla ideolojik her kırılma örgüt kültüründe yansımaları bulur ki, pratik bu noktada yegane ayna ve ölçüt durumundadır.

Örgüt kültürü bütünsel bir olgudur. Devrimci bir örgütün her durum ve gelişme karşısında takındığı tavırda kendini açığa vurur. Başka bir yandan ise bireyler üzerinden değil örgütün bütünü üzerinden anlam kazanır. Yani teker teker faaliyetçilerin olumlu ya da olumsuz profilden bağımsızdır.

Fakat bu asla faaliyetçilerimizin bireysel duruşlarını önemsiz kılmamaktadır. Aksine yeni alanlarda örgütlülükler kuran, geniş bir kitle temelinde ulaşma noktasında ileriye doğru çeşitli adımlar atan örgütümüz açısından teker teker faaliyetçilerimizin olumlu ya da olumsuz pratiklerini sürecimiz daha önemli kılmaktadır.

Örgütleyenin Örgütlenmesi

Yukarıda devrimci bir gençlik örgütü için deneyim ve birikim konusunda süreklilik yaratmanın zorluğuna değinmiştik. Fiili durumumuz düşünüldüğünde bizler açısından bu durum daha önemli hale gelmektedir. Devrimci mücadelemizin henüz bütünsel olarak bireylerden koparılmadığı, tamamen kolektifleştirilemediği bir dönemde örgütleyen kurumsal mekanizmalardan çok bireyler öne çıkmaktadır. Bu durum bir nitelik sorunu ortaya çıkarmaktadır. Nitelik örgütün ideolojisiyle dolayısıyla kültürüyle ilgilidir. Örgütsel çağrılarımızın, olaylar karşısında pratik tutumumuzun veya her alanda yarattığımız örgütsel şekillenişin aynı niteliksel düzeyi sergilemediği gerçeği ortadadır. Bu durum alanlarında örgütleyen durumda olan yoldaşlarımızın örgütlenmesinin gerekliliğinden ileri gelmektedir.

Yarım asra yakın bir mücadele geleneğinin, nice şanlı direnişin, yengi ve yenilginin yaratıcısı olan bir geleneğin mirasına sahip olan örgütümüz açısından deneyim ve birikimden bahsetmek abesle iştir. Fakat sorunumuz tanıma, aktarma ve bunu süreklileştirebilmektedir.

Bir alanda örgütlülük yaratma derdinde olan yoldaşların somut durumu, gelişime açıklığı ve örgütsel kültüre hakimiyeti alan örgütlülüğünün şekillenmesinde doğrudan etkide bulunmaktadır. Bu nedenle örgütümüzde faaliyetçilerimizin deneyimsizlikleri, politikalarımıza

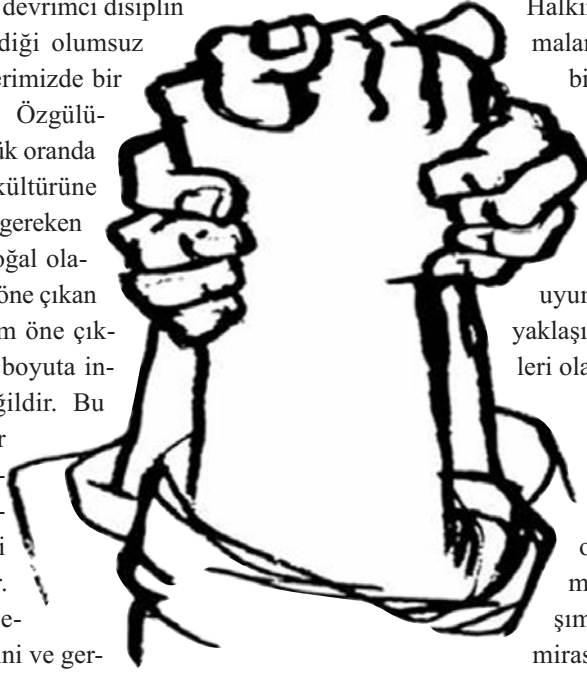
hakimiyette yaşadığı sorunlar, devrimci disiplin ve ahlak konularında sergilediği olumsuz tutum çeşitli alan örgütlülüklerimizde bir kültür halini alabilmektedir. Özgülmüzmde faaliyetçilerimizin büyük oranda deneyimsizlikleri ve örgüt kültürüne uzaklıkları üzerinde durulması gereken bir konu halini almaktadır. Doğal olarak bir adım öne çıkma esprisi öne çıkan bir vurgu olmaktadır. Bir adım öne çıkmak soyut veya salt örgütsel boyuta indirgenebilecek bir konu değildir. Bu paralellikte devrimci-proleter kültüre yaklaşmak, ideolojik-politik seviyeyi yükseltmek özcesi sürekli olarak daha ileri anlamda devrimcileşmektir. Buraya kadar örgütümüzün çeşitli somut sorunlarının zeminini ve gerçekliğimizin belirli parçalarını anlatmaya çalıştık. Özetle örgütümüzün genel devrimci gençlik hareketi içerisinde sergilediği nitelikten bağımsız olarak bir nitelik sorunu vardır. Ve bu nitelik sorunu faaliyetçilerimizin anda sergilediği nitelikle de doğrudan ilgilidir. Örgütleyen yoldaşlarımızın örgütlenmesi, politikalarımızı daha derinden kavraması, sorunu vardır. Bu temelde sorun yaşamaktayız evet. Bu doğaldır. Çünkü biz bir gençlik örgütüyüz. Bu doğaldır. Çünkü biz gelişen, ilerleyen ve “iddialarının ve hedeflerinin” de niteliğini yükselten bir örgütüz. Bu doğaldır çünkü bu sorunları aşarak ilerleyeceğimizi biliyoruz.

Bunları tartışmamız aynı oranda aşma iddiamızı da göstermektedir. Peki, bu iddiamıza nasıl ve hangi temelde hayat vermeliyiz?

Devrimci Mirasımız Yarınımıza Yol Gösteren Büyük Bir Okuldur

Örgütlü yaşamın ilkelerine hayat vermek aynı oranda örgütlü bulunulan yapının ilkelerini tanımakla ve kavramakla da ilgilidir. Devrimci her örgütün ilkeleri yaşayan dolaysız pratiğin içerisinde nice bedeller üzerinden şekillenmiştir. Kültüre uzaklık kendisini ilkelere uzaklık olarak da gösterir.

Kaypakkaya yoldaştan bu yana mirasçısı olduğumuz devrimci geleneğin kitlelerde yarattığı güven esas olarak ilkeli duruşundan ileri gelmektedir. Ve elbette bu durumu besleyen yan olgular da vardır. Bunlarda esas olarak ideolojik dokunun şekillendirdiği kültürü yaratan olgulardır.

Halkımız içerisinde bu kültürün yansımaları çok nettir. Bu kültürün kendisi biz genç devrimciler için bıkmadan usanmadan öğrenilmesi gereken bir okuldur. Devrimci disiplin, devrimci ahlak, kitlelerle ilişkilendirme ve onların sorunlarına eğilme biçimi, söz ve pratik uyumu, devrimci örgüt ve değerlere yaklaşım bu kültürün ayrıt edici özellikleri olarak öne çıkmaktadır.

Kimi yoldaşlar bu devrimci mirasın çeşitli eksikliklerini öne çıkarıp önemsizleştirirken, kimi yoldaşlar ise geçmişe takılıp orada yaşama pratiğine hayat vermekteler. Oysa bu her iki yaklaşımda yanlış ve eksiktir. Devrimci mirasımızın önemli birikimi, gelecek

mücadelemize ışık tuttuğu oranda gerçek anlamda sahiplenip geliştirilecektir. Önemle üzerinde durmalıyız ki örgütümüz açısından bu mirası incelemek, geliştirmek ve bu mirastan öğrenmek yeterince vücutlaşmamakta ve adeta “altın bir tepsi el tersiyle itilmektedir”. Türkiye devrimci hareketinde iz bırakan bu büyük kültürün mirasçısı olmak büyük sorumluluk altına girmek demektir. Çünkü bu miras esas olarak devrim şehitlerinin can pahası mücadeleleri sonucunda gelişip serpilmiştir. Kaypakkaya yoldaştan bu yana böyledir bu durum. Devrimci kültür denilince MLM’nin ışıklı yolunda şekillenen net, berrak ve yalın bir pratiktir bahsi geçen.

İşte örgütümüz açısından ortaya çıkan sorunlardan birisi bu kültürden somut koşulların da etkisiyle yeterince yararlanamama ve her eksik aktarım ve şekillenmenin daha büyük düğümler yaratarak ortaya çıkması ve çıkacağı gerçeğidir.

Egemenlerin kültürel dejenerasyonda vardıkları nokta, Bolşevik-Maoist örgüt kültüründen uzaklaşma gibi güncel tartışma konularımız düşünüldüğünde bu konu daha önemli bir hal almaktadır. Tekrar pahasına biliyoruz ki bu konuda avantajlıyız çünkü üzerinden gelecek mücadelemizi yükseltebileceğimiz büyük bir değerler birikimi, bu birikimin halkımızda bıraktığı derin bir iz vardır.

Tüm bu nedenlerden ötürü genç devrimcilerin görevi adeta bir kampanya ruhuyla bıkmadan usanmadan davranış ve tutumlarından, örgüt bilincine, egemenler karşısındaki duruşundan, kitlelere yaklaşımına kadar kendisini bir de bu gözle incelemesidir. Alan örgütlülüklerimiz ko-

lektif bir şekilde bu bakış açısıyla faaliyetlerini gözden geçirmelidir.

Aşklarımızdan, coşkumuzun dışı vurumuna, yoldaşlık ilişkilerinden, oturuş kalkışımıza, konuşma biçimimizden, olaylara yaklaşımımıza kadar bu kültürün de, burjuva-feodal kültürün de izlerini okumak mümkündür. Bahsedilen şey kalıplara sığdırılmış davranış biçimleri değildir. Bir kültürün yarattığı değer yargılarının bireysel şekillenişimizde bıraktığı izdir. Bu kültürde yoldaşlarına saygı duymamak, onları az önemsemek, emeği önemsememek, emeği küçümsemek, halka tepeden bakmak, kendi bencil dünyasını ve düşüncelerini dayatmak yoktur. Aksine bu kültür mütevaziliği, özeleştiril yaklaşımı, kendinden önce yoldaşlarını ve halkını, değerlerini ve örgütünü, ilkelerini düşünmeyi esasa alır. Bu kültür zihinlerimizde egemen binlerce yıllık kültürün bıraktığı zaafalara ve hastalıklara karşı büyük bir zırhtır. Bizleri karanlıkta el yordamıyla yürümekten alıkoyan devrimci mirasımız somut durumumuzda daha fazla gündemimizde olmak zorundadır. Bütünsel değerlerimizin, ideolojimizin, devrimci mücadele hattımızın somut ifadesi olan bu büyük mirası genç devrimcilerin de olanca yalınlığıyla bütünsel bir şekilde yansıtılmaları önemlidir.

Buradan yukarıda sorduğumuz soruya bir yanıt verebiliriz. Bu temel birincil olarak devrimci mirasımızdır.

Militan Yapısı

Devrimci ideolojinin yarattığı kültür olgusu doğal olarak bu kültüre göre şekillenmiş bireylerin toplamda yansıttığı bir tabloyu resmedecektir. Başından beri tartıştığımız bu konu direkt olarak militan yapısıyla ilgilidir. Her örgütlenme, amaç ve ilkelerine, hedef ve iddialarına ve cüret ettiği pratiklere uygun bir militan yapısı yaratır. Örgüt bütününe ilgilendiren bu konu ruhi şekillenmeden, zafere olan inanca ve bedel ödemekteki kararlılığa kadar geniş bir yelpazeye yayılan başlıkları kapsamaktadır. Komsomol gibi hiyerarşik örgütlenmeler için militan yapısı önemli bir tartışma konusudur. YDG açısından da... Amaç ve hedefler doğrultusunda atılacak somut adımlardan beklentiye militan yapısının durumu be-

lirler. Devrimci bir örgüt için bu konu önemlidir. Dolayısıyla biz genç devrimcilerin yine önemle üzerinde durması gereken bir başlık olmaktadır. İç eğitim ve sürekli bir pratik faaliyetin ve elbette girilen her pratiğin niteliği militan yapısını şekillendirmede önemli bir işlev yaratmaktadır. Bu durum bir örgütsel ortam yaratır ve bu örgütsel ortam sonuç olarak faaliyetçilerde vücutlaşarak belirli bir yapıya kavuşur.

YDG açısından tartışacağımızda bu başlıkların her birinde ortaklaşabilecek bir görüntüyü tam anlamıyla yansıtmadığımız ortadadır. Verili durumda militan bir mücadele hattına hayat vermeye çalışan örgütümüzün faa-

liyetçi diğer bir ifadeyle militan yapısı buna ne kadar uygundur? Bireylerin teker teker militanlaşması ancak ve ancak örgütün kolektif olarak militan bir yapı arz etmesiyle mümkündür. Fakat eğer bireysel bir temelden kurtulamamış bir faaliyet söz konusuysa... Bu durum teker teker bireylerde bile istisnai olumsuzlukların bünyemize zarar verebileceği gerçeğini doğurmaktadır. Kurumsallaşmış örgütlenmelerde de geçerli olan bu ilke özgülmüze daha önemli bir hal almaktadır. Çünkü yeni örgütlenen birçok yoldaşımız örgütümüzün yapısını, alan örgütlülüklerinde var olan "en ileri" yoldaşlar üzerinden tanımlamakta ve buna göre "şekillenmektedir". Bu ne-

denle YDG açısından bütünde nitelikli bir seviye yansıtmayacak bir "militan yapısının" yaratılması şarttır. Bu konuda anlamlı politik ve pratik yönelimlerimizin, atılacak cüretli adımlarımızın bütünde yaratacağı bir sonuç mutlaka olacaktır. Fakat bu konu daha özel bir çalışmayı da gerekli kılmaktadır. Buradan çıkarılacak sonuç ortak bir siyasal seviyenin her yerde yaratılması, örgütümüzün bir "militan yapısına" kavuşmasıdır.

İlkeli bir pratikle birleşmiş sürekli bir okuma, inceleme, araştırma açlığı içerisinde olmak tüm yoldaşlarımız özgülünde örgütümüz için zorunlu bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır. Gelecek mücadelesinin ellerimizden yükseleceğine duyduğumuz inancı, kendimiz ve örgütümüzde simgeleştirmek daha emin adımlarla yolumuza devam etmemizi sağlayacaktır.

İKTİDAR MÜCADELESİNDE **TEK SİLAHIMIZ: ÖRGÜT**

Elimize e-posta yoluyla ulaşan, Komünist Gençlik'in 9. sayısından alınan aşağıdaki yazıyı olduğu gibi yayımlıyoruz

Sınıflar mücadelesinde her sınıf bu mücadeleyi daha sistemli yürütebilmek için çeşitli örgütler yaratır. Egemen sınıflar ordusundan partilerine ve tüm bürokrasisine kadar çeşitli örgütler yaratmışlardır. Ve yılların yönetme deneyimi sayesinde kitleleri çeşitli yönleriyle hegemonyası altında tutmayı başarmışlardır. "Proleteryanın" ise "iktidar mücadelesinde örgütten başka hiçbir silahı yoktur... Proleterya ancak Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birlik ezilen milyonları, işçi sınıfının ordusuna dönüştürecek olan bir örgütün maddi birliğiyle sağlamlaştırdığı zaman, yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da." (Lenin)

"Lenin, Menşeviklerin aksine proleteryanın ideolojik birliğinin zafer için tek başına yeterli olmadığını; zafer elde etmek için, ideolojik birliğin proleteryanın maddi örgüt birliği ile sağlamlaştırılması gerektiğini ileri sürüyordu." (Stalin)

Yani devrimin olabilmesi için doğru bir siyasi-ideolojik hattın yanı sıra kitlelere önderlik edebilecek devrimci bir parti şarttır. Yoksa doğru teorinin kendi başına pratikte bir anlam ifade edeceğini sanmak tam da Menşeviklerin pozisyonuna düşmek demektir.

Partimiz açısından bu durumu değerlendirdiğimizde şu gerçeklikle karşılaşırız:

İ. Kaypakaya yoldaş tarafından formüle edilen çizimimizin doğruluğuna, bilimselliğine rağmen parti olarak olmamız gereken yerde olmamız, birçok yoldaşın kafasında yıllarca soru işaretleri bırakmış ve bu durum partimize yönelik güvensizlikleri beslemiştir. Açıktır ki bir teori ne kadar değerli olursa olsun hayata geçirilmediği müddetçe değeri anlaşılabilir. İ. Kaypakaya'nın düşüncelerinin o muazzam değerinin bir dönem için neden an-

laşmadığını, güvensizliklerin alabildiğine yayıldığını, parti olarak daha ileri boyutta bir güç haline gelinemediğini partimizin tarihine kabaca baktığımızda dahi anlayabiliriz.

Komünist önderlerin, öncü örgütün önemi ve örgütün niteliğine yönelik yaklaşımlarıyla devam edelim.

"Temelli ve sürekliliği sağlayan bir önder yöneticiler örgütü olmadıkça hiçbir devrim hareketi sağlam bir temele dayandırılmaz..." (Lenin)

"... Yeni bir partiye, militan, devrimci bir partiye; iktidar mücadelesinde proleterya önderlik edecek kadar cüretli, devrimci bir durumun karışık şartlarında yönünü bulması için yeterince tecrübeye ve hedefine giden yolda, sunun altında kalan kayalardan sakınabilmesi için yeterince esnekliğe sahip bir partiye ... ihtiyaç vardır.

Böyle bir parti olmadan, emperyalizmi devirmeyi ve proleterya diktatörlüğünü gerçekleştirmeyi düşünmek bile gereksizdir." (Stalin)

"Eğer devrim olacaksa, mutlaka devrimci bir parti olmalıdır. Devrimci bir parti olmadan, Marksist-Leninist devrimci teori üzerine ve Marksist-Leninist devrimci tarzda inşa edilmiş bir parti olmadan emperyalizmi ve uşaklarını alt etmede, işçi sınıfına ve geniş halk kitlelerine önderlik etmek imkansızdır." (Mao Zedung)

Leninist parti öğretisinin kuramcısı Lenin, iyi bir örgüt örneği olarak modern bir orduyu gösteriyor ve ekliyor: "Bu örgüt yalnızca esnek olduğu ve tek bir emri milyonlarca insana tebliğ etme yollarını bildiği için iyi bir örgüttür... Milyonlarca insan bir amaç doğrultusunda tek bir emirden ilham alarak, ilişki ve hareketlerini, eylemlerini, yer ve yöntemlerini, silahlarını, değişen şartlar ve mücadelenin isteklerine göre değiştirebiliyorsa, işte örgüt dediğin budur."

"Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özeleştirici metodunu uygulayan çelik disiplinli bir komünist partisi..." (İ. Kaypakkaya)

Belirlemeler proleteryanın öncü örgütünde bulunması gereken nitelikler hakkında fazla yoruma yer bırakmayacak kadar açık. Olması gerekli bu unsurların birbiriyle ilişkileri çarkın dişlileri gibidir. Dişliler eksiksiz bir arada oldukları oranda çarkın istenildiği gibi dönmesi mümkündür.

Ne diyor Kaypakkaya yoldaş? "Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış bir parti". Bir kere en başta gelen ve bir örgütün proleteryanın öncü örgütü olabilmesi için olmazsa olmaz unsur budur. Yani tüm anti-MLM sapmalardan arınmış, MLM biliminin rehberliğinin

de oluşturulmuş bir programa, karşılaşılabilecek her türlü soruna karşı doğru, diyalektik materyalist bakış açısına sahip olmak. Lenin'in dediği gibi: "İçerik biçimden önemlidir, program ve taktikler örgütten daha önemlidir."

Bir örgüt MLM programa sahip olmadan yine de bir örgüt olabilir. Ancak bu örgüt proleteryanın öncü örgütü olmaz. Yine bir örgüt programatik olarak MLM'yi rehber edinmiş olabilir. Ancak MLM'nin örgüt işleyişine ilişkin bakış açısına sahip değilse, ya da bunu pratikte işletmiyorsa; örneğin çelik disipline sahip değilse, eleştiri-özeleştirici metodunu uygulamiyorsa, bu örgüt anti-MLM sapmalardan arınmanın mekanizmalarını işletemediği için yozlaşmaya mahkumdur. Diğer taraftan teoriyle pratiği birleştirmeyen bir örgüt kitlelerle kaynaşamaz, aynı şekilde kitlelerle kaynaşmayan bir örgüt de teorilerini pratiğe geçirmenin zemini yaratamaz.

Daha ayrıntılı açılımlara geçmeden önce toparlayalım.

Devrim hareketini sağlam bir temele dayandırmanın koşulu olan temelli ve sürekliliği sağlayan bir önder yöneticiler örgütü kendisini sürekli yenileyebilmeli, anti-MLM bakış açılarından arınabilmeli, kitlelerle kaynaşabilmeli, teoriyle pratiği birleştirebilmeli, çelik disipline sahip olabilmeli, kendisini mücadelenin istemlerine ve değişen koşullara göre şekillendirebilecek esnekliğe sahip olabilmelidir.

İktidarın sömürücü sınıflardan şiddet yoluyla, zorla alınacağı, yarı-sömürgelerde olduğu kadar emperyalist/kapitalist ülkeler için de geçerli evrensel nitelikte MLM bir ilkedir. Bu ülkelerde sınıf mücadelesi açısından farklı olan yan, devrimin yolu, mücadele biçimleri ve bunlara uygun örgütlenmelerdeki farklılıklardır. Her örgütlenme bir ihtiyaca

yanıt vereceğine göre KP'ler ve onların yan örgütleri de ülkelerindeki devrimin yolu ve esas mücadele biçimlerine uygun örgütlenmek zorundadır. Devrimin yolunun Halk Savaşı olduğu ve devrimin başından itibaren silahlı mücadelenin esas mücadele biçimi olduğu ülkemizde de partimiz ve önderliğinde oluşturulan tüm örgütler bugünkü aşamada merkezi görev olan "Kızıl Siyasi İktidarlar İçin Gerilla Savaşı"na göre şekillenmek zorundadır. Emperyalist/kapitalist ülkelerde ise KP'lerin yaratacağı örgütler uzun bir süre esas olacak olan barışçıl mücadeleye uygun olacaktır. Ancak şu bir gerçektir ki, farklı iktisadi-sosyal yapıları sahip ülkelerde de oluşturulsalar tüm KP'lerin sahip olması gereken değişmeyen Bolşevik/Leninist örgütlenme ilkeleri vardır.

Bir örgütün örgütlenme ilkeleri o örgütün tüzüğünde somutlaşır. Aynı şekilde Komsomolun örgütlenme ilkeleri de Komsomol tüzüğünde somutlaşmıştır. Komsomolun işleyişi, komünist nitelikte bir örgüt olmasından dolayı Leninist bir işleyişe sahip KP'ninkinden esasta farklı olmayacaktır. Bu nedenle tüm yoldaşların, hele bugünkü koşullarda Leninist parti öğretisini kavramaları acil ve zorunlu bir ihtiyaçtır.

Evrensel Bolşevik Örgütlenme İlkeleri Işığında Çevre Ruhundan Örgüt Ruhuna

Komsomolun önündeki örgütsel görevlerin iki yönünden bahsetmiştik. İlki dedik, çevre durumunda olduğumuz yerlerde Komsomol hücreleri oluşturmak; diğeri, az-çok işleyen örgütlerimizi mükemmelleştirmek. Bu görevlerin daha iyi kavranabilmesi, her somut durumda hangi yolların izleneceğinin belirlenebilmesi için eksikliklerimizi daha da

somutlamamız yerinde olacaktır.

Bugün çevre durumunda olduğumuz bölgelerde neden komiteler oluşturulamamış ve bu durum var olan potansiyeli nasıl etkilemiştir?

Bu bölgelerdeki potansiyel genellikle örgütün etkin bir müdahalesiyle değil, kendiliğinden oluşmuştur. Partinin düşünceleriyle şu veya bu boyutta tanışan bir grup insan kendiliğinden bir araya geliyor, bir çevre oluşturuyor. Bir süre sonra çevre genişliyor. Ancak toparlayıcı işlevi olan kişilerin şu veya bu şekilde çevreden uzaklaşmalarıyla dağılmalar gündeme geliyor. Ya da ilk önce coşkulu bir şekilde bir araya gelenler, kendilerine önderlik edemediğinden mücadeleyi bir üst aşamaya sıçratamayıp, kendini tekrar etmelerinden dolayı mesafe kat edilemiyor ve dökülmeler başlıyor. Örgütün önderliği altında olmayan/oluşmayan bu tür yerlerde "çevre psikolojisi" diyebileceğimiz bir şekilleniş mevcut. Bir araya gelmelerini koşullayan nedenler iyi bir şekilde işlenip örgütsel şekillenişe dönüştürülemedikçe, süreç içinde bunları bir arada tutan şey memleketlerinden kopup tanımadıkları bir ilde okumaya gelen insanların yalnızlıktan kurtulma, arkadaş çevresi oluşturma isteği olmaktadır. Bu durum herkes için geçerli olmasa dahi çoğunluk için geçerli. İlişkilerin siyasi olmadığı bir ortamda mücadelenin sorunlarını, istemlerini kendi sorunları olarak görececek bir kafa yapısının oluşması beklenemez. Zaten birçok insan bırakalım üst boyutlarda mücadeleyi, akademik mücadeleyi dahi gözünde büyütmemektedir. Bu tür ortamlarda siyasi olmayan yaklaşımlar sonucu dejenere olmuş ilişkilerin gelişmesi kaçınılmazdır.

Buralarda temel sorunumuz; siyasi ilişkileri hakim kılabilecek, varolan ilişkileri mücadelenin istemleri doğrultusunda şekillendirebilecek bir önderlik çekirdeği yaratmaktır. Yoksa bu alanlardan yeterli verim alınamaz. Bu nasıl gerçekleştirilmelidir?

İlk olarak var olan yoldaşların durumuna göre bir komite oluşturulmalıdır. Yoksa şu aşamada dört dörtlük insanların beklenmesi gibi bir "mükemmeliyetçi" anlayış var olan olumsuz durumun devamını gündeme getirir. Bu nedenle bu tür anlayışlardan vazgeçilmelidir. Burada başlıca sorunumuz, oluşturacağımız komitenin kolektif çalışmadaki deneyimsizliği olacaktır. Bu durum o yoldaşlarla yoğun bir şekilde ilgilenilerek kısa zamanda giderilebilir. Düzenli bir faaliyet için düzenli ilişkilerin, düzenli toplantıların oturtulması şarttır.

İkinci olarak komitenin dışındaki ilişkilerin hepsi değerlendirilmeli, örgüt karşısındaki durumları/konularını netleştirilmelidir. Komiteler sadece Komsomol üyelerinden

oluşturulmaz. Bizim temel çalışma tarzımız hücre çalışmasıdır. Yoksa esasta tek tek ilişkiler zemininde yürütülecek bir çalışma verimli bir çalışma değildir.

Her zaman söylüyoruz; bir alandaki faaliyetin başarısı yalnızca kaç insanın kazanıldığıyla değil, istenildiği anda harekete geçirilebilen, sürekliliği sağlanmış, önüne konulan görevlerin üstesinden yaratıcı bir şekilde gelebilen kaç komite çalışmasının olduğuyla ölçülmelidir.

Belli bölgelerdeyse komiteler oluşturulduğu halde faaliyet istenildiği düzeyde bir yükseliş grafiği içinde değil. Hala bir çevre durumundan örgüt olmaya geçişin sancıları yaşanıyor. Bu durumun birçok nedeni olduğu, birçok sorunla karşılaşıldığı söylenebilir. Ancak esas neden örgüt bilincinden yoksunluk, sorunların çözümü için kolektif mekanizmayı yeterince işletmemek, işletmemektir.

Evet, komiteler oluşturuluyor. Bazı dönemlerde komiteler ne düzenli toplantı yapıyor, ne de komite üyeleri arasında düzenli bir koordinasyon söz konusu. Yani işler kendiliğenciliğe bırakılmış. Komitenin kendi içinde denetimi yok. Kim ne iş yapıyor bilinmiyor, her şey belirsiz. "Bir partinin zayıflığının en iyi kanıtı, dağınıklık ve açık seçik sınırların bulanıklaştırılmasıdır" (Lassalle). Kendi içinde düzenli, sistemli, planlı bir çalışma oturtmayan bir "komite"nin, elindeki ilişkileri düzenleyebilmesi, harekete geçirebilmesi, geliştirebilmesi ne oranda mümkün olabilir. Tabi ki mümkün olamaz, zaten olamıyor da.

İşte komitelerin oturmuşluğuyla ters orantılı şekilde, geniş boyutlarda bütün alanlarda potansiyelimizden yeterince yararlanamama sorununu yaşıyoruz. Elimizin altındaki potansiyele önderlik edemediğimiz müddetçe geniş kitlelere önderlik etmemiz olası değildir. Bir önderliğin gelişimi de basitten karmaşığa doğru bir seyir izleyeceğinden başlangıçta genele oranla çok küçük bir kesime önderlik edildiği, yetkinleşildiği oranda geniş kitlelere önderlik edilebilecektir.

Önderlik geniş algılanmalıdır. Her komitenin kendi kesitinde önder olduğu bilinciyle hareket ediyoruz. Ancak tabi ki söylediklerimizin, söyleyeceklerimizin kavranması yönetici organlar için çok daha fazla geçerlidir. Çünkü onların çok daha fazla belirleyiciliği söz konusudur.

Sonuçta var olan potansiyelimizi harekete geçirebilmek, devrim yolunda daha yararlı hale getirebilmek için örgütlü bir güç haline getirebilmeli, kalıcı örgütler içinde istihdam edebilmeliyiz. Bunun için de kolektif çalışmanın temel olan komite çalışmasının bazı esaslarını bilince çıkarmamız gerekir.

Görevlerimize Sarılalım!

Örgütlülük gönüllü bir faaliyettir. Bilincimizdeki değişimlerin bir sonucu olarak tercihini örgütlenmekten yana kullanan birey gönüllü olarak halka hizmet etme davasına soyunur. Bu noktaya kadar bir sorun yoktur. Ancak gönüllülük zorunluluk getirir ve sorun burada başlar.

Kavgaya giren, örgütlü faaliyeti seçen bir devrimci bu gönüllü tercihinin aynı zamanda zorunluluklar getirdiğinin farkına varmakta zaman zaman zorluklar çeker. Görevleri zamanında yerine getirmeme olarak açığa çıkan ertelemecilik, “sevmediği” işleri geciktirme ya da savsaklama durumlarına örgütlülüğümüz içerisinde de defalarca kez rastlamışızdır. Hatta kimi zaman kişisel ilişkilerinin çok da iyi olmadığı yoldaşlarını görme, vakit geçirme, ilerletme faaliyetini de sürekli askıya alan yoldaşlara rastlamamız sorunun boyutunu açığa sermektedir.

Halkımızın haklı davası için çıktığımız yolda sevilen ya da sevilmeyen işler diye bir kavram yoktur. Çoğu zaman sevdiğimiz iş diye tabir ettiğimiz faaliyetin, o an en kolayımıza gelen iş olması da bunu göstermektedir. Elbette her birimiz farklı kişilikleriz ve farklılıklarımız, farklı yönelim ve yeteneklerimiz örgütlülüğümüz için bir renktir. Kadın sorunu, kültür-sanat, DKÖ faaliyetleri... gibi çeşitli konularda yoldaşların farklı yönelimlere sahip olması olgusu doğru ele alındığında örgütlülüğümüzün niteliğini kat be kat artıracak bir husustur. Örgütlülüğümüzde yetenek ve yönelimlerimize uygun faaliyet alanlarını her yoldaşın yaratmasının ve bu alanlarda çalışmalar yürütmesinin olanağı vardır. Hatta çoğu zaman kolektif irade bu noktada teşvik edici olmaktadır. Ancak her devrimcinin asgari düzeyde yapması gereken, çevremizdeki halk gençliğini örgütlemek, A/P faaliyeti yürütmek, dergiye yazı yazmak, dergimize zamanında ve nitelikli yazılar yazmak, örgütlülüğe mali kaynak yaratmak, ilerici her eyleme katılmak gibi asgari görevlere bile zaman zaman doğrudan ya da dolaylı olarak itiraz edilmesi dü-

şündürücüdür.

Mücadelenin içerisinde her zaman yönelimlerimize ve isteklerimize uygun görevler karşımıza çıkmaz. Dahası bir devrimci, örgütlü bir birey istek ve yönelimine uygun bir görevin karşısına çıkmamasını beklemez. Mücadelenin zorlu koşullarında böyle bir bekleyiş hepimiz için olsa olsa bir lüks olabilir. Bir gün bile işini geciktirecek olsa işten atılacağını bilen, aç açığa kalmamak için işini türlü olumsuz koşullara rağmen yerine getirmek zorunda olan işçinin- emekçinin davasını savunan ve proleterleşmeyi önüne hedef olarak koyması gereken biz devrimci gençlerin iş seçmesi kabul edilemez bir durumdur, baştan aşağı küçük burjuvazinin ideolojisinin ürünüdür. Bu tipik küçük burjuva davranış biçimi çoğu zaman “ben bu işi yapmak istemiyorum” söylemiyle açığa çıkmaz. Birçok küçük burjuva anlayış gibi daha inceden kendisini açık eder.

Aklımıza ilk elden gelen örneklerden bahsedecek olursak; daha kolay yapabildiği ve daha çok hoşuna giden tarzda bir yazı yazılacaksa zamanında yerine getirirken daha farklı bir tarzda, biraz daha kafa yorarak bir yazı ya da bildiri kaleme alınması istendiğinde çok geciktiren ya da faaliyetin niteliğini düşürecek tarzda ele alan yoldaşların yaptığı, aslında iş seçmeye çalışmaktan, başka bir şey değildir. Bizi zorlayacağını düşündüğümüz bir görevimiz varsa daha nitelikli ya da o konuda daha iyi olduğunu düşündüğümüz yoldaşlarımızdan yardım istemek yerine, direkt görevin kendisine zor geldiğini öne sürerek yine görevimizi hakkınca yerine getirmeme durumu da hemen her alanımızda zaman zaman vuku bulabilmektedir.

Örgütlülüğümüzün giderleri düşünüldüğünde temel faaliyetlerimizden biri olması gereken kitleden mali gelir elde etme işine ayak direme durumu da örgütlülüğümüzün en çok karşılaştığı sorunlardan biridir. Ancak kitleye dayanarak mali gelir elde etme konusunda bazı alanlarımızda bu işin yapılmak istenmediği açıkça dillendirilirken,

Görevlere sarılmak örgütlenme olarak açığa çıkan kendi iradi duruşumuza, devrimci kararlılığımıza, örgütümüzün iradesine sarılmaktır, sahip çıkmaktır.

bazen de daha inceden bir şekilde alandaki mali sorunlarımızı çözmek için daha fazla harekete geçmek yerine sadece kendi dar bünyesinden para çıkartmaya çalışan ya da sihirli bir değnek eliyle mali destek sunulmasını bekleyen birçok alanımız bulunmaktadır. Mali ihtiyaçlarımızı, kitleye dayanmanın gerekliliğini kavrama konusunda sıkıntılar çekilmektedir. Buna paralel zor bir konu olarak söz konusu faaliyet birçok durumda en isteksiz olduğumuz meseledir ve bu yüzden göreve yaklaşım sorununun en bariz örneğidir.

Bir de faaliyeti içerik ve tarz olarak “sevmekle” birlikte ortamı, birlikte çalışacağı yoldaşları, ya da örgütleyeceği kitleyi “beğenmeyen” bireylere de rastlamak mümkündür. Burada “birey” kelimesini özellikle kullanıyoruz. Çünkü mücadelenin, örgütlüğün ihtiyaçlarını yeterince düşünmeyen, yoldaşlarından ne öğrenebileceğini yoldaşlarına ne öğretebileceğini düşünmek yerine kişisel “huzur ve rahatını” düşünen devrimcilerin kendi benliklerinin, birey olgusunun ne kadar önde olduğu açıktır. Çevresindeki tüm yoldaşlarıyla kişisel olarak çok yakın ilişkiler kurmasa da (zaten bu mümkün ve gerekli değildir) her devrimci her yoldaşıyla asgari bir yoldaşlık ilişkisi kurmalı, birbirini ilerletmek için her devrimci yeterli çaba ve ilgiyi göstermelidir.

Örgütlüğümüzün kendimiz dışındaki bileşenini de ilerletmek, her yoldaşın politik, örgütsel ve hatta kişisel durumuyla ilgilenmek de ertelemememiz, geçiştirmememiz gereken bir zorunluluğumuz, bir görevimizdir. Kişisel anlamda çok anlayamayacağımızı düşündüğü, yeterince yanında eğlenceli zaman geçiremediği için bir yoldaşın diğerinden bihaber olması anlaşılabilir bir durumdur. Bazen “ben onunla konuşamıyorum” diyerek yoldaşlarımızı eleştirme görevinden bile imtina ediyor oluşumuz küçük burjuva bakış açısının ürünlerinden biridir. Bir görev çok istekli yaklaşmış geçmişte ya da anda sorun yaşadığı bir yoldaş ile birlikte o alanda faaliyet yürüteceği için “hevesi kaçan” yoldaşların bile varlığı düşünüldüğünde devrimci görevlerimizin nasıl küçük burjuvazinin anlayışına mahkûm olduğu idrak edilebilecektir. Yukarıdaki pratiklerde iş seçen, konu seçen küçük burjuvalar bu pratiklerde de resmen yoldaş ya da ortam seçmekte ve buradan doğru görevlerini zamanında ve hakkıyla yerine getirmemektedir.

Bu ve buna benzer nedenlerle göreve yaklaşım konusunda örgütlüğümüz her an ciddi bir dejenerasyon tehlikesi ile karşı karşıya kalmaktadır. İçimizde her an kendini var etmeye, büyümeye serilmeye çalışan bu tehlikeyi acilen bertaraf etmek gerekmektedir. **Mücadelemiz, örgütlüğümüz, içinde olduğumuz kolektifin iradesi, bu**

iradenin çeşitli somutlanmış biçimleri ve bu anlamda da verilen görevler bizim değerlerimizdir. Göreve yaklaşım kolektifimize, örgütümüze, mücadeleye yaklaşımdır. Yoldaşımıza ve yoldaşımızın temsil ettiği iradeye, kuruma, örgütümüze olan saygımızın en net göstergesi görevlerimizi zamanında ve nitelikli şekilde yerine getirmektir. Faaliyetlerimizi bu anlamda da görevlerimizi içerik ve tarz olarak zaten kolektif bir şekilde belirliyoruz. Bu anlamıyla örgütlülük özgürlük ortamıdır. Elbette yüz çiçeğin açtığı yüz fikrin tartıştığı bir örgütlülük yaratmak, sürekli olarak sorgulamak, ancak kendimiz için değil faaliyetimizi daha nitelikli kılmak için sorgulamak hem hakkımız hem de sorumluluğumuzdur.

Ancak özgürlük en kolayımıza gelen, en eğlenceli bulduğumuz en çok istediğimiz işi yapmak değildir. Sorgulamanın bir hak ve sorumluluk olması görevlerimize karşı yakınmacı davranabileceğimiz anlamına gelmez. Nitekim bu yakınmalar örgüte, örgütün anda somutlandığı iradeye, yoldaşlarımıza da saygısızlık olarak ele alınmalıdır. Sonra yaparım bu işi diyerek, basit ya da karmaşık, 2 saatlik ya da 1 aylık olsun mücadeleye dair ertelediğimiz görevlerimiz yoldaşlarımıza sunacağımız katkıyı geciktirmek, ertelemek anlamına gelmektedir ve bu anlamda da üzerinde ciddi şekilde durulması gereken bir sorundur. Göreve karşı yakınmacı, isteksiz davranışlar söylemlerde açığa çıksa da, pratiklerimizde hayat bulsa da gönüllü bir şekilde, kendi bilincimizle kendimizi tabi kıldığımız iradeyi hiçe saymaktır. Gönüllü olarak faaliyet yürütmek zorunlulukları hiçe saymak olarak algılanamaz. Örgüt disiplini dediğimiz olgu, devrimcileşme, daha ileri bir aşama olarak proleterleşme tam da bu noktada yani kişisel zevk ve hoşnutsuzluklarımız açısından çok istemediğimiz pratiklerde daha bariz şekilde ortaya çıkar. **Nitekim görevin meşruluğunu, gerekliliğini mücadele açısından ortaya çıkaracağı sonuçları kısacası ihtiyaçları bilince çıkartan bir devrimci için her görev davamız için koyulan yeni bir tuğla olarak sevilen, istek ve kararlılıkla yapılan bir görev haline gelir. Tam da bu anlamda örgütlü mücadelede sevilmeyen iş kavramı abestir.**

Sebebi ne olursa olsun bizim kişisel zevklerimizden, “mutluluğumuzdan”, isteklerimizden daha önemli bir mücadele gerçekliği vardır. Halkımızın yaralarının sarılmasının, düşmanla hesaplaşılmasının zorunluluğu ve aciliyeti düşünüldüğünde bireylerin istekleri ihtiyaçlardan bağımsız ele alınamaz bir husustur. Görevlere sarılmak örgütlenme olarak açığa çıkan kendi iradi duruşumuza, devrimci kararlılığımıza, örgütümüzün iradesine sarılmaktır, sahip çıkmaktır.

Elimize e-posta yoluyla ulaşan, TMLGB'nin 3. Kongre belgelerinden Kürt Halk Gençliği İçerisindeki Çalışmalarla ilgili yazıyı olduğu gibi yayınlıyoruz

Kürt Halk Gençliği İçerisindeki Çalışmalarımız

İncelemeyi yaparken vurgulamak gerekir ki sorunu kavrayabilmek için dayandığı temel olguları birçok açıdan tanımlamamız ve birçok alanda inceleyip sonuçlar çıkarmak bilimsel olandır. Yoksa birçok açıdan demagogik yönler düşülecektir. Bölgedeki çalışma tarzını belirlerken de dogmatizme ve soyutluğa düşmemek önemlidir. Ancak politika belirlemekten veya doğru politikayı bulmaktan anladığımız sorunları sıralamak olmamalıdır. Bu kısa vadeli bir çözümdür. Elbette buna yoğunlaşılmalıdır ancak esasta ihtiyacımız ne yapacağımızı genel olarak bilmektir. İhtiyaca ve işleve göre örgütlenme politikası esas alınmalıdır. Alanlara yoğunlaşılmalı ve buraya uygun politikalarla kadrolaşılmalıdır.

Söyleyeceklerimizi her ne kadar soyuttan kurtulma, topu taca atmaktan ziyade çözümlenme amaçlı ele alsak da var olan eksiklikler buna engel olacaktır. Bu nedenle söyleyeceklerimiz ayrı olarak özgünlüklere göre değerlendirilmelidir. Bunun yanında bizim açımızdan bölge tek bir bütün olarak ele alınamamaktadır. Çünkü alanlardaki tabanımız, alanların ayrı ayrı özellikleri ve farklı toplumsal dinamikleri ile farklı ihtiyaçlar alanları farklılaştırmaktadır.

Kürt Ulusal Sorunu ve Yaklaşımımız

Aslında çalışmada olması gereken ulusal hareketin de bir değerlendirilmesi iken, bu konuda hem nesnel hem de öznel nedenler buna engeldir. Burada örgüt olarak varolan anlayışımızda pratik olarak sorunlar yaşadığımız konulara değinmek örgütsel açıdan bize faydalı olacağından buralara değinmek gerekliliğinden bu konularla sınırlı kalacağız.

“Ulusların oluşması Batı’da bağımsız ulus devletler durumuna dönüşme anlamına gelirken, Doğu’da ise çok uluslu devletler kurulmuştur. Kapitalizmin doğuda gelişmesiyle uluslarda uyanış başlar ama yolları egemen ulusların direnci ile kesilir. Kapitalizmin gelişememe nedenindedir ki Kürt’lerin ulusal mücadeleye başlamaları 20. yüzyılda olmuştur. Stalin’in bu vurgusundaki yol-

ları kesenler ise Kürt ulusu için başta Osmanlı Devleti; 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası bölgeyi paylaşan emperyalist ülkeler, daha sonra ise ilhak politikasıyla 4’e bölünmesi sonucu Irak, İran, Suriye ve Türkiye egemenleri olmuştur.

Stalin yoldaş bir ülkede eski toprak aristokrasisi iktidara ne kadar yakınsa o ülkede ulusal baskı da o kadar güçlü ve biçimleri o kadar tiksiniç olur diye yazıyor. Osmanlı Devleti’nin son dönemlerinde tarihin en kanlı katliamlarından biri olan Ermeni Soykırımı yaşanmış ve 1 milyondan fazla Ermeni katliam politikasına maruz kalmıştı. İttihatçılardan soykırım politikasını miras alan Ke-

malist kadro, Kürt ulusu üzerinde inkâr ve imha politikası uygulamaya koyulmuştur. Ülkemizde hâkim sınıflar, başta Kürt ulusu üzerinde olmak üzere çeşitli milliyetlere yönelik ulusal baskı politikası izlemiştir. Bu politika dahilinde Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı gasp edilmekle kalmayıp, inkâr ve imha politikasıyla Kürt ulusunun tarihi; acıların, katliamların, zorunlu göçlerin ve savaşların tarihi haline getirilmiştir. Bu da bizzat Stalin yoldaşın yaptığı vurgudan yani ülkenin sosyo-ekonomik yapısı (yarı-sömürge yarı-feodal), iktidar (Kemalizm) ve iktidarın niteliği (faşizm) olgularından kaynaklıdır.

Osmanlı İmparatorluğu’nun dağılması ve Türk Ulus Devleti’nin 1923’te doğuşu, Kürtlere sosyal ve siyasal

açıdan bir iyileşme değil, tam tersine bir kötüleşme getirmiştir. 1923'te imzalanan Lozan Anlaşmasıyla Türk "bağımsızlığı" tanınmakta, Müslüman olmayan azınlıkların (Ermeniler, Rumlar ve Yahudiler) hakları korunurken; Kürtlerin adı geçmemiştir. Anlaşmanın 39. maddesiyle "herkesin dilini, kültürünü, yaşatıp geliştirme hakkına sahip" olduğu genellemesi yapılırken; Kürtlerin talepleri yerine getirilmemiş, tersine ağır cezalarla korkutup sindirilmiş, sesleri kısılmış, bastırılmışlardır. Kürtler kendilerini hedef alan İskân Yasası ile (1934) yurtsuzlaştırılmışlardır.

Kürt ulusuna yönelik imha ve inkârda ısrar eden Türk egemen sınıfları, bugün de aynı politikalarını bazı ince değişikliklerle devam ettirmekteler. Bugün de egemenlerin meseleye bakışı Erdoğan'ında söylediği gibi "Tek Vatan, Tek Millet, Tek Dil" politikasıdır.

Türk Devleti'nin 1924, 1961 ve 1982 Anayasaları

devletin kontrolü ve Türk olma kültürü ile kimliğini esas kıldı. 1982 Anayasasının 3. maddesi, "Türk Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir" der. Kürt dilinin kullanımı ve Kürt kültürünün yasaklanmasını hedef alan çeşitli yasa ve politikalar yürürlüğe girdi. Örneğin, 1983'te yürürlüğe giren "Türkçeden başka dillerde yapılacak yayınlar hakkında kanun" ile sadece Türkiye tarafından tanınan devletlerin birinci resmi dilleri serbest bırakıldı. Öteki diller yasak altına alındı. Kürtçe yayın ve konuşmayı yasaklayan yasa 1991 yılında kaldırılrsa da bugün anadil vurgusu siyasi bir rant kapısı olarak görülmekte, PKK'ye karşı tasfiye saldırıları doğrultusunda kullanılmaktayken, yasak "devletin bölünmezliğini" korumak adı altında katı bir şekilde konmaya devam edilmektedir.

Kürt ulusunun Türkiye'de politik temsili son derece sınırlıdır. Türkiye Siyasi Partiler Yasası, Kürt Ulusunun kendisini politik bir varlık olarak ortaya koymasını ne-

redeyse imkânsız hale getirmiştir. Nitekim HEP, DEP, HADEP, DEHAP, DTP gibi partilerin kapatılması durumu ortadayken yakın süreçte Kürt milletvekillerinin, milletvekilliklerinin düşürülmesi ve uğradıkları saldırılar buna yeterince örnek teşkil etmektedir.

Bu temel olgulardan hareketle Kürt ulusal sorununa ve Kürt ulusal hareketine yönelik temel politikalarımızı belirlemek gerekmektedir. Bunlarda temel olarak; Kürt ulusal sorunun genel bir sorunun parçası olduğu ve ülkemizin Sosyo-ekonomik yapısıyla birlikte çözüm yolunun görülmesi, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın savunulması ve Kürt ulusal hareketinin tarihten gelen haklılığıyla beraber demokratik yönünün anlaşılabilmesidir. Çünkü bu olgular bizim meseleye göre konumlanmış biçimimizi ve hareket yönümüzü belirleyen olgulardır.

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında ulusların gerçek kurtuluşu proletaryanın omuzlarındadır dedik. Ancak bu ulusal sorunun sistem içerisinde çözülemeyeceği anlamına gelmemektedir ki İspanya örneği karşımızda durmaktadır. Batıda ulusal sorunun çözülüşü dolayısıyla sorunun çözümünü gerçekleştirenlerin burjuva sınıfı olması bunu göstermektedir. Ülkemizde ise yarı-sömürge yarı-feodal yapı ile bu yapı sonucu oluşan faşist yönetim biçimi ulusal sorunu çözümsüzlüğe itmektedir ki bu devrim sorunundan bağımsız değildir. Yani Türkiye'de demokrasi sorunu bir devrim sorunudur. Bu ulusal soruna bakış açımızın bir yönüdür.

Kürt ulusal hareketinin tarihten gelen haklılığı ve milli zulme tavır alışıyla, Kürt ulusunun ulusal, demokratik, meşru taleplerini savunmasıyla mücadelesinin demokratik ve meşru bir içeriğe sahip olmasıdır. Bir yanda ezen, sömüren egemen sınıflar vardır; diğer tarafa ise ezilen, tarihsel olarak haksızlığa uğrayan, demokratik-meşru talepleri savunan Kürt ulusu vardır ve egemenlere attığı ok meşrudur. Bizim yerimizin neresi olması gerektiği gün gibi açıktır. Ulusal hareket kuruluşundan bu yana nicel olarak büyük değişimler yaşamasının yanı sıra hedef ve amaçlarında da belirli değişimler yaşamıştır. Ulusal hareketin stratejisindeki değişimler sonucu silahlı-reformist bir hattı belirlemesine rağmen bugün savunduğu taleplerin çoğu ilericidir, demokratik öğeler içermektedir. Her türlü tartışmanın dışında öncelikle bu yön desteklenmesi gereken bir yöndür, çünkü kısmi de olsa Kürt ulusunun meşru taleplerini içermektedir. Sınıfsal zeminden taviz verilmeden Kürt halkına yönelik saldırılara karşı durmak, demokratik ve meşru talepleri sisteme karşı desteklemek gerekmektedir. Buna yakla-

şım Kürt ulusunun ulusal haklarına yaklaşımıdır. “Eğer ezilen ulus burjuvazisi, ezen ulus burjuvazisine karşı savaşırsa, biz her zaman ve her durumda, herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız. Çünkü her zaman zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanıyız.” der Lenin. Yalnızca doğrudan gelen saldırılara cevap olmaya çalışma veya saldırıya karşı sadece destek vererek değil, esas olarak gençlik kitleleri içinde yoğun ve sistemli bir kitle çalışması haline getirerek sistemin plan ve saldırıları boşa çıkartılmalıdır. Bu yönlü de alanlara ayrı görevler düşmektedir. Bu konu zaten örgütsel olarak yıllardır tartıştığımız bir konudur. Ancak alanda var olan durumu-muz bunun ötesine geçebilme noktasında nesnel gerçekliğimizi bize gösterse de belli pratikler hayata geçirilebilir. Sesimizin daha fazla çıkacağı yerleri ise ayrıca tartışmak gerekmektedir. Kürt Ulusal Hareketi’ne yönelik geçmişten gelen tepkisellikleri de göz önünde bulundurarak bu tür alanlarda faaliyet yürütülmelidir.

Ulusal mesele ülkemizin en yakıcı sorunu haline gelmiştir. Çeşitli zamanlarda egemenlerde bunu sarf etmek-teler. Ülkemiz iç politikasında olduğu gibi dış politikasında da önemli oranda yer eden bir gündem maddesidir. Ulusal meselenin bu durumu, buna bağlı olarak bölgenin özgün koşulları nedeniyle, doğallığında anlaşılır sebeplerle, sınıfsal meseleyi de içine alan bir konuma getirilmektedir. Buda meselenin özünün anlaşıl-mamasının yanı sıra bölge faaliyetimiz açısından sınıfsal meselelere bir uzaklık doğurmakta veya çeşitli şekillerde yansımaları oluşturmaktadır. Özellikle ulusal hareketin daha yoğun olduğu bölgelerde yaşanan bu sorun “kuru bozkır” tanımlaması yaptığımız bölge faaliyetimiz açısından önemli bir sorundur ve bu önemlilik veya eksiklik sadece yoldaşların “daha ilgili olmaya çalışmaları” ile ilgili bir sorun değildir. Temel yaşanan sorun olarak tanınamama ve politika üretmemesi sorunudur. Oysaki doğru politik bir çizgi yakalamak anlamında sınıfsal meselenin önceliği görülerek ne ulusal mesele ne de sınıfsal mesele gölgede kalmamalıdır. O da ne Ulusal hareketin peşinden sürüklenmek ne de Türk şovenizminin hattına düşmektir.

Evet, Kürt halkı yoğun şekilde ulusal baskı politikasına maruz kalmakta ve yakıcı bir sorun olarak ulusal meseleyi yaşamaktadır. Ancak şunu da görmek gerekir ki Devlet Planlama Teşkilatı’nın 2003 verilerine göre, Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgeleri sosyo-ekonomik gelişmişlik sıralamasında son sırada yer almaktadır. Sosyo-ekonomik açıdan geri kalmış 16 ilin 14’ü bölge illeridir. “Güneydoğu Anadolu Bölgesi” tarım, sanayi ve hizmet sektöründeki üretim açısından diğer bölgelere na-

zaran büyük oranda geri kalmış ve bu durum diğer refah göstergelerine de yansımıştır. Ülkenin Batı’sında bulunan en gelişmiş iller olan İstanbul, İzmir ve Ankara’da on bin kişiye düşen hekim sayısı sırasıyla 20, 23 ve 32’dir. Ankara ile Ağrı arasında 13 kat fark bulunmaktadır. Kalkınmacılık söylemi ile uygulanan teşvik yasası, yatırım-istihdam yaratmaya yönelik kamu yatırımlarının bölgesel dağılımını gösteren rakamlar, bu uygulamaların bölge açısından bir şey ifade etmediğini göstermektedir. Bölgede yaşanan zorunlu göç ile 3.5 milyona yakın insan göç etmiş, bir bölge insansızlaştırılırken diğer yandan bölge insanının can damarları olan ekonomik faaliyetler ortadan kalkmıştır. Bölgede yoğun bir işsizlik bulunmaktadır.

TEKEL örneğinde de görülmektedir ki Kürt halkı ekonomik sorunları ve özlük hakları için harekete geçebilmekteler. Bölge faaliyetimiz bu durumu uzun vadede açığa çıkarmak hedefiyle birlikte en başta bu durumu kırmalıdır. İşsizlik, yoksulluk, tarımın tasfiyesi ve toprak sorunu, kadın sorunu, sigortasız çalışma, mevsimlik işçilik, nitelsiz, anti bilimsel ve paralı eğitim, kültürel sorunlar vb birçok alana müdahale edilebilir. Ancak dediğimiz gibi bu ulusal meselelerin gölgede kalması demek değildir. Ki son süreçte yaptığımız tanımlamada da DTP’yi kapatan, Kürt ulusuna inkâr ve imha politikasıyla yaklaşanlar ile TEKEL’i satan ve TEKEL işçisine gaz bombası ile saldıranlar aynı zihniyetten gelmekteler. Düşmanın ortak olduğunun bilince çıkartılması ve mücadelelerin ortak düşmana karşı birlikte ele alınması vazgeçilmez ve doğru politikadır. Açık olan şudur ki zafer için, Türk, Kürt ulusundan ve çeşitli azınlık milliyetlerden halkımızın ortak mücadelesine ihtiyaç vardır. Zafere yolu egemen sınıfların alt edilmesinden geçmektedir; o zaman egemen sınıflarca ezilen halkın birleşmesi, ortak mücadeleyi büyütmesi aslılandır. Bölgede bazı alanlarda

sendika çalışmasına Partimizin de desteğiyle bu anlamda yoğunlaşma sağlanmalıdır.

“Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belirli bir devlette, birleşik örgütlerde, siyasi, eğitsel vb örgütlenmelerde kaynaştırılmasını savunur” (İbrahim Kaypakkaya). Sorunları aynı olan, ancak dilleri farklı olanlar, dillerinin farklılığını kullananların arkasında yer alıp sorunları aynı olanları karşılarına almamalıdır. Burada görülüyor ki ortak mücadeleyi savunmak her türden milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı mücadele etmeyi içinde barındırmaktadır. İrkçılığı dayanak yapan egemen sınıflar Türk ulusundan emekçilerin bilincini zehirlemekteler. Bu zehirleme Kürt ulusundan emekçilerde de Türk olana karşı bir güvensizlik açığa çıkarmaktadır. Türk milliyetçiliğine ve şovenizmine karşı çözüm Kürt milliyetçiliği değildir. Halk kitlelerinin egemen sınıfa karşı mücadelesinde eğer zafer kazanmak gibi bir dertleri varsa o mücadele her türlü milliyetçilikten arındırılmalıdır.

Bölgeye Bir Bakarsak

Yukarıda DPT'nin 2003 verilerini vermiştik. Bunun yanında T. Kürdistan'ı, ekonomik adaletsizliğin en büyük kurbanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bölgede yıllarca süren askeri müdahale halkın ekonomik gücü üzerinde ciddi yıkıcı etkide bulunmuştur. 2001 yılında Turkish Probe tarafından yapılan incelemeye göre; “Diğer bölgelerdeki %30'luk orana karşın bölgede nüfusun %60'ından fazlası yoksulluk çizgisinin altında yaşamaktadır. Göç dayatmasıyla yersizleştirilmiş insanların çoğu şehirlerde kötü ekonomik şartlarda yaşamakta ve ortama uyum sağlamakta güçlük çekmektedir. İç göçe zorlanmış yoksul insanların ve diğer zayıf durumdaki işsizlerin yararına işleyecek bir sosyal yardım sistemi yok gibidir. Altyapının, ekonomik kaynakların, hayvanların, ekinlerin, evlerin sistematik olarak imhası, dönüşü ve yeniden yerleşmesi zor gerçekleşir duruma gelmiştir.” Bir başka belirlemede Council of Europe'nin Mart 2002 raporunda şöyle geçmektedir. “Silahlı çatışma, yerle bir olmuş ekonomik altyapı, amaçlı bir yatırımsızlık, yoksulluk, okuma-yazma bilmeyiş ve eğitim yoksunluğu, önceden zaten yoksul olan bölgeyi korkunç bir yoksulluğa itmiştir.” PKK ile Türk ordusu arasındaki silahlı çatışmalarla birlikte hükümetin zorunlu yersizleştirme ve kültürel baskı politikaları artarak yenilendi. 1984 ile 1999 yılları arasında milyonlarca Kürt'ün köylerinden çıkarıldığı, bölgedeki 5.000 Kürt köyünün yaklaşık 3.000'inin kısmen ya da tümünden boşaltıldığı ve kabaca 37.000 insanın öldürüldüğü tahmin ediliyor. Kürtler Diyarbakır'dan

sonra İstanbul ve Akdeniz'de de Mersin'i tercih etmişler, bu arada Antakya ve Gaziantep çevresi de en çok göçmen çeken yöre olmuştur. Diyarbakır ekonomik olarak geri kalmasına rağmen halkın burada kendisini yabancı hissetmemesi etkin bir faktördür. Kentlerin kenar mahallelerine göçen Kürtler son derece yoksul koşullarda yaşamaktadırlar. Mart 2004 tarihinde “hükümetin, evlerinden çıkarılanların geri dönmesine büyük önem verdiği” ve zorunlu içgöçe uğratılmış toplulukların yeniden köylerine yerleşmelerinin kolaylaştırılacağını ve istikrarlı, sürdürülebilir sosyal ve ekonomik bir altyapı oluşturulmasının amaçlandığını belirten bir proje hazırlanmaktaydı. Ancak birçok bölgede, birçok köylü,

temizlenmemiş mayın alanları ve devletin yerli gücü köy korucularının topraklarına el koyup yerleşmesi nedeniyle köylerine geri dönemiyorlar. Devlet gücünden doğrudan destek gören köy korucuları tarafından birçok köylünün köye dönmelerine engel olundu.

Göç-Der'in 2002 raporunda Kürt çocuklarının eğitim ile ilgili durumu şöyle özetlenmektedir; “Çocukların %75,4'ü yoksulluk nedeniyle var olan okullara gidememektedir. %6,7'si çalıştıkları için okulu terk etmek zorunda kalmıştır. %3,6'sı cinsiyetlerinden ötürü sınırlamalarla karşılaşılıyor. %1,2'si okulda kültürel ve dille ilgili zorluklar yaşıyor. %3,1'i göçten sonraki aile baskısını katkı faktörü olarak belirliyor ve %1,2'si eğitim masraflarını karşılayamıyor. Kürt çocuklarının %36'sı için anadilini kullanamamak sınırlayıcı bir faktördür. %30'u Türkçe konuşmadıkları için kendilerini sınırlandırılmış hissediyor, çocukların %9,2'si işe ve okula aynı zamanda gidemiyor.”

Türkiye'de özellikle de yoksul bölgelerde kız çocukları cinsiyete dayalı çeşitli insan hakları ihlalleriyle yüz yüzedir. Bunlar arasında okula gönderilmeme, eğitimlerini tamamlamama, fiziksel ve cinsel şiddet, genellikle rızasız erken evlilikler, fuşşa zorlanma, insan ticareti ve

namus cinayetleri sayılabilir. Bu ihlaller altında yaşamak zorunda kalan Kürt kadınlarında intihar olayları da giderek yaygınlaşmakta, azımsanmayacak sayıda kadın çözüm olarak bu yolu görmekte ya da bu yola yönlendirilmektedir.

Bunun yanında yozlaştırma, uyuşturucu ve semtlerin ulaşım-barınma-hizmet sorunları bölgede fazlasıyla mevcuttur.

Bu şartlar altındaki bölgede kesimlerin ortak sorunlarını ele alan A/P çalışması yürütmek etki gücü yaratmak açısından önemlidir. Yoksulluk, işsizlik, baskı, işkence, yozlaşma... Egemenlerce Kürt halkına dayatılan budur. Kürt halkına TC faşizminin yapısal bir olgu olduğu, yarı-sömürge yarı-feodal sistemde “demokratikleşmenin” safсата olduğu, emperyalizmin uşaklığının sürekli teşhiri (TC yanında Talabani ve Barzani'nin de) ve

emperyalizme ve faşizme karşı sürekli bir ajitasyon-propaganda yapılmalıdır. Eğitim üzerindeki emperyalist yasalar, emperyalizmin ülke ekonomisi üzerindeki politikaları, baskı, işkence, anadilde eğitim, UKKTH vb birçok argüman kullanılabilirken sürekli olarak silahlı mücadelenin ve Demokratik Halk Devriminin propagandası yapılmalıdır.

Bunun yanında yaşanan özgün bir dizi sorun materyal olarak kullanılmalı ve siyasal ajitasyona dönüştürülmelidir.

Kitlelerin önemli bir memnuniyetsizliği ve bunun yanında ne yapacağını bilememe sorunu vardır. Burjuvazinin kültürel anlamda oldukça yoğun saldırılarına maruz kalan ve bundan doğal olarak etkilenen gençlik kitlesinin apolitikleştirilmesi önemli bir sorundur. Bu anlamda ekonomik-demokratik talepler dahi dillendirilememektedir. Sorunlarının ne olduğunu kavramada bilinç düzeyinde bir gerilik mevcuttur ama var olan memnuniyetsizlik bile başlı başına politik bir durumdur. Sorun bunun bilinçli bir şekilde sisteme yönelmesi sorundur. Kitle çalışmasının en önemli ayağının ve temel

çalışmanın bu olduğunu kavramamız önemlidir. Bu anlamda önemli bir çalışma da yayın aracılığıyla yürütülecek kitle çalışmasıdır. Örgütlenmeye en yakın kesimleri seçmek, buralarda yoğunlaşarak amaca odaklanmış bir çalışma yürütmek örgütlenme zeminimizin önemli bir ayağını oluşturmaktadır.

Silahlı Mücadeleyi Savunmak ve Halk Savaşı

Ülkemizde devrimin yolu Halk Savaşı olduğuna ve temel yönelimimiz olduğuna göre Kürt halkına Halk Savaşı'nın propagandasını yapmak, savaşın öznesi haline getirmek temel yönelimimiz olmalıdır. Zaten Ulusal hareketin yıllardır süren mücadelesiyle Kürt halkının bilincinde kurtuluş için silahlı mücadele merkeze girmiş, Kürt halk gençliği tüm “barış” söylemlerine rağmen yoğun olarak gerillaya katılım göstermiştir. Kürt halk gençliğinin dün olduğu gibi bugün de merkezinde gerilla bulunmaktadır. Ulusal hareketin son dönemdeki pratikleri bunu kanıtlamaktadır.

Kürt halkının bu özelliği ve savaşın T. Kürdistanı'ndan yükseltileceği gerçeği, kitle çalışmamızın en önemli parçası olarak Halk Savaşı ajitasyonunun bölgedeki pratiğimizdeki önemini açığa çıkartmaktadır. Gerilla savaşına yönelmenin olduğu ve gerilla faaliyetimizin yürütüldüğü bir alan olmasından kaynaklı alandaki savaş pratiği direk olarak gerillaya yansacaktır.

Sonuç Yerine

Bu çalışmayı hazırlarken gördüğümüz mevzu bölgedeki faaliyette özeldir yoğunlaşılması ve çekim merkezi haline getirilmesi gereken alanlar vardır. Ancak bizim burada temel olarak sıkıntımız alan faaliyetinde çeşitli politikalar üretilmemesi ve faaliyette bir dağılıma gidilememesidir. Alanda örgüt yaratma sorunumuza yoğunlaşılmalıdır. Bu alan çalışmasındaki dağınıklığı da bir nebze değiştirebilecek bir olgudur. Ancak görülmektedir ki bölge üzerine bilgilerimiz oldukça azdır. Bu bilgi azlığı yukarıda da değindiğimiz gibi Kürt halkına olan uzaklığımızın bir ifadesidir. Bunun yanı sıra bölgeye ilişkin çok sayıda yazı bulunmasına rağmen bu çalışmalar yoldaşlarımızın ilgisini yeterince çekmemektedir. Sonuçta bu yönlü çalışmaların olmayışı ve bu konuda ki görüşlerin sistemli aktarılmasını durumu açığa çıkarmaktadır. Bölge üzerine sistemli bir çalışma hazırlanmalıdır. Sorunlar ancak bu şekilde somutlanıp çözüm yollarına ilişkin değerlendirmelerde bulunulabilecektir ve deneyim kazandırabilecektir. Ki bu çalışmanın zayıf kalmasının en temel nedeni de var olan bu eksikliklerdir. Ge-

nelde bölgeye ilişkin değerlendirmeler örgütsel meselelerden öteye geçememektedir. Görülmesi gereken bozkırın bu şekilde tutuşturulamayacağıdır. Mao'nun dediği gibi genel özelle buluşturulmalıdır. Bunun temel yöntemi tanımadır; tanıma sistemli çalışma yürütüp, aktarmakla olur.

Bölgede yaşanan ve ana gündem maddelerinden biri olan anadilde eğitim sorunu gündemimizde olması gereken bir sorundur. Kürt dili ve kimliği üzerindeki baskılara, sistemin tüm yasakçı zihniyetine karşı toplumsal talepler için mücadele edilmelidir. Ancak önemli bir sorunumuz bu konularda var olan eksikliğimizin pratik meseleden önce aşılması gerekliliğidir. Yoldaşlarımızın çoğu, bölge insanı olmasına rağmen, bölgenin kültürü, sanatı, dili noktasında halktan soyutlanmış durumdadır. Ki bu olgulara yaklaşım bölge halkı açısından önem taşıyan konular olabilmektedir. Yoldaşlarımızın bu yabancılığı, çeşitli olguları içerisinde barındırmasının yanında, halka olan yabancılığın otürüdür ki bölge halkını tanıma noktasında giderilmesi gereken önemli olgular olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu eksiklikler giderildikten sonra ise mütevazı küçük adımlarla da olsa olsa pratikte bu özgünlükler kapsamında çalışmalar da yaratılabilir. Nitekim Partimizin etkisinin daha fazla olduğu alanlarda küçük adımlarla yetinmemenin koşulları da vardır. Özellikle kültürel anlamda faaliyetimiz yerel zenginlikler ve direniş kültüründen beslenmelidir. Aynı zamanda yayınlarımızda bu özgünlükler etrafında beslenmelidir. Bunun yanı sıra tüm asimilasyon politikalarına yanıt olabilmeyin yolu da bahsini ettiğimiz uzaklığın kırılmasından geçmektedir. Yoksa etkili bir faaliyetin örülmesi oldukça zor bir olaydır.

Bölge faaliyetimiz yukarıda da bahsettiğimiz gibi alanın dinamiklerini tanıyan, daha da önemlisi kitleyle iç içe olmaktan öte kitleyi tanıyan bir pozisyonda değildir. Toplumsal dinamiklere dayanmayan faaliyetin harekete geçirici gücü pek malûm ki sınırlı olmaktadır. Bölgedeki tüm alanlarımızda böyle olmamakla beraber, özellikle kampus alanına sıkışmış bir faaliyet bölge dinamiklerinden uzaktır. Kitleyi yakından tanımayan, toplumun ve bileşenlerin sorunlarını tespit etmeden bir çözümün bulunmaya çalışılması pek gerçekçi ve bilimsel değildir. Bölge belediyeleri yurtsever hareketin elindedir ve belediyelerin birçoğunun bu anlamda çeşitli düzeylerde de olsa bir faaliyet yürüttüğü bilinmektedir. Ne düzeyde olduğunu içerisinde olmadığımızdan yeterince bilmememize rağmen bu çalışmalar bizim açımızdan dikkate alınması gereken değerli bir çalışma olmaktadır. Mahalle komitelerinden tutulalım da belediyenin mahalle çalış-

maları bir bütün olarak ilerlemektedir. Bu çalışmalarda sorunların tespiti ve çözüm yolları üzerine çalışmaların yapıldığı yansıyan yönleridir. Bu çalışma bölgede DKÖ faaliyetiyle birlikte ele alınıp, faaliyetlerin yerelleştirilmesine çalışılması içerisinde bulunulursa bize muazzam deneyimler sağlayacaktır. Ekonomik, sosyal, siyasal akademik sorunlara müdahalemizi ve çözüm gücümüzü bölgede ancak bu şekilde geliştirebiliriz.

Bunun yanında alana ilişkin belirli periyotlarla çıkarılacak bölgeye özgü bir yayın faaliyeti düşünülmelidir. Varolan faaliyetimizle Kürt halk gençliği ile bağlar geliştirip, onların ilgisini çekebilecek bir noktada durmaktayız. Bölgeye ilişkin yazıların yer aldığı, bölgeye bir bütün seslenebilen yayın hem Kürt halk gençliğinin ilgisini çekebilecek, alana özgü politika sunacak, alanları birleştirecek, bölgede çevremizdeki bölge insanlarını birleştirecek bir noktada durmaktadır. Bunun yanında son dönemde örgütümüzde meydana gelen ilgisizliği de kırmaya yönelik bir araç olacaktır.

DKÖ'ler bahsini ettiğimiz bütün konularda (sınıf bilincinin kitleye verilebilmesi, anti-emperyalist mücadelenin geliştirilmesi, kitleyle bağ kurma) önemli araçlardır. Alana temel yönelimimizin sınıfsal olması gerekliliğiyle birlikte alanda kurumsallaşmanın üniversite çalışması ile gerçekleştirilemeyeceği gerçeği görülmelidir. Bölgede bundandır ki DKÖ faaliyetleri önemsenmelidir. Bunun yanında bölgedeki DKÖ çalışmalarına sadece faaliyet yürütme değil aynı zamanda yaratma perspektifi ile bakabilmeliyiz. Bu olgu özellikle bazı alanlarımız açısından önemlidir, bunun üzerinde durulmalıdır. Barajlar üzerinden saldırıların yoğunlaşması ve kitlenin meseleye ilgisi göz önüne alınarak, çevre üzerinden DKÖ'ler oluşturulabilir ya da var olanlarda faaliyet yürütülebilir. Bu gündem bölgede büyük hareketlenmeler yaratmaktadır ve bizim bu konuya ilişkin müdahalesizliğimiz kabul edilemezdir. Genel olarak kendimizi "yüce birer devrimci kadrolar" olarak görüp DKÖ çalışmalarını küçümsemek bizi darlığa, politikasızlığa götürür. Örgütlenmelerde halkın gücüne dayanan öz örgütlülükler esas alınmalıdır. Bu çalışmalarda bölgenin feodal yapısından da kaynaklı daha fazla sömürülen kadına özel bir yer ayırmalıyız. Hem DKÖ faaliyetlerinde kadına yönelik özgünlükler düşünülmelidir hem de örgütsel kadın çalışmalarımız hayata geçirilmelidir.

Ayrıca alanda köy çalışmaları yapabilmek kitleyle olan uzaklığımızda yakındığımız bölge açısından ayrı bir yöntem olabilir. Merkezi düzeyde yapılan çalışmalardan farklı olarak bölgede faaliyet yürüten yoldaşlarımızın katıldığı çalışmalar yapmak bu açıdan faydalı olacaktır.

3. Kongre mücadelenin büyüyeceğinin habercisidir!

Elimize e-posta kanalıyla geçen bir habere göre TKP/ML-TİKKO militanları TMLGB'nin 3. Kongresini se-

lamlamak ve halka duyurmak üzere bir dizi eylem gerçekleştirdi. Verilen habere göre Dudullu Huzur Mahallesi'nde ve Okmeydanı'nda pankart asma eylemi gerçekleştirilirken, pankartlarda "**Şan olsun 3. Kongremize, TKP/ML TMLGB**" sloganı yer aldığı öğrenildi. Gönderilen haberde şu ifadeler yer aldı: "Komsomolumuzun gerçekleştirdiği kongre, mücadelesini daha da büyüyeceğinin habercisi oldu. Dudullu-Huzur Mahallesi'nde kahvelere ve Okmeydanı'nda Sağlık Ocağı'na asılan pankartlar oldukça ilgi çekti. Okmeydanı'nda akşam saatlerinde asılan pankart sabah ve gün boyunca asılı kaldı."

"Militanlar 3. Kongreyi selamladı"

Elimize e-mail yoluyla ulaşan başka bir habere göre Gebze ve İstanbul'da çeşitli eylemler yapılmıştır. Açıklamaya göre:

"Gebze Ulaştepe'de 'Şan olsun 3. Kongremize' sloganları TKP/ML TMLGB imzaları ile duvarlara nakşedilmiştir. Yine Erişler Mahallesi'nde de meydana kitlenin yoğun olduğu bir saatte girilmiş ve merkezi bir noktaya 'Şan olsun 3. Kongremize' yazılı pankart asılmıştır. Pankart ertesi gün öğlen saatlerine kadar asılı kalmıştır.

İstanbul Gazi Mahallesi'nde ise Son Durak, Mezarlık, 8 Evler mahallelerinde yaygın bir şekilde yazılama eylemi yapılmıştır. "**Şan olsun 3. Kongremize**", "Ovacık şehitleri ölümsüzdür", "**Hesap sorduk, soracağız**" şeklinde yazılamalar yapılmıştır.

DENEME

Yürüyorsun.

Bu küçük şeylerin seni taşıdığını, hatta yürüttüğünü anlayabildin en sonunda. Oysa ki beş

güneş öncesine kadar o küçük şeylerle oynuyor, ne işe yaradıklarını bir türlü anlayamadan onları öpmeye çalışıyordun. Şimdi ise ayaklarının küçücük uzantılarla süslenmiş olmasını anlayamıyorsun. Her birinde beşer tane olan bu küçük şeylere dokunup dokunup duruyorsun, bir türlü bir anlam veremiyorsun.

Evet, tam beşinci güneşindesin yürümenin.

Gözlerini açalı belki onlarca, yüzlerce güneş görmüşsündür. Güneşin kayboluşunu merakla beklerken uyuyakalmış, düşmüşsündür çoğu kez. Ayakta durabildiğin zamanlar olanca gücünle ayaklarına yüklenmiş, güneşe yetişmeye çalışmışsındır. Eline almak istediğin zaman becerememiş, ağlamışsındır. Hatta sürekli ona bakarak inada bindirmişsindir bu durumu, fakat o sana göz bile kırpmamıştır. En büyük maceralarını onunla yaşamışsındır. O senin güneşindir bir tek. O, senin için vardır orada. Senin ona ulaşmanı beklemiştir hep. Artık tek amacın ona ulaşmak olmuştur.

Aylardan güneş.

Bu sıcak havada sınıksız giydirmişler seni. Yürüdüğünü herkese göstermek isteyen o memeli yorgun düş-

tüğüne aldırış etmeden kilometrelerce yürütmüşken o sevinli bedenini, sen her defasında yukarıya bakmış, bu yürümelerin bir sonucu varacağını düşünmüşsündür. Memeli seni bir yerde bırakıp karşına geçiyor, elleriyle seni kendisine çağırıyor, sen o memelinin yerinde hep güneşi hayal etmişsindir. Hep aynı heyecanla hızlı adımlarla giderken ona, seni saran o sıcaklığın sahteliğini hissetmişsindir. Daha sıcaklığını istemişsindir, güneş kadar sıcaklığı.

Toprağa oturdun. Senden daha küçük hareketli şeyleri görünce ağladın ilk önce. Sonra onlara dokunmak istedin. Senden kaçtıklarını anlayınca mutlu oldun; çünkü korkutmuştu onları. Sonra onların neden bir kapısının olmadığını düşündün. Onlar neden kendilerini koruyamıyorlardı? Eline geçen fırsatı değerlendirip uzun ince bir hareketliyi ortadan ikiye ayırdın elinle. Gülmeye başladın sonra. Ortadan ikiye ayrılan şeylerin iki ayrı hareketliye döndüğünü görünce korkudan ayaklarını yere vurmaya başladın. En büyük korkunu o anda yaşamıştın. Hareketliler gittikçe çoğalıyor, vücudunu sarıyormuş gibi hissettin. Son sürat ağlamaya başladın, çığlıklar attın alevler çıkardın boğazında. Seni ayağa kaldıran o ellere yüzünü sürdürdün, teşekkür ettin ve toprağa bakmaya devam ettin.

Vaktimiz yok onların yalanlarını dinlemeye

İki dost aralarında tartışıyorlardı birisi ısrarla arkadaşına 'bu geceyi evde geçirelim' dedi. Diğeri de arkadaşına cevaben 'olmaz bu gece yılbaşı gecesi evde geçirmeyelim maazallah uyuruz falan da bir yılımız uyuyarak geçer' diyordu. Elbette koca bir yılı evde hele de uyuyarak geçirmek çok kötü olurdu. Neyse ki haklı kaygısı gerçekleşebilecek bir kaygı değil. Zira 'yılbaşına nasıl gidersen bir yılın öyle geçer' söylemleri bir hurafeden ibaret.

Düşünsenize bu hurafenin gerçekleştiğini; halkının yanında yolsuzluğun karşısında, statükoyu parçalayan, CHP'yi değiştiren, işsize iş bulan, belgelerle konuşan, 'gönüllerde taht kuran' Kılıçdaroğlu koca bir yılı madende geçirirdi.

Neyse ki bu bir hurafeydi ve Kılıçdaroğlu madende sadece 1 saat kal(abil)di ve sonunda yeryüzüne çıktı. Çıkmasaydı kimbilir halimiz ne olurdu?!

1 saat kalmasına rağmen yorgun ve terlemiş olsa da Kılıçdaroğlu aramıza döndü. Sağolsun yeni yıl dileklerini de ilettili.

Gandi içerde geçirdiği 1 saati tabii ki işçilerin sorunlarını dinleyerek geçirdi. Evlilik durumlarını, maaşlarının yetip yetmediğini, çocuklarının okul durumlarını sordu. Sorunu olmayan işçi olmadığına göre; eminiz ki Gandi işçilerin sorunlarına yönelik çözüm önerilerde sunmuştur. Örneğin CHP'ye kesin oy istemiştir, ee adı üzerinde ana muhalefet AKP'yi de kesin yermiştir. (ki aldığımız habere göre de öyle yapmış.)

Öncelikle belirtmek gerekir ki ne Kılıçdaroğlu ne de bir başkası bizim sorunlarımızı çözemez. Bir kere 1 saat de zaten bizim sorunlarımızı anlayamazlar. Ya da 5 yılda 1-2 kere memleketimize gelmekle, sıcak oda da kırmızı koltuklarda oturup ona buna muhalefet olmakla, yurtdışı gezileriyle, bayram ziyaretleriyle falanla filanla hiç olmaz. Bizim sorunlarımız bir kuruma ya da şahsa yönelik muhalefetle değil, ancak tümünden sisteme olan muhalefetimizle çözülecektir.

Kılıçdaroğlu'nun CHP içerisindeki statükoyu parçaladığı, halkçı olduğu vs. söyleniyor. Buna örnek olarak da Kılıçdaroğlu'nun halkımıza yönelik söylemleri, birkaç emekçi semti gezmesi vb. gösteriliyor.

Bir kere tarihi işçi, köylü, Kürt, Türk, Alevi... Katliamı dolu olan, politikasını hep emperyalist sermayeye bağım-

lı olarak belirleyen, faşist, tekçi, kafatasçı bir ideolojiye bağlı bir anlayışın statükosunu parçalamak salt Kılıçdaroğlu'yla olacak bir şey değildir.

Tüm söylemlerini AKP üzerinden yapan, yeni hiçbir şey söylemeyen, onlarca yıldır halkımızı sömüren İMF-DB politikalarına yönelik kafasını kuma gömen, Kürt ulusunun demokratik taleplerine yönelik olumlu hiçbir şey söylemeyen, Alevilerin beklentilerini karşılayabilecek hiçbir politikası olmayan CHP zihniyeti halkımıza katliamdan, zulümden, acıdan, yoksulluktan başka bir şey getirmede getirmeyecektir. Halkımızın deyimiyle 'mayasında bozukluk var'dır.

Tıpkı Gandi gibi belgelerle konuşalım, Maraş, Çorum, Gazi, Koçgiri, Dersim... katliamları CHP dönemlerinde olmuştur.

Yine birçok işçi üzerinde pirim yapmak isteyen CHP kendi belediye-lerinde çalışan işçilere; taşeronluğu, örgütsüzlüğü, işten atmayı dayatmıştır. KENT A.Ş. işçileri, Buca belediye işçileri Akdeniz demir-çivi işçileri vb. bunlara en yakın örneklerdir.

Şimdi seçim sürecinin yaklaşmasıyla; oy almak için, kafasında kask, ayağında çizme, boynunda puşi ile gizen Kılıçdaroğlu halktan birisiymiş gibi görünmeye çalışıyor. Oysa halktan birisi olmak halk gibi düşünmektir.

Dipten gelen dalganın da etkisiyle toplumsal muhalefetin arttığı, işçilerin; eyleme, greve, direnişe geçtiği, halk gençliğinin isyan zılgıtının yükseldiği, kadınların daha fazla örgütlendiği, tümünden halkımızın örgütlenme talebinin arttığı bu süreçte kandırılmaya çalışılıyor. İçimizdeki öfkenin arttığı bu dönemde tasfiye edilmek isteniyoruz. Örgütlenme, örgütlenecesken de hesap sormayan, düzen içi bir örgütte örgütlen deniliyor. Kılıçdaroğlu ve zihniyeti alternatif olarak gösteriliyor. 'Bir de bunu deneyelim' dedirtilmeye çalışılıyor. Oysa vaktimiz yok onların yalanlarını dinlemeye.

Düşündüm de o hurafe; hurafe olmasa mıydı, gerçek mi olsaydı Kılıçdaroğlu madende kalsa da kömür mü çikarsaydı. Hem belki kömür fiyatları ucuzlar hatta belki madenci ağabeylerimizin işi az da olsa hafilerdi. Kim bilir belki de biz Kılıçdaroğlu'nun çıkardığı kömürleri yakar ısınırdık...

İzmir YDG

YENİ YIL MESAJLARI

2009 yılının aralık ayında emekçiler, öğrenciler, Kürt halkı cephesinden bir sürü gelişme ve üzücü olay yaşandı. Bursa'da 19 maden işçisi sistem tarafından katledildi, hewal **Aydın Erdem** polis kurşunuyla sırtından vurularak öldürüldü, Kürt halkının iradesi yok sayılarak DTP kapatıldı, TEKEL işçileri şanlı bir direnişin kıvılcımını 18 Aralık'ta Ankara'da çaktı, itfaiye işçileri direnişteydi.

Evet 2010 böyle sıcak gündemlerle, kararlar başladı. 2010 yılının hareketli geçeceği başından belli idi. 4. Konferansımızın da verdiği coşkuyla 19 Aralık- 19 Ocak tarihleri arasında YDG olarak "**milliyetçiliğe , sovenizme ve ayrımcılığa karşı kardeşliği savunalım**" şiarıyla bir kampanya başlattık. 5. Konferansımızda da belirlediğimiz üzere bu, başarılı bir çalışma oldu. Konferansımızdaki tartışmalarımız doğrultusunda militanlık üzerine alanlarımızda bu konuyla ilgili okumalar yaptık, eğitim çalışmaları aldık. 2010'dan bu yana alancılığı, örgüt bilincini, politikleşmeyi, inisiyatifleşmeyi, sürekliliği sağlanmış kitle çalışmasını, DKÖ'leri, önderliği, örgütlü mücadelenin önemini, kadın sorununu, kürt sorununu tartıştık, belli pratiklerde ortaya koyduk.

Şüphesiz ki 2010 yılına damgasını vuran **TEKEL** işçileri oldu. 78 gün boyunca Ankara'da soğuğa, kışa, kara, polislerin azgın saldırılarına rağmen direnen **TEKEL** işçilerinin bu direnişi bizlere, sisteme karşı mücadelenin önemini gösterirken, bir yandan da sarı sendikacılığın, sendika ağalığının gerçek yüzünü ortaya çıkardı.

BDP'ye saldırarak yüzlerce siyasetçiyi tutuklayan ege-menler kendi yasalarını da çiğneyerek bu ülkede nasıl bir mücadele yürütmemiz gerektiğini bizlere bir kez daha gösterdiler.

Bologna Projesinin teşhirine yönelik çeşitli çalışmalarımızla birlikte 24 Nisan'da uluslararası bir sempozyum gerçekleştirdik. Bologna Projesi'nin teşhiri konusunda görece başarılı olsak da, kitleleri harekete geçirmede yeterli olamadaki eksiklik devam etmektedir.

Yaz aylarında YDG'li olan, daha sonra mücadelenin daha çetin olduğu alanlara giden **Kinem** (Çiğdem Yılmaz) yoldaşımızı **Munzur** (Ferdî Karacan) yoldaşla birlikte toprağa tohum ettik. 29 Haziran'da Ovacık'ta şehit düşen yoldaşlarımızın ölümsüzlüğü, öfkemizi daha da kabarttı. Faşist TC devleti, yoldaşlarımızın şehit olduğu gün aynı anda Mersin'de ve İstanbul'da yapılan operasyonla 8 yoldaşımızı gözaltına aldılar ve 5 yoldaşımızı tutuklandılar.

Bu yıl ilk kez gerçekleştirdiğimiz işçi çalışmalarımız istediğimiz gibi geçmese de bir ilk deneyim olarak olumluydu. Köy çalışmamız 22 Temmuz-13 Ağustos tarihleri arasında Malatya Hekimhan'da gerçekleşti. 20 günden fazla süren çalışmamız oldukça verimliydi. Yine aynı günlerde Dersim festivaline katıldık. Genel anlamıyla festival olumlu idi.

Referandumun hizmet ettiği nokta açısından iki karşılıklı cephe vardı. Birisi, evet ve hayırcılar cephesi, diğeri de Boykot cephesi idi. Referandumda evet çıksa da boykotun gücü ülkenin her yanında kendini hissettirdi.

6 Kasım sürecinde merkezi olarak Ankara'da diğer gençlik örgütleri ve Genç-Sen ile birlikte bir miting gerçekleştirdik. Yine kasım ayında **Buca Belediyesi taşeron işçileri** direnişe geçti, **Akdeniz Çivi işçileri** Mersin'de CHP binasını işgal etti.

Sistemin estirdiği tasfiye rüzgarlarına rağmen, MLM ideolojisini yüklenmiş, halk gençliğine komünist önderlik etme misyonu taşıyan **TMLGB 3. Kongresini gerçekleştirmiştir**. Kuşkusuz ki bu adım zafere olan inancımızı ve kazanacağımıza olan güveni perçinledi...

Aralık ayında SBF'de öğrenciler AKP ve CHP Milletvekillerini protesto etti. İstanbul Dolmabahçe'de Genç-Sen'li hamile bir kadın polis şiddeti sonucunda çocuğunu düşürdü. Birçok üniversitede faşist saldırılar gerçekleşti.

YDG 5. Konferansını örgütledi. Yani 2011'e de sıcak gündemlerle, önemli kararlarla girildi. Şüphesiz ki 2011 "**Zincirlerimizden kurtulma mücadelesini yükselttiğimiz bir yıl olacak.**"

Çok önemli bir yılı daha geride bıraktık. Bir yanda "21. yy demokrasi" havarisi kesilip, "sistemin değiştiğini-demokratikleştiğini" söyleyenler, diğer yanda da emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarının, katliamlarının ülkemizde ve dünyada tüm hızıyla sürdüğü-arttığı, en demokratik taleplerin dahi faşistçe bastırıldığı bir durum söz konusudur. Emperyalizm ve onların yerli uşaklarının halkımız üzerinde sürdürdüğü tahakküm giderek artmakta, bu fabrikalarda, tarlalarda, okullarda, her yerde kendisini yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Ancak tüm bu faşist saldırılara karşı rüzgâr, ezilen halklardan yana esmektedir ve bu hareketliliğin fırtınaya dönüşme koşulları mevcuttur.

Kürt ulusunun haklı mücadelesi kırıntılarla, demokrasi yalanlarıyla yıldırılmaya çalışılmaktadır. IMF eliyle işçi, emekçi, köylü, yığınlar açlığa, yoksulluğa, sefalete itilmekte, çeşitli emperyalist projelerle (Bologna vs.) üniversiteler ticarethaneye, kışlaya çevrilmektedir. Tüm bu vahşi saldırılara karşı yeni yılda daha militan-devrimci bir gençlik hareketi oluşturmada ısrar etmeli, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal mücadelemizi yükseltmeliyiz.

Yapmamız gereken kendi örgütlülüğümüzü daha ileri taşımak, var olanla yetinmemek ve kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adanmışlığımızın bilinciyle hareket etmektir. Bu bilinç, sistemin tüm faşist saldırılara karşı koyma, hesap sorma bilincidir. Ancak bu şekilde hareket ettiğimizde halk gençliğine gerçek bir alternatif örgüt olabiliriz. Biz bunu başarabiliriz, başarmalıyız, başaracağız... **Balıkesir YDG**

GERÇEKLERİN GÖLGESİNDE YENİ YIL!

Yeni yıl, bizlere kutlu olsun

Yeni yıl bizlere mutlu olsun!

Neredeyse herkes söylemiştir bu sözleri ilkokul sıralarında. Kimi Noel baba isteyerek kimi hediyeler bekleyerek kimileriye çıplak ayaklarıyla bir çift kundura düşleyerek... Ama öğrendik ne Noel baba geliyor ne hediyeler alınıyor ne de o çıplak ayaklara bir çift kundura geçiriliyor. Zaten derdimiz de ne Noel babaydı ne allı morlu paketlerde hediyelerdi. Bizim derdimiz sadece bir çift kundura idi.

Biliyorduk oysa, yeni bir yıl daha fazla sefalet daha fazla açlıktı. Çünkü bizler ne yılbaşı için günler öncesinden tatil planları yaptık ne o güne özel kutlamalar ne de o güne özel çeşit çeşit yemekler... Bilboardlarda, gazetelerde televizyonlarda sayfa sayfa sadece bugün için yemek tarifleri verilirken bizse içimizden başka şeyler geçirdik hep "Yılbaşında sofraya bi tas çorba konur mu?" Buydu çünkü gerçek, bizdik çünkü gerçek. Babamızı, annemizi var olan gerçek. Birileri koltuklarında oturmuş daha fazla para, daha fazla mevki diye planlar yaparken yeni yılı yerin metrelerce altında kazma sallayarak karşılayanlardı gerçek. Fabrikalarda, grevlerde boy gösterenlerdi gerçek. Bir gece evden çıkıp bir daha geri dönmeyenlerdi gerçek. Üniversite köşelerinde dayakla karşılananlardı gerçek. Birine gönül verdi diye töre kurşununa gidenlerdi gerçek. Vatan dedi diye sürgünlerde "mem-

leket hasretiyle" toprağa girenlerdi gerçek. Darağacında ölümü gülümsemelerle karşılayanlardı gerçek, işkencelerde zulme karşı dilsiz olanlardı gerçek.

Şimdi ise çıkmış birileri, yeni yıl daha iyi bir yıl olacak, halkımız refaha kavuşacak diye nutuklar atıyor. Kendi planlarınca yeni zamlar, yeni baskınlar, yeni saldırılar, yeni cinayetler planlıyor; bunun planını kurdukça kendilerince iyi bir yılın portresini çiziyor. Ama yok! O şarkıları söyleyip tek başına hediye hayalleri düşleyenler büyüdüler düşleriyle beraber... Büyüdüler inançlarıyla sevdalarıyla..

O şatafatlı hayatları televizyonlarda önümüze ballandıra ballandıra koyanlar yılbaşı büyüsunü bozmak istemezcesine sokak aralarına uğramadılar bile. O süslü yılbaşı görüntülerini kendi çizdikleri tablolarına leke değmesin diye göstermediler çıplak ayaklı çocuklara. Fakat bilmiyorlar henüz, gün gelecek o tabloda sadece aşkın ve umudun rengiyle insanlığın resmini çizecek o sokaklar.

Ellerinde piyango biletleriyle "umudu" yine "umutsuzluğa" devrederek yeni yıla girenler... Umut ne piyangolarda ne Noel babalarda! Umut bizde, sizde, insanlıkta... Umut daha fazla bilinçte daha fazla kinde, öfkede, daha fazla mücadelede... Eğer umut bir gerçekse ve gerçek yaşamayı ölerek öğrenen bizlerdeyse umudun ışığında gelecek bizim ellerimizde... Gerçeklerin arkasında bir yıl daha geride, ama tüm çıplaklığıyla, yaşama doyumsuzluğuyla yepyeni bir yıl var önümüzde... Daha fazla birlikle, daha örgütlü bir duruşla, daha fazla direnişle gelsin bu yıl yurdumuzun dört bir yerine...

Menemen YDG

İZMİR

Geride bıraktığımız yıl içinde beş yoldaşımız tutsak ve mücadelenin daha sıcak hissedildiği alanda faaliyet yürüten iki yoldaşımız devrim mücadelesinde can bedeli ödeyerek şehit düşmüşlerdir. Verdiğimiz kayıplar bizi ne umutsuzluğa ne de yılgınlığa düşürmüştür. Aksine öfkemizi bilemiş, inancımızı harlamıştır. Yeni yıllar yeni umutlara, yeni dileklere gebedir. Bizler umutlarımızı hiç gelmeyecek olan Noel babanın hediye paketlerine ya da milli piyango biletlerindeki rakamlara değil iyi bir çocuk olduğumuzda göreceğimiz şirinlerin kavgasında besliyoruz. Bizler kendimizi dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya adamanın kararlılığıyla ve şahitlik ettiğimiz şanlı işçi direnişlerinden; TEKEL işçilerinden, Kent A.Ş. işçilerinden Türkan Albayrak'tan aldığımız mücadele ruhuyla, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'dan bu yana zindanlarda direniş geleneğini sürdüren tutsak yoldaşlarımızdan aldığımız direniş ruhuyla, son dönemde genç komünist saflarda atılan adımlardan aldığımız güçle, 5. Konferanstan aldığımız coşku ve kararlılıkla yeni yılda mücadelede bir adım ileri...

Yeni yılda umut Noel babaların süslü hediye paketlerinde

değil; umut dağlarda, Partizanlarda...

Dağların ve kitlelerin gücü adına; yeni yılda umutlu ol, UMUT OL...

İzmir YDG

İSTANBUL

Ocak ayını şehitlerimizle bilediğimiz ve Aralık ayını da konferansımızla bitirdiğimiz yıllarımızdan biriydi 2010. Yıl içinde yorulduk, koştuk, düştük, çamura toza bulandık ama yılmadık. Yeni mevziler açmak için savaştık, savaşta düşenlerimizi savaşıyor andık. Polis kurşunuyla vurulan Şerzan'dık. Tecritin katlettiği Güler Zere'ydik. Kaybedilmeye çalışılan Ali'ydik. Dağlarda umuda tohum olmak için savaştık ve şehit düşen Çiğdem'dik, Ferdi'ydik. Her gün, her an sömürüyle, zulümle, baskıyla söndürülmeye çalışılan halk gençliğinin sönmeyen ateşiydik. Ve yeni yılımız sönmeyecek bu ateşin korlanması, alevlenmesi her yeri yakıp kavurması için kendimizi mücadeleye daha fazla adayacağımız bir yıl olacaktır!

İstanbul'dan bir YDG'li

GENÇ KADIN*Yeni yılınız kutlu olsun!*

Bu yıl da gölgeler halinde yaşamaya zorlandık. Ne zaman sesimizi duyurmaya çalışsak, yaşamda ve mücadelede var olduğumuzu söylesek çemberin dışına çıkarılmaya çalışıldık. Hakkımızı aramak için sokaklarda polis şiddetiyle çocuğumuzu düşürdüğümüzde "hamileyse ne işi var sokakta" yanıtıyla karşılaştık.

Koca bir yılı geride bıraktık. Yeni bir yıla, yeni bir zamana aralıyoruz kapımızı. Zaman... Zaman, her şeyden önce, toplumsal bir kurumdur. İnsanların bir arada yaşmalarının; bunun da kaçınılmaz kıldığı bir birliktelik, eşzamanlılık kavramının gerektirdiği bir enstrüman. Bütün sözleşmelerin gerçekleştirilebilmesi için elzem kabul edilmiş bir resmi düzenek. Doğanın ritmine bakarak tasarılan saat ve takvimin keşfiyle disiplin aygıtına dönüştürülmüş bir dizge. Aynı zamanda bize yaşamımızla hesaplaşma olanağı sunuyor. İnsan olma serüveniyle aramıza girip, gerektiğinde bizi zapturapt altına alıyor. Bazen de Alice'in tavşanı gibi sürekli bir geç kalmışlık duygusuyla oradan oraya savuruyor.

Şimdi ardımızda bıraktığımız yılın dökümünü yapıyoruz hep birlikte. 2010 yılını "hayırlısıyla" geride bırakamadık. Ama galiba bu memleketin geleceği açısından hayırlı olan da zaten budur. Dökümünü çıkarmaya oturduğumuz tablonun ne anlamda hayırlara vesile olabileceğini, anlatabilecek miyiz bilemiyoruz.

Ardımızda kalan yıl boyunca toplumca itişip kıştık. Kendi yordamımızca bu toprakların kutsallarını soymaya-soydurmamaya, çatlakları gürleştirmeye-yamamaya çalıştık. Kendi yordamımızı da orasından burasından çekiştirdik doğal olarak.

İnkâr üstüne kurulu olan ve bütün gücünü inkârlar toplamından aldığı inanan devlet otoritesi üst üste darbeler yedi. Köşeye sıkıştırıldığını hissettikçe pa-

niğe kapılıp açıklar verdi. Her köşeye sıkıştırıldığında ise "vatan" dedi. Vatan söz konusuysa, ülkenin bölünmez bütünlüğü söz konusuysa diye söze başlandığında; velhasıl burada itişe kakışa hayatta kalmaya çalışırken tepemizde sallandırılan kimi paslı kılıçlar her çekilende bizim kaygılarımızın teferruat olduğu söylenebilir.

Özgürlük adına ve eşitlik adına her söz aldığımızda teferruat muamelesi görmeye alışkınız vesselam. En çok da biz kadınlar...

Türk siyaseti kızıştıkça karşılıklı atışlar elbette gözden ilk çıkarılacaklar üstüne, "teferruatlar" üstüne, yani kadınlar üstüne yapılır.

Şovenist saldırıların arttığı bir yıl yaşadık. Biz kadınlar da bundan nasibimizi aldık. "Türk kadını" tamlaması, hiç sorgulanmadan hayatımızın orta yerinde durmadan kullanılıyor. Türk kadını, her şeyden önce Türklük imgesi meselesinin anahtarı. Çağdaşlık diye aceleye getirilmiş gecekondu bir öğretinin yüzü. Dolayısıyla devlet güvencesiyle koruma altına alınmış mükemmel bir resmi var hepimizin gönlünde.

Kalın çizgilerle hunharca basitleştirilmiş karikatürler olarak milli istikrar ülküsüne kurban edilmiş kadın, TC'nin önde gelen günahlarından. Adorno'nun sözleriyle, "her türlü özden arınmış, saf bir görüntü haline gelmiş, bütün bireyselleşmenin bir yanılısına olduğunu hissettiren" kadın kalıpları. Aceleye gelmiş Feride eskizleri.

Cumhuriyet'in güvencesi tablosunda aydınlık gü-lüşleriyle mazbut ve gururlu poz vermeye zorlanan şehirli elit Türk kadını. Eşinin, babasının gölgesinde

uslu uslu dinlenmesi gereken... Bu yıl da gölgeler halinde yaşamaya zorlandık. Ne zaman sesimizi duyurmaya çalışsak, yaşamda ve mücadelede var olduğumuzu söylesek çemberin dışına çıkarılmaya çalışıldık. Hakkımızı aramak için sokaklarda polis şiddetiyle çocuğumuzu düşürdüğümüzde "hamileyse ne işi var sokakta" yanıtıyla karşılaştık.

Kadını en ufak bir mahcubiyetin gölgesinde dinlenmeden bir aksesuar olarak, erkeğin yanında duruşu ve fedakârlığının sınırıyla tartan bu dil hayatımızın üstüne çökmüş tesbih şaklatıyor.

Kadın düşmanlığının en derin benliğine kakılmış olduğundan kuşkusu olan varsa uyansın, meselenin anahtarı tam anlamıyla kadın düşmanlığıdır.

Nefret dilinin yaşamın her alanında yegâne meşru dil haline geldiği bir yıl geçirdik yine. İnsan olmaya, dünyalı olmaya yönelik umutlar tükendikçe bu topraklarda en iyi bilinen dil devreye giriyor. Taraflar tırnaklarını kana batırıp birbirlerini katillere işaret etmeye devam ediyor. Bize de döne dolaşa aynı çığlığı büyütme kalıyor. Kadınlar cephesinde durum böyle. Doğduk, büyüdük, ölüme daha da yaklaştık, ama seferberlik halinden çıkamadık. Hayat, memleket koşulları, "güçler dengesi" bizi hakemliğe zorluyor. Hakemlik, özneliği elinden alınmış insanlar için biçilmiş bir kaftandır. Oturduğumuz yerden vatanimilleti-ümme-i korumak amacıyla kutsal bir mücadeleye girişmiş bu Hacivat ve Karagöz'ün samimiyeti, doğruluğu, kahramanlığı üstüne ahkâm kesmeye başladığımız anda mükemmel seyircilere dönüştük demektir.

Mücadele sürüyor!

Kadına yönelik şiddete, tacize, tecavüze karşı kadınlar suskunluklarını kırıyor, safını mücadeleden yana seçiyor. Yok saymaya, katletmeye karşı alanları dolduruyor.

İşçi kadınlar "hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır" diyerek aylarca özlük hakları, iş güvenceleri ve sendika hakları için mücadele etti ardımızda bıraktığımız yıl boyunca.

Son söz yerine

Artık biliyoruz. Soysopçuların salyaları hayatımızı tehdit ediyor. Hep edegelmışti.

Ama artık gizlisi saklısı kalmadı. Masumiyet sığınağımız çoktan havaya uçtu. Görmedik, işitmedik, bilmiyoruz diyemeyiz eski rahatlığımızla.

Kadınların, çocukların, eşcinsellerin, işçi ve emekçilerin, öğrencilerin, Alevilerin, Ermenilerin ve bütün gayrimüslimlerin, yoksulluğun ve yoksunluğun bütün yüzlerinin hırpalandığı bu yıldan artık bir sır kalmadı duygusuyla birleşerek çıkabiliriz.

2011, hapishanelerde, gecekonduarda, üniversitelerde, işyerlerinde tutsak bütün insanlarımız ve elbette biz kadınlar için ancak böyle kutlu olacaktır.

2011, kadına karşı şiddete, yok saymaya ve inkara karşı mücadeleyi büyüttüğümüz bir yıl olsun. Yeni yılımız kutlu olsun!

*Kadına yönelik şiddete,
tacize, tecavüze karşı
kadınlar suskunluklarını kırıyor,
safını mücadeleden yana
seçiyor. Yok saymaya,
katletmeye karşı alanları
dolduruyor. İşçi kadınlar
hak verilmez alınır,
zafer sokakta kazanılır" diyerek
aylarca özlük hakları,
iş güvenceleri ve sendika hakları
için mücadele etti
ardımızda bıraktığımız yıl boyunca.*

ABD'nin Özgürlük Uğrağı Olan Irak'ta İşgal Kadınlara Özgürlük Getirdi mi?

Irak'taki işgal sekizinci yılına girdi. Demokrasi havarisi kesilip, her yere demokrasi vermek için çabalayan ve bu çabalardan dolayı her dakika dünyanın birçok yerinde insanların ölümüne sebep olan ABD'nin başlattığı Irak işgali sekizinci yılında devam ediyor. Amerika'nın Irak'ı "özgürleştirmesinden" sonra kadınlar daha derin karanlıklara itilmiştir. Özgürlüklerin mezarı kazılmış ve derine gömülmüştür. Toprakları işgal altında olan, en çok çile çeken insanlar... Kadınlar! Irak'ta yaşayan kadınlar ne yapсын? Ölmek mi zor, yaşamak mı? ABD'nin işgali maalesef acı bir savaş tablosunun ortaya çıkmasına ve binlerce masum insanın can vermesine neden olmuştur. Fakirlikle boğuşan Irak halkının toprakları kanlı bir arenaya dönüşmüştür. İşgalin en ağır faturası yoksul halkın ve daha çok kadınlarımıza ödetilmiş, 4.5 milyon kişi evsiz, 5 milyon çocuk yetim, 2 milyona yakın kadın dul kalmıştır. Açlık, şiddet, tecavüz gibi saldırılarla boğuşup, evini terk edenlerin % 80'inin kadın ve çocuk olduğu kaydedilmiştir. Her gün işlenen cinayetlerin ve düzenlenen saldırıların kadın ve çocukların ruh sağlığı üzerinde çok ciddi etkileri olduğu apaçık ortadadır. Ülke-deki kadınların azımsanmayacak bir kısmı işgalden bu

yana süren çatışmalarda eşlerini kaybetmiştir. Birçok kadının ailesini geçindirmek için hayat kadınlığı yapmaktan başka çare bulamadığı acı bir gerçektir. Öte yandan Irak'taki ABD talanı sonunda dul kadınların sayısının artmasıyla çok eşlilik ciddi oranda artmış, ABD'nin "özgürlük hareketi" kadınların çilelerini daha da artırmıştır. Dul sayısındaki artış, çok eşliliği geri getirdi. Savaşın faturası yine büyük oranda kadınlara kesildi. Bunu bir kampanya gibi öne çıkarılması kadınlarımız için yürekler acısı bir durumdur. Dul kadınlarla evlenme uygulamasına ülkedeki islami partiler tarafından destek verilip ikinci eşle evlenen erkeklere bu kesimler tarafından 1000 dolarlık yardım yapılacağı belirmiştir. Kadınlara yapılan bunca zulümden sonra parayla "satın alınmasına" teşvik edilmesi kadınların acı tablosudur.

Her yeri ısıtan ve ışıtan güneş, akşamları dağların ardında erir kederinden. Bu insanların güneşlerini eritenler... Çaresiz kalmak kötü ama neden bu kadar çaresiz kalıyorlar insanlar insanların karşısında? Bu yapılanlar hiçbir zaman unutulmayacak ve hesabı sorulacaktır. Onları rahatsız eden tek şey direnişlerin öfkeyle bilenip büyümesiye kadınlar bunun yaratıcılarından olacaktır.

Bağcılar'dan Bir YDG'li

Kadına Yönelik Taciz Sistemattir

Ülkemizde emperyalist-kapitalist sistemin özü tüm platformlarda kendini göstermektedir. Faşizmin koruyucu ve en iç halkası olan askeriye de sistemle paralel bir şekilde ataerkil zihniyet ortaya çıkmaktadır. Yaşadığımız toplumda askeriye denildiğinde insanların kafasında oluşan algı bellidir. Güya "kadınsızlıktan" dolayı kadınlara karşı sapkın bir ilgi oluşumu ve bunun getirdiği taciz-tecavüz benzeri davranışlar... Elbetteki bunun sebebi de yine sistemin ataerkil özüdür.

Bunun somut bir örneği de geçtiğimiz günlerde yaşandı. Burjuva medyada "iki uzman çavuş ve bir ast subayın yurttan kaçan iki kızı eve kapatıp alem yaptılar" şeklinde çıkan haberde askeriye ve bunun doğallığında sistemin kadınlara ne şekilde baktığını açıkça gösteriyor. Haber şöyle devam etmekte; On gün boyunca kızları eve

kapatıp hem cinsel hem de fiziksel şiddette bulduklarını, sürekli alkol ve esrar aldıklarını, kızlara da içmeleri konusunda ısrar ettiklerini söylüyor. Bu durumun ardından cinsel tacizde bulduklarını, buna karşı geldikleri zamanda kafalarına silahı dayayıp tehdit ettiğini söylüyorlar. Aynı zamanda yanlarında kalmaları için kızlara sürekli 'vaatler'de de bulunuyorlar...

Aslında bu ve buna benzer birçok haber ülkemizdeki egemen ataerkil zihniyeti tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarıyor. Kadına yönelik her türden saldırıların sistematikleştiğini bizlere gösteriyor. Devlet varsa bu saldırıları tekil olaylarmış gibi göstermeye çalışsın, bizler bunun ataerki sistemin sonuçları olduğunu her yerde haykırmaya ve örgütlü mücadeleyle bunu tersine çevirmeye kararlıyız.

Ankara YDG Genç Kadın Komisyonu

Maraş Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız!

Takvimler 23 Aralık 1978'i gösterdiği zaman Maraş sokakları yeni bir katliama gebe idi. "Müslüman Türkiye", "Milliyetçi Türkiye", "Komünistler Moskova'ya" sloganları vardı katledenlerin dillerinde... Dersim'i, Koçgiri'yi, Çorum'u yaratan katliamcı devlet şimdide Maraş sokaklarında idi.. "Oruç ve namazla hacı olunmaz, bir Alevi öldüren beş sefer hacca gitmiş kadar sevaba girer" deniyordu cami kürsülerinde... Ve aylardır planlandığı gibi, ışık karanlıkta boğuluyordu... Hem de geride ise yüzlerce ölü, tecavüz edilmiş genç kadınlar, karınları deşilen hamile kadınlar, ağaçlara çivilenen çocuk bedenleri bırakarak...

Peki, ne olmuştur Maraş'ta?

Katliamdan bir hafta önce, Alevilerin ve solcuların çoğunluk olarak yaşadıkları semt ve mahallelerde görevli olduklarını ifade eden bazı kişilerin "tuhaf" bir nüfus sayımı yaptıklarını söyleyerek evleri dolaşarak, evlerde kaç kişinin yaşadığı gibi sorular sorarak ve evlere yeni numaralar vereceklerini söyleyerek kapıları kırmızı boya ile işaretlemişlerdir. Bazı belgelerde ise PTT görevlileri olduklarını söyleyen kişiler, mektupların kaybolmasını engellemek için bir çalışma yaptıklarını söyleyerek kapılara boyayla işaretler koymuşlardır. Bu işaretlemelerin amacı, Alevi ve solcu evlerini belirlemektir.

Daha sonra 16 Aralık'ta Ülkü Ocakları'nın düzenlediği film gösterimine tesiri az bir patlayıcının atılması (ki daha sonra patlayıcının ülkücüler tarafından atıldığı ispatlanmıştır) ise olayların fitilini ateşlemiştir. 20 Aralıkta bir Alevi mahallesinde kahve taranmış ve daha sonra 2 tane TÖB-DER'li öğretmen öldürülmüştür. 5 bin kişinin katıldığı cenaze törenine ise faşist gruplar tarafından çevre il ve ilçelerden toplanılarak saldırı düzenlenmiştir. Hem de "komünistler, aleviler camileri bombalayacak. Müslüman kardeşlerimizi katledecekler" nidalarıyla gruplar halinde mahallelere dağılan saldırganlar birçok binayı ve iş yerini de tahrip etmişlerdir.

23 Aralık günü ise planlanan saldırılardan önce cami ve belediyenin hoparlörlerinden "dünkü olaylarda komünist ve aleviler tarafından şehit edilen din kardeşlerimizin cenazesi kalkacaktır. Bütün din kardeşlerimiz buna katılımlar, son görevlerini yapsınlar" yönlü çağrılar ve duyurular yapılmaya başlanır.

Alevilerin yaşadığı mahallelerde otomatik silahlarla saldırılar başlarken, bir yandan da işaretlenen evlere benzinli gazlı, yanıcı maddeler atılmaya başlanır. Ardından evlere girilerek kadın, çocuk demeden linç, tecavüz ve işkence başlar.

Kentte yangınlar sürüp, sokaklarda cesetler kokuşurken, faşistler ise "Yaşasın Başbuğ Türkeş" propagandalarıyla sokaklarda dolaşıyorlardı.

Maraş'ta, faşist saldırılar, katliam, yakma, yıkımlar, 25 Aralık gecesi ancak durdurulabilirdi. Olaylarda resmi rakamlara göre (gerçekte rakam daha fazladır) 111 kişi ölmüş, binin üzerinde insan yaralanmıştır. 552 ev ve 289 işyeri yıkılıp yıkılarak tahrip edilmiştir. Olayların ardından Alevi nüfusunu, yüzde 80'inin Maraş'ı terk ettiği istatistiklere geçmese de biliniyor.

Ve günümüzde Maraş katliamı tarihin sayfalarında kanlı bir katliam olarak yerini alırken; daha yüreğimizde katledilenlerin acısı dinmemişken; Dersim'i, Koçgiri'yi yaratan katliamcı gelenek; daha bir sürü katliam da eklemiştir bu listeye... Tıpkı Çorum gibi, tıpkı Sivas gibi, Gazi gibi, 19 Aralık hapisaneler katliamı gibi...

Ve hala; ne kadar "demokratik"leşsek de; devlet ne kadar sahte "açılımlar" peşinde koşsa da son yaşanan örnek dahi, devletin samimiyetini deşifre eder niteliktedir... 32 yıl sonra Maraş'ta anmaya gidenlerin üzerine 500 kişilik faşist grup saldırmıştır. Sadece bu durum bile devletin maskesi dışında değişen hiçbir şeyinin olmadığını göstermiştir.

Her ne kadar başbakan "1978'deki acı olaylar yaşanmasın diye Anayasa değişikliği yapıyoruz." dese de; **Bizler bilmekteyiz ki; katliamın kaynağı, katliamların önüne geçemez. "Tek"çi bir devlet geleneği yasa değişiklikleriyle demokratikleşemez. Yıllardır baskı ve asimilasyon politikalarını sebatla sürdürenler, alevilerin gerçek dostu olamaz.** Baskı ve asimilasyona karşı mücadeleden bahsediyorsak bu da ancak sorunu kaynağına yönelmekle, 87 yıllık faşist geleneği tarihin çöplüğüne göndermekle mümkün...

İzmir YDG

BELLEK

“Kaldırımlar zabıt tuttu, şahidiz hepimiz”

Ne inanmaya, ne unutmaya, ne affetmeye mecalimiz, niyetimiz yoktur. Biz de katili tanıyor; hedef tahtamıza bizzat bahsi geçen “karanlığı” koyuyoruz. Faşizme inat kardeşliğimizi savunarak bir yandan Hrant’ın matemini tutuyor bir yandan da karanlığı aydınlığa çevirmenin mücadelesini büyütüyoruz. Kardeşimiz Hrant ise ışıklı bakışlarıyla yönümüzü bulmamızda pusula olmaya devam ediyor.

“Kağıdı da kan tutar,
Ağaç değil mi soyu?”

Neydi? “Türk’ün kanına karışan Ermeni’nin kirli kanı?”, “Ermeni’nin kanına karışan Türk’ün kirli kanı?”, “Ermeni’nin kirli kanı?”, “kan ve kir?”...

Değildi!

1915’i vurduğunda takvim nişanı, ‘göç’ başladı. Bu göç ki ne göçmen kuşların mevsimlik yurt arayışına benzer ne de yörüklerin bahar çağrısına! Çiçekler kokmaz bu ‘göçte’. Hava soğuktur. Türkülerle aşılmaz patika yollar.

Bu göç ki; zorakidir. Öldüresiyedir. ‘Aslin Ermenidir’ diyerek başlarını mızraklara takarlar insanların. El kadarcık çocukları anadan üryan koyarlar karın buzun üzerinde.

Kara kan karışır. Ermeni’ce sulanır tanıdık, kardeş topraklar.

Yol boyunca nefesi kesilmeyenler ise değişik yerlerine serpiştirirler geniş coğrafyanın. Geçmişleri, yaşanmışlıklarını, acılarını gömmeden yüreklerine yaşamaya koyulurlar. Dilden dile anlatılır zulüm dolu hikayeler. Belleklere kazınır.

Kardeşimiz Hrant, bu kıyımın öyküsünü dinleyerek büyüyen Ermenilerden yalnızca biridir.

O, kimsenin kanına kirli dememiştir. İnsanoğlunun tanık olduğu en büyük acılardan olan bu soykırımın yaşanmışlığını, -bir daha olmasın diye, kimsecikler ağlamasın diye, küçücük çocuklar ‘göç’ yollarında yedikleri ayazın tüm bedenlerini esir almasıyla bir ömür boyu, kuşaklar boyu üşümesinler diye- olanları hatırlatmak istedi.

Hesaplar görülsün istedi. Akla kara seçilsin, kardeşlik tohumları sorgusuz sualsiz halkların arasına serpiştirilsin... O, kimsenin kanına kirli demedi. Derdi, meramı yalnızca bu idi!

Genel Yayın Yönetmeni olduğu Agos Gazetesi’nde yayınlanan yazısının ardından şovenist- faşist cenah tarafından koparılan yaygaraya, TCK madde 301 zırhıyla yargının da ortak olmasıyla hedef tahtasına oturtulmuştu Hrant Dink.

Özellikle bahsi geçen faşist cenahın sözcülerinden Vakit Gazetesi’nde yayınlanan haberler, Hrant’ın “Türklerin kanına kirli dediği” dolayısıyla “yüce Türk Milletine” hakaret ettiği vurgularını içeriyordu. İşgüzar savcıların da “yana döne adalet arama” çabalarıyla, Hrant’ın kaleme aldığı yazı üzerinde yaptıkları “derin” incelemelerin ardından açıktan “Türklüğe hakaret edildiği” tespitini yapmaları koparılan yaygaranın daha da büyümesine yol açtı.

Tüm bunlar yaşanırken yine Hrant Dink tarafından yazılan ve Agos Gazetesinde yayınlanan yazı, durumun tüm açıklığıyla yeniden görülmesini sağladıysa da, görmeme noktasında tüm bir cihana taş çıkacak kadar ısrar ve sebat içerisinde olan faşist TC güçleri, Hrant’ın kaleminin kırılması fermanını çoktan vermiş, kanlı pusu tüm detaylarıyla planlanmıştı bile.

19 Ocak 2007 günü saat 15:00 sularında çalıştığı Agos gazetesinin önünde Hrant’ın yolunu, faşist, şovenist, ırkçı, tekçi mayasını beyaz bereyle bir edip başına takmış bir katil çevirdi. Hrant çok sevdiği o İstanbul kaldırımında

yürürken başına isabet eden ve yakın mesafeden atıldığı tespit edilen o üç kurşunla yere serildi. O an, oracıkta akan kan, zehir dolu koca şehre bulaştı.

Hrant Dink burjuva-feodal basında yer alan haberlerin üzerinde yoğun şekilde tehdit edildiğini, telefon, mail, mektup yoluyla taciz edildiğini kez be kez İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne ilettiği halde, kendi ifadesiyle, "hissettiği güvercin tedirginliğine" dair herhangi bir önlem alınmadı. Üstelik daha sonra gerek İstanbul Emniyeti'nin gerekse de Trabzon Emniyeti'nin suikastın tüm ayrıntılarından uzun süredir haberdar olduğu ortaya çıktı. Öyle ki, kanlı saldırının gerçekleşmesinin ardından Erhan Tuncel'in ortaya çıkan telefon görüşmesi kayıtları her şeyi açıklar nitelikteydi. Saldırıyı gerçekleştirecek kişinin kim olacağını bile bildiklerini gösteren bu telefon kayıtları faşist devletin suikast geleneğini yeniden hatırlamamızı sağladı. Ogün Samast'ın "yakalandıktan" sonra Türk Bayrağı önünde askerlerle boy boy poz vermesi devletin bu saldırının tam omurgasında ve bizzat bulunduğunu ve zaten faşizmin tam da böyle bir şey olduğunu yeniden zihinlerimize kazımış oldu.

"Bir Bebekten Katil Yaratan Karanlık"

Rakel Dink, eşi Hrant'ın ardından yaptığı veda konuşmasında, her hatırlayışımızda içimizin burkulmasına engel olamadığımız bu kanlı saldırıyı en doğru şekilde ifade ediyordu. Hrant'ın katili Ogün Samast'ın henüz kanun önünde "fiilinden tam sorumlu sayılamayacağı", yani çocuk olduğu tartışmaları ortalığı sarmışken, Rakel şaşan pusulayı doğru yöne çevirdi ve bizzat faşist devleti ifade eder şekilde bir bebeği değil, onu katil yapan karanlığı düşman bellediğini ifade etti.

Faşizme inat, kardeşimsin Hrant!

"Kaldırımlar zabıt tuttu, şahidiz hepimiz"

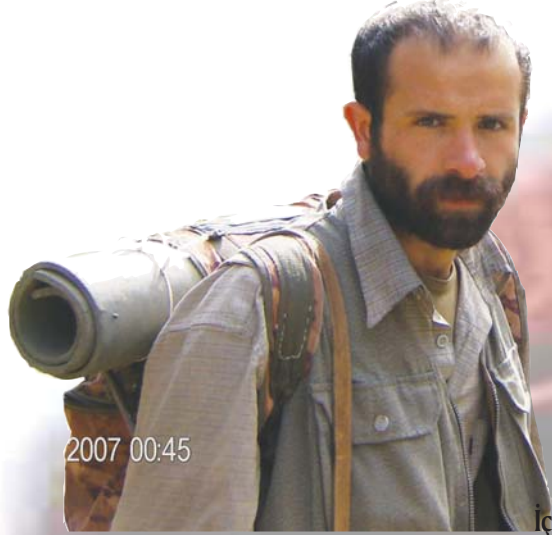
19 Ocak'ta kardeşliğimizi katlettiler. Kaldırıma akıttılar kanımızı. Solumuzu kesmek istediler. İbreti alem diyerek vurdular kardeşimizi. Şimdi de üç beş çapulcuya yükleyip suçu kendilerini aklamamın derdine düştiler. Yalnızca silahı sıkın katil olduğuna inanmamızı istiyorlar. "Eşsiz, adilane, hakkaniyet dolu" yargı süreçleriyle "katillerin" cezalandırılacağı "müjdeliyor", bir yandan da tetikçiye gösterdikleri "kahramansın" tutumunu hapishanede onu palazlayarak sürdürüyorlar!

Ne inanmaya ne unutmaya ne affetmeye mecalimiz, niyetimiz yoktur. Biz de katili tanıyor; hedef tahtamıza bizzat bahsi geçen "karanlığı" koyuyoruz. Faşizme inat kardeşliğimizi savunarak bir yandan Hrant'ın matemini

tutuyor bir yandan da karanlığı aydınlığa çevirmenin mücadelesini büyütüyoruz. Kardeşimiz Hrant ise ışıklı bakışlarıyla yönümüzü bulmamızda pusula olmaya devam ediyor.

*"Kaynayan cehennemler"i bırakıp,
"hazır cennetler"e kaçmak her
şeyden önce benim yapıma uygun
değildi. Biz yaşadığı cehennemi cennete
çevirmeye talip insanlardandık.
Türkiye'de kalıp yaşamak, hem bizim
gerçek arzumuz, hem de Türkiye'de
demokrasi mücadelesi veren, bize
destek çıkan, binlerce tanıdık tanımadık
dostumuza olan saygımızın gereği.
Kalacaktık ve direnecektik.*

2007 00:45

BAK! GÜNEŞ DOĞUYOR, HIÇ BATMAMACASINA...

Halaylar çekiliyorsa, türküler söyleniyorsa, ateşin üzerinden atlayan Kürt gençleri varsa eğer, umut vardır.

Hisset!

Bu yollar, bu sokaklar, toprak, ağaçlar, dağlar, denizler, gülüşler...
Hepsi senin.

Bu aitliği yok etmek için savaşıyorsun, o yüzden önce sana ait olanı hisset.

İnan!

Yok edebileceğine, devirebileceğine, gücüne, emeğe, umuda inan.
Halkına inan.

Yok etmeye çalıştıkları her şeye sıkıca sarıl.

Mutluluğa inan.

Toprak umut kokuyor:

İçinde bulunmak zorunda kaldığın bütün betonarmelere inat dokun toprağa.

Koş!

Nefesin kesilinceye kadar, düşene kadar, bitene kadar koş.

Koş ki, yorulmanın ne güzel bir şey olduğunu hissedesin.

Rüzgara karşı koş, rüzgarla yarış.

Hisset rüzgarı.

Daha kaç uçurtma uçuracaksın bu rüzgarda.

Hem de halkının çocuklarıyla.

Dağlardan gelen suyu doya doya iç.

O sudan senden başka kimlerin içtiğini görene kadar iç.

Her içişinde dağlara bir kez daha bak.

Dağlardakileri gör.

Nasıl da artıyorlar bir bir.

Görebiliyor musun?

Umut...

Varoluşunu anlatabileceğin bir tek kelime.

Tohum toprakta kalmış, hiç mahsul çıkmamışsa umut vardır

Ne için, kimin için ürettiğini bilmiyorsan umut vardır.

Sınır varsa umut vardır.

Bir şeyler yanlış gidiyorsa ve sen bu durumdan rahatsızsan, umut vardır.

Çocuklar inadına sokaklarında oyun oynuyorlarsa, umut vardır.

Duvarlarda kızıl kızıl yazılan yazılar varsa, umut vardır.

Umut, sen varsan vardır.

Dağları görüyorsan, umudu da görüyorsundur.

Çünkü umut, dağlardadır.

Kazanılacak günleri düşün.

Korkuyla, acıyla, gözyaşıyla, emekle, inançla ve umutla kazanılacak o günleri.

Sen ne kadar inanıyorsan o günlere, o kadar yakınlaşacaktır o günler sana.

Koşa Koşa gelecektir, hiç durmadan gelecektir.

O yüzden daha fazla asıl, umudunu tüketmeye çalışan duvarın kirişlerine.

Öyle bir asıl ki, yıkılsın artık duvar, o duvarı yapanların başlarına.

Ve güneşin doğuşunu gör sonra.

Hiç batmayacak olan o güneşin doğuşunu... -

**“Türkiye’de kürt olacağız
kürtlerde ermeni
ermenilerde süryani
gidip Almanya’da türk olacağız
Hollanda’da surinamlı
Fransa’da cezayirli
İran’da azeri
Amerika’da zifiri zenci olacağız
çoğalan zencide mutlaka
kızılderili
İsrail’de Filistinli
köpeğin karşısında kedi
kedinin karşısında kuş olacağız
kuşun karşısında börtü böcek
hakemler hep karşı takımı tutacak
ve biz hep yedi kişiyle tamamlayacağız maçı
çiçeklerden kamelya olacağız!
NEVZAT ÇELİK**